

VEZÉRCIKK

Belső harmónia • *BL*

A kilencvenes évek utolsó napjaiban egy főiskolás testvér megkérdezte tőlem, mi a véleményem az úgynevezett „újhullámos” gondolkozásról. Értetlenségemet látva, elmagyarázta, hogy a régi énekek és a dicsőítő dalok éneklésével kapcsolatos konfliktusra gondolt. Meglepett a kérdés, mivel azt gondoltam, hogy ez mint probléma, már régen a múlté. Ha nem így lenne, akkor is azt ajánlom, ne hozzuk ezt magunkkal a kétezres évekbe. Minden korosztálynak megvannak a maga kedves énekei. Legjobban azok az énekek tetszenek, amelyeket a megtérésünk idején énekeltek gyakrabban. Ezek felidéznek Krisztussal való találkozásunk élményét, talán egy kicsit a fiatalságunkat is.

Van úgy, hogy egy éneket azért énekelünk el, mert az, most vagy a múltban volt, az XY testvér kedves éneke. Az éneklés ilyenkor a testvéri közösségen át vezet az Istennel való közösséghez. Ami engem illet, jólesik idős testvérekkel együtt énekelni az ő világuk kedves énekeit, és átélni velük az Isten közelségét, de ugyanolyan nagyszerű a gyermekeinkkel énekelni a legújabb dicsőítő énekeket is, és osztozni velük az örömben, amint megnyílik a szívünk Istenünk előtt. A stílusoktól függetlenül talán csak egy dolog zavar néha: az igénytelenség. Méltó az Isten, hogy tudásunk és képességeink legjavával dicsérjük Őt. Éneklésünk több, mint a szóban elmondott imádság, mert sokkal gazdagabb az érzelmi töltése. Ha egy testvér bizonyoságtételében elmondja, hogy egy ének hatására döntötte el, hogy követni fogja Jézust, akkor mindnyájunknak, az ének stílusától függetlenül, jólesik vele énekelni azt az éneket. Valamilyen formában minden énekünk ilyen, szeretetünket és tiszteletünket fejezzük ki vele egymás és Isten iránt. A dolog fordítva is igaz, ha nehéz elviselni, ahogyan mások megélik az Istennel való közösséget az éneklésben vagy bármilyen formában, akkor „a hiba a mi készülékünkben van”. Tanuljunk meg az éneklés által is tisztelni és szeretni egymást! Minden további magyarázat helyett szívleljük meg mit gondolt erről Babits Mihály:

*„Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének
az hallja a mások énekét is szépnek.”* (Második ének)

TANÍTÁS

Néma papok? – Szolgálni hittel és hálás szívvel • *Kázmér Pál* (Az Agapé gyülekezetben elhangzott tanítása.)

%Pár évvel ezelőtt egy fiatal lelkipásztor testvérem ezt kérdezte tőlem: – „Ti még megtartjátok a hálaadó napot?” „Igen” – válaszoltam. Örömmel és hálás szívvel mondunk

köszönetet Istenünknek a kapott áldásokért, és előre azokért is, melyeket még ezután fogunk elnyerni Tőle. Természetesen nemcsak ezen a napon vagyunk hálás szívvel az Úr előtt (ahogyan Jézus születéséről és feltámadásáról sem csupán karácsonykor és húsvétkor emlékezünk meg), hanem arra igyekszünk, hogy soha ne feledkezzünk meg Urunk irántunk megnyilvánuló szeretetéről. Jó, ha olyan tradíciók vannak, amelyek segítik lelki épülésünket. Csak akkor jelentenek veszélyt, ha megkövesedett burokként vesznek bennünket körül, s nem engedik, hogy Isten Szelleme előbbre vigyen lelki-szellemi növekedésünkben.

A Lk 1,5–25 és 1Pét 2,9 verseknek látszólag nem sok köze van egy hálaadónap témájához, azonban figyelmesen tanulmányozva az ígét, megtaláljuk az összefüggéseket.

A Jézus és Keresztelő János születésével kapcsolatos eseményeket, vagyis Mária, Erzsébet és Zakariás történetét olvasva megfigyelhetjük, hogy a Szentírás többször hangsúlyozza, hogy ők betöltek Szentlélekkel. Csodálatos dolog az, ha Isten kiválaszt valakit (erre több példát is találunk az Igében), mert akkor a szolgálathoz szükséges erőről is gondoskodik, és gazdagon kiárasztja az Ő Lelkét. Vágyódjunk rá, hogy az Úr betöltsön minket Szentlelkével, hogy megtapasztalhassuk: Ő velünk van, megáld bennünket. Így válhatunk alkalmassá arra, hogy akarata szerint együtt munkálkodhassunk Vele.

Zakariásról és Erzsébetéről így tesz az Ige bizonyosságot: mindketten igazak voltak, és Istennek minden rendelését feddhetetlenségben megtartották, teljesítették. Jóbról ugyancsak így nyilatkozik Isten: nincs hozzá hasonló, feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyűlő. Dávidról ezt olvassuk: „találtam szívem szerint való férfit!” Tegyük mérlegre az életünket! Vizsgáljuk meg önmagunkat! Vajon rólunk Isten milyen bizonyítványt állíthatna ki?

A Lk 1,20-ban azt olvassuk, hogy Isten Zakariás papot, az Ő szolgáját hitetlensége miatt némasággal büntette. Az Úr színe előtt mindannyiunk élete leplezetlen, s ez bennünket arra kell készítsen, hogy gondosan vizsgáljuk meg szívünket. Isten fokozott hangsúlyt helyez arra, hogy gyermekei lelki tisztaságban éljenek, mindenféle szeplő vagy sömörögzés nélkül. Vajon miért némult meg Zakariás?

A papok szolgálati teendőit és a jeruzsálemi templom felépítését a Bibliából jól ismerjük. A Szent Sátorhoz hasonlóan három részből állt. A Szentek Szentjébe csak a főpap mehetett be, s ő is csak évente egyszer. Olyan szentséges hely volt ez, hogy a főpap lábára kötelet kötöttek, mikor ide bement, mert ha az Úr bűnösnek találta, azonnal meghalt, s csak kötéllel volt lehetséges a kihozatala.

Zakariás a szentélyben végezte esedékes szolgálatát. Ide csak a papok mehettek be. Itt volt az illatáldozati oltár, ahol naponta áldozatot mutattak be Istennek. Kívül az udvarban sokan álltak, s várták, hogy Zakariás feladatait elvégezve, kijöjjön. A kiszűrődő hangok engedtek következtetni arra, mi történik odabent. A kenyerek asztalánál ki kellett cserélni a szent kenyeret, a menorát a koromtól meg kellett tisztítani, s fel kellett tölteni olajjal.

Ebben az időben kb. 20000 pap volt Izrael fiai között, s egyetlen templom, a jeruzsálemi. A 24 papi rend közül mindegyik fél hónapig teljesíthetett szolgálatot. Szent sorsolással dőlt el, hogy a sok pap közül kit ér az a megtszítettetés, hogy az Úr színe előtt szolgáljon. Sajnos, napjainkban nem így van, lelkipásztor-hiány van, sok gyülekezetnek nincs pásztora. Zakariás idejében nagyon sok papnak telt el úgy az élete, hogy soha nem mehetett be a szentélybe, s nem végezhetette el ott a papi szolgálatot.

Isten kegyelme, hogy te és én találkozhattunk Vele. Felmerül talán a te szívedben is a kérdés: pont én, a legkisebb, a legbűnösebb, a legnyomorultabb? Engem emelt ki Isten a bűn fertőjéből? Én ismerhettem meg Jézus váltságáldását? Én nyertem bűnbocsánatot? Én mehettek az Úr színe elé, hogy elvégezzem a rám bízott feladatokat családomért, gyülekezetemért, országomért és a szükségben levő testvéreimért szerte az egész földön? Nem olvassuk a Bibliában, de Zakariás bizonyára hálás szívvel fogadta a szolgálat lehetőségét. Vajon te hálás vagy azért, hogy Isten szolgálattal bízott meg?

Zakariás, az Abija rendjéből való pap, kétszeresen is kiválasztott volt. Egyrészt a választott

néphez való tartozása, másrészt a szolgálatra kapott elhívása miatt. A te helyzeted hasonló: Isten téged is kiválasztott, elhívott és fontos feladatokkal bízott meg. Az a kérdés, végzed-e a munkát, vállalod-e a feladatot, amit Isten rád bízott?

Kiválasztott téged is, mint Izrael fiait. Ez maga a kegyelem, s fokozódik, megsokszorozódik akkor, amikor szolgálhatsz, amikor hálás szívvel elmondott imádságod kiöntött illatáldozatként az Úr színe elé kerül. Ez kiváltság, s nem véletlen. Az új szövetségben nincs olyan, hogy soha nem kerül rád a sor, bármennyire is szeretnél szolgálni az Úrnak. Adj hálát Neki, hogy színe elé járulhatsz!

Az Úr látta Zakariás szívének fájalmát, keserűségét. Ugyanígy lát engem is, téged is. Ismeri szíved keserűségét, rejtett, titkos bűneit, gondolatait, indulatait, teljesen leplezetlenül. Ne akarj elrejtőzni előle!

Hallotta Zakariás könyörgését. Így mondta az angyal Isten üzenetét: „Meghallgattatott a te könyörgésed.” Lehet, hogy ebben az időben már nem is könyörögtek feleségével gyermekért, mivel megidősödtek, s felhagytak minden reménnyel.

A bibliai példák mutatják, hogy azokat az embereket, akik Isten követeivel találkoztak, mélyen megrendítette ez az élmény, még akkor is, ha nem ítéletet hirdetett a mennyei küldött. Zakariás is megijedt az angyal váratlan megjelenésekor, aki biztatóan szól hozzá: „Ne félj, Zakariás!”

Sokszor mi is vágyódunk Isten jelenlétére, s ha közel jön hozzánk, félelem tölt el bennünket szentséges jelenlétében. Isten most még örömeivel, s nem ítéleteivel közeledett: „Ne félj, meghallgattak a te könyörgéseid.”

Lehet, hogy már el is felejtetted, miért imádkoztál, de Isten semmit nem felejt, könyörgéseinket számon tartja. Nem mindig úgy és akkor adja meg, amikor mi elképzeljük, de Ő tudja mindennek a rendelt idejét, soha nem késik. Csak számunkra tűnik néha úgy, mintha késne (gondoljunk Lázár történetére).

Az angyal üzenete különleges áldást tartogatott Zakariás és felesége számára: „Erzsébet fiat fog szülni”. S az örömet fokozta a fiú életéről adott jóváindulás: „anyja méhétől kezdődően betelik Szent Szellemmel, és sokakat az Úrhoz fog vezetni”.

Amikor napjainkban egyre inkább hatványozódik a világ, az ördög hatása, a barátok, az alkohol, a kábítószer befolyása a fiatalság felett, felteszem magam és minden idősebb testvérem felé a kérdést: Hálásak vagyunk azért, hogy Isten olyan gyermekekkel ajándékozott meg, akik az Úrnak szentelt életűek? Vagy lázadó szívvel nem tudjuk elfogadni Isten gyermekeinkkel kapcsolatos végzését, rendeléseit? A gyermek Isten ajándéka, és különösen nagy ajándék akkor, ha az Úrnak szolgál, és az Ő akarata szerint él.

Zakariás hallotta a nagy örömhírt, de gyanakvóan fogadta: „Miből tudhatom meg, hogy ez így lesz? Mert én vén vagyok, s a feleségem is igen idős?” Zakariás nem hiszi el az üzenetet. Hite erősítéséhez valamilyen jelre van szüksége.

Gedeon is kapott üzenetet az Úrtól, s mivel bizonytalan volt abban, hogy jól értette az elhívást, kitétte a gyapjút, jelet kért. Nagyon sokan nekünk is ezt tanácsolják. Tegyé ki gyapjút! Nemcsak ez a módja, hogy Isten vezetését kérjük. Gedeon fiatal, tapasztalatlan ember volt, akinek bizonytalansága bizonyos mértékben érthető.

Ellenben Zakariás bizonytalanságát – aki papi nemzetség tagja, hosszú ideje Isten szolgálója, és sok tapasztalattal rendelkezik az Ő munkájáról – az Úr szigorúbban ítéli meg. Hiányos a hite, s hiányosságok vannak sokszor a mi életünkben is. Sokszor pálcát törünk Dávid és más bibliai személyek felett is, akik valamiben megbotlottak. Pedig ezek a történetek nem azért írtak meg, hogy alkalmunk legyen a képmutató ítélkezésre, hanem, hogy nézzünk szívünk mélyére, és tegyük mérlegre saját életünket, s kérdezzük: – Istenem, mit akarsz, hogy cselekedjek?

Az Úr így szól Izraelhez: „Csak téged választottalak minden nép közül, ezért számon kérem minden bűnödöt”. Ne gondoljuk azt, hogy Isten azért hívott el minket, hogy kényeztessen, és minden kérésünket teljesítse. Választott edényeitől szigorúan számon kéri bűneiket. 1Jn 5,10

szerint, aki az igének nem hisz, hazugnak mondja Istent. Nem szabad kételkednünk Isten szavában még akkor sem, ha nem mindig értjük. A kételkedő Zakariás mindjárt meg is kapta méltó büntetését. Mindaddig nem tudott beszélni, míg az ígért gyermek meg nem született. Nagyon sokszor Zakariáshoz hasonlóan viselkedünk. Nem elég Isten szava, a kinyilatkoztatott Ige! Nem hiszünk Istennek, ügyeskedünk, megpróbáljuk a mi gondolataink szerint forgatni, megfogalmazni, emberileg magyarázni üzeneteit. Nem emberi értelemmel, hanem hittel kell Isten ígéreteit megragadnunk.

A hála ebben az esetben elmaradt Zakariás szívéből. Szorongva, némán lépett ki a várakozó sokaság elé. Neki, a közbenjárói szolgálatát végző papnak, most kéne elmondani az áldást, de nem tud áldásközvetítő lenni.

Ha körülnézünk, nagyon sokszor ezt a némaságot látjuk a mi pünkösdi népünkben is. Néma papok sokasága vagyunk. Miért némák Isten papjai? Az Úr nem némaságra hívott el minket! Sokszor nem bízunk Benne, vezetésében, nem hiszünk szavának, s elnémulnak a bizonyágtévő, áldásosztó ajkak. Gyakran hivatkozunk erre a bibliaversre: „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, megtartásra való nép vagytok.” Vajon elhívásunkhoz méltón, hitvalló keresztényként élünk, vagy nem tudunk megszólalni, mert hitetlenségünk következményét viseljük?

Nem használ semmit, ha az idősebbek ezt mondogatják: bezzeg a mi időnkben ez másként volt! Minden kornak megvan a maga kihívása, kísértése, hitpróbája, amiben helyt kell állni. Istenünk adjon erőt mindannyiunknak, s növelje hitünket, hogy ne kételkedjünk, hanem erősen álljunk a hitben, s bizodalunk soha ne rendüljön meg Benne.

Így hálás szívvel szolgálva Néki, alkalmasak leszünk arra a bizonyágtévő, áldásosztó szolgálatra, amelyre elhívott bennünket.

„Hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”

Isten irgalma és kegyelme • Derek Prince tanítása (Megjelent a Sionból című lapban 1999. II. negyedév)

%, „...mert a tanítás Sionból jő, s Jeruzsálemből az Úrnak beszéde” (Ézs 2,3)

Mikor szóba került, hogy részt veszek ezen a konferencián – nem első alkalommal persze –, egy gondolat járt mindegyre az eszemben; mégpedig az, hogy amire igazán szükségünk van ezen a konferencián az, hogy tudjuk, miért imádkozunk. Úgy is tehetünk, hogy beleugrunk a közepébe és elkezdünk imádkozni – mint a kutya, amelyik kapálódzik a vízben, össze-vissza csapkod, de nem jut semmire. Irányra van szükségünk. Hadd illusztráljam ezt egy személyes élményemmel.

Egy fontos könyv

A második világháborúban, 1940-ben képzett filozófusként soroztak be a brit hadseregbe. A nagy kérdés az volt, mit vigyek magammal olvasni. Végül úgy döntöttem, hogy egy könyv van, ami a legnagyobb hatással volt az emberekre, és amit a legtöbben olvastak az emberiség történetében – de amiről én nagyon keveset tudtam: a Biblia. Kötelességtudóan elmentem egy könyvesboltba, vettem egy fekete kötésű Bibliát, és elvittem magammal a hadseregbe.

Az új szálláshelyünkön, a barakkunkban a huszonnégy újonctársammal töltött első éjszakán leültem, kinyitottam a Bibliám, és elkezdtem olvasni az 1Móz 1,1-et. Nem gondoltam arra, milyen benyomást kelt majd az a hadseregben, hogy valaki Bibliát olvas. Nyugtalan csönd töltötte be a barakkot, és mindenki engem nézett. Én azonban zavarba ejtettem őket, mert amikor nem olvastam a Bibliát, egy csöppet sem úgy éltem, mint az olyan ember, aki mindennap olvassa. Végül a Biblia annyira megragadott, hogy 1941-ben személyes

kapcsolatba kerültem az Úr Jézussal, ami teljesen és mindörökre megváltoztatta az életemet. Járatlan voltam a hit dolgaiban, ezért nem is tudtam, hogy gyülekezetbe kell járni, ha valaki üdvözülni akar, így én egy katonai barakkban üdvözültem, az éjszaka közepén. Körülbelül egy héttel később megkaptam a Szent Szellem-keresztiséget, és nyelveken beszéltem. De járatlan voltam a hit dolgaiban, nem tudtam, hat hónapot kell várnom arra, hogy a magyarázatot is megkapjam. Így azonnal gyönyörűséges magyarázatot kaptam: Isten életemre vonatkozó tervét – aminek a megvalósulását lépésről lépésre tapasztalom az azóta eltelt 58 év folyamán.

Röviddel ezután az egységünket a tengeren túlra, a Közel-Keletre irányították. Megérkeztünk Egyiptomba, ahol az egyiptomi és líbiai sivatag „nomádjai” lettünk. Végül Tripoliban egy Eligather nevű helyig nyomultunk előre, ám akkor egyszer csak Rommel is ott termett, és mi visszavonultunk. Részt vettem a brit hadsereg történetének leghosszabb visszavonulásában: 750 mérföldet tettünk meg Eligathertől El Amainig. Így, újjászületve, megkeresztelkedve a Szellemmel és elkötelezve magam az Úrnak – amennyire azt az akkori ismereteim lehetővé tették – nagyon elszomorító dolognak találtam, hogy 750 mérföldet vonulunk vissza. Még az is megesett, hogy a saját magunk által elaknásított területre masíroztunk be. Szerencsére, az aknák járművek számára voltak telepítve, kiszálltunk a teherautókból, és így megmenekültünk.

Meg kell jegyezni; hogy abszolút katonai környezetből származom. Nem ismertem egyetlen olyan férfi rokonomat sem, aki ne a brit hadsereg tisztje lett volna. Nos, bonyolult okoknál fogva én lelkiismereti szolgálatmegtagadó lettem, így nem lehettem tiszt. Amikor láttam a tisztek viselkedését, akiknek vezetniük kellett volna bennünket, nagyot csalódtam.

Úgy tűnt, hogy rosszul végzik a dolgukat, önzőek, és nem törődnek sem Nagy-Britannia ügyével, sem azoknak az embereknek a szükségleteivel, akiket vezetniük kellene. Azt kérdeztem az Úrtól: „Hogyan imádkozzam ebben a helyzetben? Kérlek, add meg nekem azt az imát, ami segít.” Még egy éve sem voltam akkor keresztény. Úgy éreztem, az Úr megadta nekem ezt az imát. Nem azt akarom mondani, hogy föltétlenül ez legyen ennek a konferenciának az imája, de jó ima volt. Így szólt: „Uram, adj nekünk olyan vezetőket, akik révén, a Te dicsőségedre, győzelemre vezetsz bennünket.” Így imádkoztam hónapokon keresztül, mindenféle eredmény nélkül.

Mindeközben a Nyugati Sivatagi Haderő – amelyből később a Nyolcadik Hadsereg lett – főparancsnokát eltávolították. Egy másik tisztet állították a helyére, akinek a gépe leszálláskor lezuhant, és ő szörnyethalt. A brit kormány tehát ott állt, hogy az akkori idők egyik legfontosabb csataterén nem volt megfelelő parancsnok. Winston Churchill saját kezdeményezésére Montgomeryt nevezte ki. Montgomery Írországból származott, egy ír püspök fia volt. Elkötelezett keresztényként mindennap olvasta a Bibliát. Én erről semmit sem tudtam. Még a nevét sem ismertem. De aztán jött a El Amain-i csata, amely a közel-keleti hadszíntéren folytatott háború fordulópontja volt, a szövetségesek első jelentősebb győzelme. Én nagyon kis szerepet játszottam benne. Egy mentőautóban szolgáltam.

Nem sokkal a csata után hallgattam a rádiót, ahol a kommentátor azt ecsetelte, mi történt a csata előtti éjszaka Montgomery főhadiszállásán. Montgomery összehívta a tisztjeit és az embereit, és azt mondta: „Kérjük a mindenható Urat, hogy segítsen bennünket győzelemre a csatában.” Nem tudom, önök tudják-e, milyen a mennyei elektromosság, mindenesetre egy ilyen érzés futott végig a testemen tetőtől talpig, és Isten azt mondta: „Ez a válasz az imádra.” Ha tudjuk, hogy azért imádkozunk, amiért Isten szeretné, hogy imádkozzunk, és ha kitarunk az imában, megkapjuk, amit kérünk. De ha csak fejest ugrunk a dologba, és mindenféle érzelmeket fejezünk ki, nem érünk el semmit. Szeretném elmondani önöknek, mi az az ima, amit hitem szerint imádkoznunk kell. Ez a személyes véleményem, nem biztos, hogy mindenki egyetért velem.

Imádkozni Izraelért

Hiszem, hogy imádkoznunk kell Istenhez, hogy legyen kegyelmes a népéhez, Izraelhez. A 102. zsoltár azzal kezdődik, hogy a zsoltáros elpanaszolja, milyen nehéz és fájdalmas dolgokon ment keresztül, és ennek milyen hatásai lettek a testi állapotára. Nagyon sötét hangulatú kezdés. Így szól az Úrhoz a 10. és 11. versben: „*Hamut eszem kenyér gyanánt (el tudják ezt képzelni, hamut enni kenyér gyanánt?), és italomat könnyekkel keverem háborgó haragod miatt, mert fölemeltél és eldobtál engem.*” Ez jól összefoglalja, mit tett Isten a zsidó néppel. Felemeltél engem, adtál nekem egy csodálatos szépségű országot, adtál nekem egy speciális elhívást, adtál nekem egy speciális földet, egy helyet, ahol templom épült, egy helyet, ahol találkozhattunk Istennel, használtál engem, hogy az Írást a világnak adjam, aztán eldobtál. Felemeltél, aztán eldobtál – kétezer évig. Szerintem mi, nem zsidók; fel sem tudjuk fogni ennek a gyötrelmét és szenvedését. A zsoltáros egy nagyon sötét ponthoz ér a 12. versben: „*Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék; én pedig elszáradok, mint a fű.*” De utána drámai változás történik, mivel a figyelmét saját helyzetéről az Úrra irányítja. Szerintem ez a kulcsa a sikeres imának. Vedd le a szemed magadról, a problémákról és függeszd az Úrra! Azt mondja: „*De te, Uram, örökre megmaradsz, nemzedékről nemzedékre emlegetnek*”, s ekkor látomást kap. Az egyik kulcs a látomáshoz az, hogy megfelelően viszonyuljunk az Úrhoz, és megfelelő kapcsolatba kerüljünk vele. Vegyük le a szemünket magunkról, a problémáinkról, a szenvedésünkről, és nézzünk az Úrra! És akkor a leggyönyörűbb kinyilatkoztatásokat kapjuk tőle. „*Indulj irgalomra Sion iránt, mert ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje!*” Vagyis azt mondja, hogy eljön egy idő; amikor felkelsz, cselekedni kezdesz, és könyörülsz rajta, mert eljött a megszabott idő. Ez a kulcs ahhoz az imához, amit szeretnék Önöknek hangsúlyozni. A zsoltáros két dologról beszél: irgalomról és kegyelemről, s a dolog lényegéből adódóan egyiket sem lehet kiérdemelni. Ha valami olyat kap az ember, amit kiérdemel, az nem irgalom és nem kegyelem.

Üdvözülés kegyelem által

Családom története messzire nyúlik vissza a múltba, s néhányan önök közül, akik skandinávok, talán nem is tudják, hogy az első feleségem dán volt. Némileg én is részt vettem a skandináv nemzetek ébredési mozgalmában. Bizonyos dolgokat megismertem, amelyeket azóta sem feledtem. Valamikor Svédország a legistenfélőbb nemzet volt, akik között valaha is jártam. Szinte hihetetlen, hogy egy nemzet ilyen gyorsan hanyatlásnak induljon. De nem akarok most ebbe belemenni. A híres stockholmi Philadelphia gyülekezetnek a második világháború előtt mintegy ötezer tagja volt – hatalmas gyülekezet, ami ritka volt nemcsak Svédországban, hanem Európa többi országában is. Volt egy evangélistájuk, aki azt énekelte: „*kegyelemből történt, csak kegyelemből*”. Amikor ezt énekelte, az egész gyülekezet egy emberként állt fel, és dicsérte az Urat. Ezek az emberek mind hitték, hogy kegyelem által üdvözültek. Sohasem hittek mást, de hirtelen megvilágosodott előttük, hogy mit jelent valójában Isten kegyelme. Imádkozom, hogy Isten valamiképpen hozzánk is érjen el, és világosítson meg bennünket is arról, mi a kegyelem. A kegyelmet nem lehet megszerezni. Sosem lehet kiérdemelni.

A legtöbb vallásos ember – köztük sok karizmatikus és pünkösdi is – még mindig azon erőlködik, hogy megszerezze Isten kegyelmét. De ezt nem lehet elhatározásból megtenni. Nem lehet megszolgálni. A zsoltáros irgalomról és kegyelemről beszél, ami megváltó kegyelem, *chen*. Van egy angol mondás: „*A szépség a néző szemében van*”. Ez igaz a kegyelemre, a *chen*-re is. Nem bennünk van; abban van, ahogyan az Úr néz bennünket. Ő másképpen lát bennünket, mint ahogy mi látjuk magunkat, vagy mint ahogy mások látnak bennünket. A kegyelmet egyáltalán nem lehet kiérdemelni. Vagy elfogadjuk, mint ajándékot, vagy nem fogadjuk el. Ha megpróbáljuk megszerezni, sohasem fog sikerülni. Én nagyon világi gondolkodású és Istent nem ismerő fiatalember voltam. Amikor megtértem, fogalmam

sem volt arról, hogy valamit ki kellene érdemelnem, így egyszerűen csak megkaptam. Volt ott akkor velem egy másik katona, aki vallásos családból származott, és hosszú időbe telt neki, hogy megkapja azt, amit én egy éjszaka alatt megkaptam, egyszerűen azért, mivel ő úgy gondolta, hogy ki kell érdemelnie. Én tehát egy olyan dolgról beszélek, amit nem lehet megszolgálni. Hiszem, hogy az Úr azt akarja, hogy imádkozzunk e szavak megvalósulásáért. Ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje! Az „ideje” szó a héberben *moed*, ami Izrael hagyományos ünnepeinek az idejét jelenti. Előre kijelölt időpontot. Hiszem, hogy van egy előre kijelölt időpont, amikor Isten megkegyelmez Izraelnek. Hiszem, hogy nagyon közel van ez az időpont. S ez izgatott várakozással tölt el engem. A következő versben ez áll: „*Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak*”. Sionról beszél, vagyis Jeruzsálemről. Ez az egyik jele az Úr szolgálainak: kedvüket lelik Jeruzsálem köveiben, szeretik a porát.

Sionért

Nos, én először katonaként kerültem Jeruzsálembe 1942-ben, és abban az időben Jeruzsálem nagyon kicsi város volt. A két dolog, ami nagyon jellemző volt rá: a kövek és a por. Isten szeretetet adott nekem Jeruzsálem kövei és pora iránt. És ha önökben nincs meg ez a szeretet, akkor híjával vannak az egyik dolognak, amivel rendelkezniük kellene Isten szolgálóiként. Ők szeretik a köveit, és örömeiket lelik a porában. Emlékszem, akkor azt mondtam egy meglehetősen bölcs, idős keresztény hölgynek, aki ott tartózkodott: „Nagyon szeretem Jeruzsálemet. Azt hiszem, szeretnék itt élni.” És ő azt válaszolta nekem: „Derek; nem mi választjuk Jeruzsálemet, Jeruzsálem választ bennünket.” És abban a pillanatban az volt a benyomásom, hogy Jeruzsálem kiválasztott engem, ami nagyszerű érzés volt.

A 16. vers így szól: „*Félik majd, Uram, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet*”.

Isten dicsőségének kinyilatkoztatását tervezi, amely kihat majd az egész földre. Sion visszaállításáról van szó. A 17. vers így folytatja: „*amikor felépíti Siont az Úr, és megjelenik dicsőségesen.*” Amikor az Úr elkezd felépíteni Siont, tudhatjuk, arra készül, hogy megjelenjék dicsőségesen. Ez a dolog lényege. Ezért van több bonyodalom e kicsi nemzet körül, mint az összes többi nemzet körül együttvéve. Mivel a Sátán jól ismeri a Bibliát – sokkal jobban, mint a legtöbb prédikátor –, jól tudja, hogy Jézus addig nem tér vissza, amíg a zsidók újra össze nem gyűlnek, és a szívük készen nem lesz befogadni őt. A Sátán bánkódik minden egyes megtért ember fölött, de még azt is el tudja nézni, hogy az egész föld megtér – kivéve a zsidókat, és tudja, hogy a pozíciója e világ fejedelmeként addig biztos lábakon áll, nem lehet elvenni tőle, amíg a zsidók vissza nem térnek a földjükre, és a szívük készen nem áll azt mondani: „*Áldott, aki jön az Úr nevében*”.

Ezért van, hogy az ENSZ határozatainak fele e földre vonatkozik. Ami nevetségesnek tűnik minden józan megfontolás szerint. Hatmillió ember ezen az aprócska földdarabon! Azok többsége, akik csodálkoznak ezen, nem is tudja, miért számít olyan sokat. Azért van így, mert ez az utolsó időszak az Úr visszatérése előtt. S amikor visszatér, a Sátán sötét börtönbe vettetik a következő ezer évre, utána pedig még több szenvedés vár rá. Megvan tehát minden oka arra, hogy meggátolja a zsidó nemzet helyreállítását.

Ezt nemcsak az előítélet mondatja velünk, bár az is nagy szerepet játszik, hanem annak a ténynek az ismerete, hogy pozíciója e világ isteneként megingathatatlan, amíg a zsidók vissza nem térnek erre a földre, és a szívük készen nem áll befogadni őt. Ez a kritikus pontja minden szellemi történésnek manapság. Ez az a pont, ahol a végső kérdések el fognak dölni. „*Amikor felépíti Siont az Úr, és megjelenik dicsőségesen. Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat.*” A „gyámoltalan” szó a héberben az *arar*, aminek az első jelentése egyfajta fa, amely teljesen egyedül nő egy sivatagos helyen, ahol nincs semmi látható tápanyagforrás. Az ember nem is érti, mitől nő az a fa. Ez Izrael: egy fa egy nagyon sivár helyen, ahol nincs szemmel látható életforrás. De Isten törődni fog a gyámoltalanok

imádságával.

Ez egy újabb elvet hoz felszínre, amely az évek során egyre jobban megvilágosodott számomra. El kell jutnunk egy olyan pontig, ahol semmi vagy senki másban nincs már reménységünk, csak Istenben. Ezt jelenti gyámoltalannak lenni. Azt kell, hogy mondjuk: „Istenem, ha Te nem teszed meg, nem fog megtörténni.” Ez igaz Izrael helyreállításáról is. Ha Isten nem teszi meg, nem fog megtörténni. Minden erőfeszítésünk hiábavaló, ha az Úr nem teszi meg. Az évek során az a tapasztalat erősödött meg bennem, hogy amikor Isten akar valamit tenni az életemben, el kell hogy vigyen egy olyan pontig, amikor tudom: ha Isten nem teszi meg, nem fog megtörténni. Ha Önök nem voltak még ilyen helyzetben, meg kell hogy mondjam, ez távolról sem kellemes helyzet. Az ember ilyenkor nagyon ideges, nagyon feszült.

Azt mondhatjuk: „Istenem, ha nem segítesz meg 100.000 fonttal, 2000 dollárral – ki tudja, mennyi sékellel –, csödbe megyek.” Isten szándékosan vezet el bennünket egy ilyen pontig. Bizonyára önök közül is többen eljutottak már idáig. Sokan épp ezért vannak itt ma este, és jól tudják, ha Isten nem teszi meg, nem fog megtörténni. Isten azt akarja, hogy teljesen tőle függő helyzetbe kerüljünk, mielőtt ténylegesen cselekedni kezdene az érdeklődésünkben. 19. vers: *„Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az Urat az újjáteremtett nép.”* Ezek a szavak nem a zsoltáros korának íródtak. Szerintem ennek a generációnak íródtak. Szerintem az Egyház annyira meggyengült az Úr dicséretében, hogy az Úrnak egy népet kellett teremtenie, akik dicsőítik Őt. Sok rossz dolgot el lehet mondani a karizmatikusokról, de arról mindenesetre van némi fogalmuk, mit jelent dicsőíteni az Urat. Lehet, hogy eljutottunk, de az is lehet, hogy nem jutottunk el addig a pontig, amikor semmi sem használ már, csak Isten irgalma és kegyelme. Én személy szerint hiszem, hogy imádkoznunk kell ezért. Meg kell aláznunk magunkat Isten előtt, lealacsonyítani magunkat, arcra borulni az Úr előtt, és komolyan venni Istent. A Biblia sosem beszél arról, hogy mondjunk el egy imát. A Biblia arról beszél, hogy imádkozzunk. Az egyik zsoltárban Dávid azt mondja, én vagyok az imám. Nem imádkozom – ima vagyok. Annyira mélyen átélem, Uram, hogyha tudni akarod, miért imádkozom, csak nézz rám: itt vagyok. Szerintem a karizmatikusok többsége – én is meggyőződéses karizmatikus vagyok – nem veszi elég komolyan az életet. Túl sok lazaságot engednek meg maguknak. Túl sok az üres beszéd. Túlontúl sok az életmód által meg nem erősített ima. Két kulcsa van a dolognak: az elkötelezettség és a fegyelem. S ha valakinek nincs meg az elkötelezettsége, nem jár sikerrel a fegyelem dolgában sem. Személyes meggyőződésem, hogy a karizmatikusok többsége nem eléggé elkötelezett az Úr iránt. Szeretem őket, én is közéjük tartozom, és én is meg tudok csinálni mindent, amit ők csinálnak, kivéve táncolni – régebben tudtam, ma már nem. De szerintem nem elég elkötelezettek, s ezért a karizmatikusok fegyelmezetlen emberek. Igaz? Persze, hogy az. S azért fegyelmezetlenek, mert nem mennek keresztül a tanítványválasztás folyamatán; nem eléggé elkötelezettek. Amikor a dolog kezd nehézzé válni, meghátrálnak. Nyelveken beszélnek, mindent csinálnak, kivéve, amit Isten követel tőlük. Biztos vagyok benne, hogy önök a legtöbben karizmatikusok. Ha nem tetszik az, amit mondok – ne felejtsek el, hogy mindez épp annyira vonatkozik rám is, mint önökre – úgy érzem, hogy semmi lényegbevágó dolog nem történhet meg, hacsak nem leszünk igazán lelkiismeretesek Istennel szemben.

Keresni az arcát

Hadd mondjak el egy egyszerű példát – amiről korábban már volt is itt szó – Jósafát király idejéből. A Krónikák második könyvének 20. fejezetéből szeretnék felolvasni egy rövid részletet, ami Jósafátnak, Júda királyának uralkodási idejéről szól, az első verstől kezdődően. *„Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósafát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt. Amikor megérkeztek, és jelentették Jósafátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón-Támárban, azaz Éngediben*

vannak...” Nos, szeretném, ha jól megjegyeznék Jósafát reakcióját, mivel szerintem ez példa számunkra is. Jósafát mindenekelőtt megijedt. Sok karizmatikussal találkoztam már, akik azt mondták: „Én nem ijedek meg semmitől, én nem félek semmitől.” Szerintem ez önbecsapás. Szerintem vannak idők, amikor a félelem helyénvaló dolog.

Amikor látjuk, hogy hatalmas gonosz erők garázdálkodnak szabadon a mai világban, és egyre gonoszabbak, és egyre hatalmasabbak lesznek, szerintem egy bizonyos félelemérzés megfelelő reakció.

Ha Izraelt úgy tekintjük, mint azt az egyedül növekvő fát, amelynek nincs szemmel látható tápanyagforrása, amelyet ellenséges nemzetek vesznek körül, és amely a világ legtöbb nemzete kritikájának és támadásainak célpontja, egy bizonyos fokú félelemérzés megfelelő reakció. Jósafát megijedt; ő realista volt. Tudta, hogy számbeli kisebbségben van. Tudta, hogy ellenségei el akarják őt tiporni, és semmi sem állíthatja meg őket; tehát megijedt. És akkor: „...az Urat kezdte keresni”. Önök azért jöttek ide, hogy az Urat keressék, vagy csak hogy imádkozzanak? „És böjtöt hirdetett egész Júdában.”

Hiszem, hogy vannak bizonyos helyzetek, amelyekben egyetlen helyénvaló reakció van a hívő részéről: a böjt. Keresztény életem első pár hetében Isten világossá tette számomra: azt várja tőlem, hogy böjtöljek. Tulajdonképpen 1941-től 1998-ig, ami 58 évet jelent, hetente egy napot böjtöltem. Néha két- vagy háromhetes böjtöt is tartottam. Ezzel nem dicsekedni akarok. Egyszerűen csak tényként szeretném közölni. Kiszámoltam, hogy összesen nyolc évet böjtöltem. Ez elég nagy szám. Ha Isten azt mondta volna nekem: azt akarom, hogy nyolc évig böjtölj, biztosan megrémültem volna. Még ma is sokan megrettennek a böjtöléstől. A '40-es évek végén, higgyék el, ha az ember vallási okok miatti böjtölésről beszélt, úgy néztek rá, mintha legalábbis másik bolygóról jött volna. A böjt nem volt benne a tudatában a leghithűbb keresztényeknek sem. Bármit tett is Isten az életemben, és bármilyen messzire vitt is el, teljességgel meg vagyok győződve arról, hogy nem juthattam volna el idáig, ha nem böjtöltem volna rendszeresen. Számomra ez nem luxus, nem lelki dísz. Ez lelki szükséglet.

Három dolog van a Mt 6-ban, a hegyi beszédben, amelyekkel kapcsolatban Jézus úgy fogalmaz, „amikor”, nem pedig úgy, hogy „ha”. Azt mondja: amikor alamizsnát adsz, amikor imádkozol, és amikor böjtölsz – nem „ha”, hanem „amikor”. Magának Jézusnak a szolgálata is negyvennapos böjttel kezdődött. Később azt mondta: „amit én cselekszem, ti is azt cselekedjétek”. Ne mulasszák el ezt az első cselekedetet, hiszen Jézus sohasem lehetett volna az, ami, ha nem böjtölt volna. A korai egyház két meghatározott esetben gyakorolta a böjtöt, az egyház gyarapodásának két kulcsfontosságú lépésénél: a tanítványok kiküldésénél az ApCs 13-ban, valamint a vének kinevezésénél a gyülekezetekben, a 14-ben. Nem böjt nélkül tették ezeket. Komolyan vették. Újra hangsúlyozni szeretném, lehet, hogy az önök esetében nem igaz, de sokak esetében, akikkel találkoztam, és akikkel dolgom volt, mégis igaz. Nem vesszük eléggé komolyan Istent. Néhányan panaszkodtak a nemrégien elhunyt feleségemre, hogy túlon túl fegyelmezett volt. A fegyelmezettség sokszor sérti az embereket. De meg kell, hogy mondjam, szerintem nem lehetünk igazi keresztények fegyelmezettség nélkül. Hiszem, hogy Jézus nem azt mondta nekünk, hogy gyülekezeti tagokká tegyünk az embereket. Mit mondott, mivé tegyünk őket? Tanítványokká. Mi a jele a tanítványnak? A fegyelem. Szerintem az egyház alapvető problémája, hogy megelégszünk azzal, hogy egyháztagokká tegyünk az embereket, és boldogok vagyunk, ha időnként egy vagy kettő közülük tanítvánnyá válik.

Hiszem, hogy ha tanítványokká tesszük az embereket, végül lesz néhány egyháztagunk, de ha egyháztagokká akarjuk tenni őket, kétlem, hogy valaha is lennének tanítványaink. Meg kell kérdeznünk magunktól, ki tudta a legjobban, hogyan kell ebben a dologban cselekedni. Jézus nem egyházalapításba kezdett. Hanem mit csinált? Tanítványokká tette az embereket. Ha nem ezt tette volna, amikor meghalt, az egész szolgálata feledésbe merült volna. Egyedül azok vitték tovább az ügyét, akik tanítványok voltak. Összegezve, azt szeretném önöknek mondani, hogy sokkal komolyabban kell vennünk az életet, mint ahogy legtöbben vesszük. Ez nem azt

jelenti, hogy savanyú ábrázattal kell járnunk és búval béleltnek lennünk, hanem azt, hogy életbevágó dolgokról van szó: életről és halálról. Egy nemzet sorsáról van szó, amelyet hihetetlenül erős és gonosz erők ostromolnak.

Az Aranyváros üzenete • Kecser István

I. rész „...nem megy abba be semmi tisztátalan” (Jel 21,27) – (Jel 21,1–2.9–10)

A kereszténység immár olyan kétezer éves történelmi múltra tekint vissza, amely bővülködik változatosságban. Krisztus tanítványainak köre, majd az első pünkösdkor megszületett ősegyház ma már úgy áll előttünk, mint egy összetört cserépkorsó sok darabja. A kétezer év alatt külső, megsemmisítését célzó támadások érték. A belső viszályok és egyes kiragadott teológiai tételek túlhangsúlyozása morzsolta és lazította az ősi, krisztusi egyház belső kohézióját.

Századokon át sorra léptek fel elkötelezett, küldetést érző személyek, akiknek munkálkodása és teológiai újításai nyomán ismét formálódott az egyház. A kegyességi élet gyakorlatának palettájára új színek kerültek. A régiek elfakultak, felfrissültek, vagy más szín lépett helyükre.

A továbbiakban, meghagyva az egyháztörténészek részére a kutatást és az elemzést, csupán két dolgot kívánok kiemelni:

1. Az egyház a krisztusi missziós parancsot (Mt 28,19–20) az adott korban, az adott lehetőségekkel váltakozó eredménnyel teljesítette.
2. Az eklézsia nevelését és a Krisztussal történő találkozására való felkészítését is feladatának tudta az egyház. Ez később, Jézus Krisztus második eljövételének várásakor határozottan megfogalmazódott (Jn 14,3; ApCs 1,11; 1Kor 15,51–54)

Minden kornak voltak és vannak úgynevezett „divatos” teológiai tanításai, hullámai, melyeknek lecsengése után a letisztult teológiai lényeg marad meg. Korunk kereszténysége sem mentes ezektől. Sajnos, sok salakot és veszteséget termel, éppen úgy, mint korábban. Ma a tanítások sokféle kínálata kápráztatja el a kereső lelkeket. A sokféleség között napjainkban mindjobban erősödő intenzitással van jelen a Jézus Krisztus közeli eljövételéről szóló tanítás. Személyes meggyőződésem, hogy az eklézsia a Krisztussal történő találkozásra való felkészülésének szükségessége nem maradhat ki korunk igehirdetéséből. Ennek mellőzése Krisztus népét liberális, langymeleg állapotba ringatja, ezért felkészületlenül lepi meg Urunk érkezése.

Az utóbbi időben különös teherként nehezedett rám Krisztus népének jelenkori állapota, mindazok mellett, hogy hálás vagyok az Úrnak minden áldásért, amit a testvéri közösségben ad. E lelki teher kényszerít arra, hogy mindjobban kutassam az írásokat, és ha kell: kiáltsak, hogy sokan hallják meg. Hiszen igen különös időket élünk, és még inkább különleges napok várnak az emberiségre. Az Isten nélküli ember bizonytalan, sötét jövőt lát maga előtt, de Krisztus igazi követői részére a sóvárgó várakozás boldog beteljesülésének hajnalhasadása van készülőben (Mt 24,32–34; Lk 21,28–31!; 2Pét 3,9–14).

Ott dübörög szívemben e nagy kérdés: hogyan várja az eklézsia a mennybe történő áthelyezést, a nagy evakuálást, Krisztus Menyasszonyi Gyülekezetének az atyai házba történő elragadtatását (1Kor 15,51–54; 1Thes 4,15–18; 1Jn 3,2; Kol 3,4)?

Jézus szeretett tanítványát, János apostolt abban a kiváltságos kegyelemben részesítette a Megdicsőült Krisztus (Jel 1,12–15), hogy szenvedésének földi jutalmául bemutatta neki a

jövendő idők eseményeit és a mennyei világ csodálatos dolgait.

Miután a régi világ a bűn minden maradványával együtt eltűnt, János lát egy új eget és új földet. Azután – mondja neki Isten angyala – jöjj, megmutatom neked a Menyasszonyt, a Bárány Feleségét. És elvive engem – mondja János – lélekben egy nagy és magas hegyre, és megmutatá nekem azt a nagy Várost, a Szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből... (Jel 21,9b–10) elkészítve, mint férje számára felékesített menyasszony (Jel 21,2b).

Milyen különös! János egy arany várost lát (Jel 21,16–18), ami olyan, mint egy hatalmas kocka, színaranyból. Ez a Bárány Menyasszonya, a Bárány Felesége? Kőfal veszi körül, csodálatos drágakő alapokkal (Jel 21,12–13) és 12 kapu van rajta, amely 12 gyöngyből készült (Jel 21,21).

Nem különös ez a Menyasszony?

A kijelentés fokozódva halad a csúcsa felé. Ebbe a városba nem megy be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beíratk az élet könyvébe, amely a Bárányé (Jel 21,27). Majd tovább részletezi a kívülmaradók listáját. De kinn maradnak az ebek (a kutyák) és a bűbajosok (varázslók, méregkeverők), paráznák, gyilkosok, bálványimádók és mind, aki szereti és szólja a hazugságot (Jel 22,15).

Ez nagyon furcsa dolog, János egy új földre látja alászállni az Új Jeruzsálemet, ami büntől és annak átkozott maradványától már teljesen megtisztult új világ. Itt már híre sincs sátánnak és a gonoszoknak, hiszen megkapta büntetését a kénkövel égő tüzes tóban (Jel 20,10.14–15). Akkor hogyan lehetne szándékuk a fenti listában felsorolt gonoszoknak a gyöngykapukon bemenni?

Hitbéli meggyőződése, hogy Isten kinyilatkoztatott örök igéjének szövege, a Biblia, tökéletes kijelentést hordoz. Az emberiség történelmének eseményeiről nem kronológiai részletezéssel, hanem időfeletti átfedésben, együttlátásban tartalmaz kijelentéseket. Így a jelen eseményei fedik a régmúltban történeteket, viszont a jövő dolgai a bibliai múltban és a mostani idők történelmében rejlenek.

Jézus sok gyakorlati életből vett példázata és a Biblia számtalan szimbolikus képe azért van, hogy az örök Isten végtelen, bölcs gondolatait és szándékait a sokféle korlát közé szorított ember számára egyszerűen, világosan közölje, hogy felfoghassuk és megérthessük azokat.

Térjünk vissza a pátmoszi látnokhoz! A Bárány (Jn 1,29; Jel 21,9) Menyasszonya – az Új Jeruzsálem 12 gyöngykapuval díszített kocka alakú aranyváros (Jel 21,16).

Az új világnak egy Isten szerinti új városra van szüksége, amelynek tervezője és alkotója Ő maga (Zsid 11,10). A régi – e világi – Jeruzsálem Izraelnek, Isten választott népének szent városa. A pátriárkák vándorlásuk, jövevénységük idején hittek ebben, de úgy haltak meg, hogy nem nyerték el az ígéretet (Zsid 11,13–16), a földi Jeruzsálemet sem, mert mennyei után vágyódtak, az alapokkal bíró város után (Zsid 11,10). Ez a város van Ábrahám – Izsák – Jákób hitének középpontjában is. Minden kétséget kizár, hogy az eszkatológiai (utolsó, legvégső) időben ez a város megjelenik. (Érdekes dolgot figyeltek meg a csillagászok. Felfedeztek a szokásostól eltérő, kocka alakú, igen fényes csillagot, amely földünkhöz közeledik.) Ennek látása boldog várakozásunk reménysége is! A János általi kijelentéscsokorban együttlátjuk a Bárány Menyasszonyát, a Bárány Feleségét ezzel a szent, dicsőséges arany várossal.

Jézus a jeruzsálemi templom megtisztítása után ezt mondja a zsidóknak: rontsátok le a templomot, és én három nap alatt megépítem. Jézus az ő testének templomáról mondta és nem

a kőből épült templomról, amit 46 esztendeig építettek (Mt 26,61; Mk 14,58; Jn 2,19–22) Jézus fizikai teste templom, amiben az istenség egész teljessége lakozik (Kol 1,19; 2,9; Jn 1,14; 1Tim 3,16). A Szentlélek Jézus kijelentését tovább magyarázza Pál által. Ti az Isten temploma vagytok (1Kor 3,16–17; Ef 2,20–22), ha Isten lelke (szelleme) lakik bennetek. Az Isten lélek (szellem) – (Jn 4,24) és világosság (1Jn 1,5). Mindazok, akikben Isten Szelleme van, azok a világosság fiai (Ef 5,8; 1Thes 5,5; Jn 12,36). A világosság fiainak teljességét Jézus a hegyi beszéd záró kijelentésében hegyen épített városnak nevezi, amelyet nem lehet elrejtetni (Mt 5,14).

A mennyből alászállott arany városnak nincs szüksége napra vagy holdra, hogy világítsanak benne, mert az Isten dicsősége tette azt világossá, – a szövétneke pedig a Bárány (Jel 21,23). Hát nem különös: ez a csodálatos, ragyogó, arany város a Bárány Menyasszonya – Felesége! Ő lesz az Új Világ „igazgatási” központja és örökké tündöklő fényforrása!

E csodálatos város kapuit soha nem zárják be (Jel 21,25), de a kapukon mégsem mehet be mindenki. A tiltott belépők listáját a Jel 21,27 vers kezdi sorolni. Nem megy be semmi tisztátalan (közönséges). Tehát a tisztátalanság a Szent Városból való kizáró tényező. Pedig minden embert beszennyezett a bűn. A vétkek szennyfoltjai szellemi halált okozó lepraként visznek milliókat a kárhozatba. A Szent Sátorban és később a templomban szolgálatra rendelt Áron házából való papok (2Móz 28,1; 1Kron 24,1–19) mielőtt beléptek a szentélybe, megmosakodtak a rézmedence vizében (2Móz 30,17–21; 2Kron 4,2), ezután magukra öltötték a szent ruhákat, amelyek Isten utasítása szerint készültek (2Móz 28,1–42). Közönséges, hétköznapi ruhában nem mehettek a Szenthelyre, hogy bűnt ne vigyenek be, és meg ne haljanak (2Móz 28,43).

Az újszövetség alaptanításainak egyike az egyetemes papságról szóló kijelentés (1Pét 2,9; Jel, 1,6; 2Móz 19,6!), miszerint Krisztus követői papi szolgálatra hivatottak. Ennek végzése előtt meg kell tisztulniuk. Krisztus kegyelmének elfogadásakor az Ő kihullott vére lemossa bűneink szennyét (Ézs 1,18; Ef 1,7; Zsid 9,14; 1Pét 1,19; 1Jn 1,7). Miután újjászülettünk víztől és Szentlélektől (Tit 3,4–7; Jn 3,5), hívő életünk során folyamatos tisztuláson megyünk át az Ige tiszta vizében (Ef 5,25–27). Csak így, megtisztulva ölthetjük fel a fehér papi ruhát, illetve a menyasszonyi fehér ruhát (Zak 3,3–5; Jel 3,5; 17,9; 19,8.14), amely nem más, mint az üdvösség ruhája (Ézs 61,10), vagyis a szentek igazságos cselekedetei, amelyeket az Úr elkészített, hogy azokban járjunk (Ef 2,10).

Csak szenny nélküli, fehér ruhában van bebocsátás az arany városba. A szennyes, tisztátalan ruha kizáró tényező. De vajon kik járnak ilyenben? Krisztus népe a bűntől szennyes világban él, és minden pillanatban meg van a veszély a tiszta, fehér ruha beszennyezésére. A sárdisi eklézsiában kevesen vannak, akik fehérben fognak járni Krisztussal, és méltók arra, mert győzelmes életet éltek. Így nevük is bent maradt az Élet könyvében (Jel 3,4–5), ami kizárólagos feltétele az arany városba való bemenetelnek.

Jézus szerint Nikodémusnak is, mint Izrael tanítójának szüksége van újonnan születni lélektől (felülről) és víztől, hogy bemehessen Isten királyságába. (Jn 3,3–8). Az újjászületéssel az új teremtés élete veszi kezdetét (Róm 8,1; 2Kor 5,17; Ef 2,10). Az új teremtés mennyei anyja (Gal 4,26) a magasságos Jeruzsálem. Így, aki újjászületett, az felülről is született, és az Isten által újjá teremtett világ örököse is, mivel Istentől született (Jn 1,12–13). Isten fiaivá váltak, ezért Krisztus örökös társai (Róm 8,14.17; Ef 1,11; Zsid 1,2). Az újjászületés az alapja annak, hogy az Élet könyvébe (a mennyei anyakönyvbe) nevünket bejegyezzék. Isten angyalai nagy örömmel teszik ezt (Lk 10,20; 15,7; Zsid 12,23). Ismertté váltunk a mennyben, mivel megszülettünk, üdvösségünk van. Nyilvántartásba vettek az égiek, kaptunk egy fehér ruhát. De csak a mindvégig győzelmes életet élők őrzik meg ruháikat makulátlan tisztaságban, és

így nem töröltetik ki nevük az Élet könyvéből, ami feltétele az arany városba történő bemenetelnek, azokra vonatkozik ez, akik ott, felül születtek (Jn 3,13; Ef 2,5; 4,9), de életükben itt, e földön győzelmes életet éltek.

Az úgynevezett keresztény világ mai állapota tragikusan siralmas képet mutat. Tömegek vallják magukat hívő keresztényeknek, de az életük nem igazolja újjászületésüket, mivel cselekedeteikkel megtagadják azt (2Tim 3,1–9!). Bár hívő közösséghez tartoznak, eljárnak a gyülekezeti alkalmakra, de nincs a bűn felett győzelmes életük. Lehet, hogy egy dátumhoz fűződik valami lelki élményük, lehet, hogy ez valós is volt, nem csupán felületes külsőség. A kérdés az, hogy nevük bekerült-e és bent maradt-e az Élet könyvében. Semmit nem jelent, hogy egy gyülekezeti közösség létszámnnyilvántartásának egyik sorába beírták a nevüket, miután elmondták a „bűnösök imáját”. Ha a ragyogó fehér ruhán ott vannak a fertőzés, a bűn leprájának jelei: a harag, a szeretetlenség, a paráznaság, a hazugság, a fősvénység, a csalás, a megbocsátani nem tudás és sok más gonoszság, amelyek az ömberi természet, vagyis a test cselekedetei (Gal 5,19–21; Jel 22,15). Akik ilyeneket cselekesznek, azok a keresztény gyülekezeti közösség szégyenfoltjai, haszontalan, statisztikai „szépítő” tömege, de semmiképpen nem a mennyei örökség várományosai, az ilyeneknek nincs részük a szent városban. Nem tartoznak a Bárány menyasszonyi seregéhez, nem mennek be az arany városba, nem illik rájuk a Bárány Felesége kitüntető név. E földön ott lehetnek (vannak!) bármelyik gyülekezetben, de nem mehetnek be a kapukon az Új Jeruzsálembe. [Az ilyenek a gyülekezetben sem a szoros kapun (Mt 7,13–14) a krisztusi ajtón (Jn 10,1.9–10), hanem más módon jutottak be, tolvajok és rablók. Ellopják, elrabolják a gyülekezet békességét, és megfosztják Isten áldásától! Az ilyeneket nagy csalódás éri ama napon: – „Nem ismerlek benneteket (Mt 25,12a), távozzatok ti gonosztevők!” (Mt 7,23–24)]

Eljött az ideje, hogy az álomból felszerkenjünk, és a világosság cselekedeteit műveljük (Róm 13,11–14), mert az üdvösség közelebb van hozzánk, mint mikor hívökké lettünk! (Folytatása következik)

2000-ben ne dobáljuk egymást kövekkel • Pataki Pál

Pataki Pál vagyok, Tápiószentmártonban, hívő családban születtem 57 évvel ezelőtt. A fenti címet adtam annak a bizonyágtételnek, melyet 2000. január 9-én, mondtam el a budapesti AGAPÉ gyülekezetben, melynek a tagja vagyok. E bizonyág rövidített változatát az Élő Víz olvasói számára is közre adom, azzal a szándékkal, hogy talán lesznek olyan kedves olvasók, akiknek a szívében a leírt gondolatok a 2000. évre mondanak valamit a kódobálásról, és enyhülnek az ebből adódó sebek.

Alapige: ApCs 7,59–60, mely így hangzik: „Meggövezték azért Istvánt, ki imádkozik, és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Térdre esvén pedig nagy fennszóval kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bünt! És ezt mondván, elaluvék.”

Az év elején, amikor új évszázadba, évezredbe léptünk, mit is lehetne mondani, kívánni, mint azt, hogy az Úr gazdag áldását kívánom minden testvéremnek az év minden napján.

Péld 28,20 azt mondja: „a hívő ember bővelkedik áldásokkal”. De hogy a hívő ember részesüljön is az áldásokban, nem maradhat tétlen, van, amit tennie kell, és van, amit nem kell tennie az áldások elnyerése érdekében. Arról, hogy mit kell tenni, sokat hallottunk az igehirdetések alkalmával, én arról szeretnék pár gondolatot elmondani, mit nem kell tennie a hívő embernek.

A meglepőnek tűnő, szokatlan cím és téma kiválasztásánál három dolog érintett meg az elmúlt napokban.

Első: a karácsonyi ünnepek alatt olvastam egy cikket a mai kődobálás súlyos veszélyeiről.

Második: ünnepek alatt a Kossuth Rádióban hallgattam a Béres-csepp feltalálójával, Béres doktorral készült interjút. Béres doktor mint agrármérnök hosszú éveken, évtizedeken át fáradhatatlanul végezte kutató munkáját, de az egészségügyi szervektől a segítség helyett csak elutasítást kapott. Am nem adta fel az általa felfedezett cseppbe vetett hitét, amellyel most már, az engedély birtokában nagyon sok emberen, ezreken, százezreken segített, és segít ma is. A riporter arra kérte, mondja meg, kik akadályozták, kik gátolták a munkáját. A kutató némi gondolkodás után a következő választ adta: fel tudnám mindenkinek a nevét sorolni, de nem teszem, mert édesanyám és a Biblia arra tanított, hogy aki kővel dob meg, dobd vissza kenyérrel.

Harmadik: Fábíán Attiláné, Erzsébetnek január 2-án elmondott bizonyágtétele. Erzsébet hosszabb időre Angliába ment orvosi kezelésre, és hogy angol tudását javítsa, jelentkezett egy tanárnőnél órára. A tanárnő a tudásszintje felmérése nélkül szinte kiutasította az óráról, ami neki természetesen nagyon rosszul esett, és fáj az, hogy igazságtalan volt vele a tanárnő. Mit tett ezek után Erzsébet? Sétálás közben talált egy mások által már kiselejtezett virágállványt, hazavitte, lefestette, virágot vett bele, majd elvitte és átadta a tanárnőnek. Ezzel fizetett a kapott kövekért.

Az elolvasott cikk, a hallott két bizonyág után arra indított a Szentlélek, hogy elmondjam és leírjam ezzel kapcsolatos bizonyágomat.

Kedves Olvasó Testvérem! Lehet a köveket dobálni egymásra tudatosan, aztán teljesen véletlenül, nem szándékosan, de lehet ezt kimondottan célirányosan, megfontoltan is végezni. Sebeket lehet okozni egymásnak: pusztán fizikai kövekkel is, de az így kapott sebek általában könnyen gyógyulnak. Lehet okozni sebet kimondott szóval is, ami sokkal fájdalmasabb tud lenni, és sokkal nehezebben is gyógyul.

Kétfajta kövezésről beszélhetünk: az egyik a bibliai időkben történt, amelyet az akkori szokások, törvények szerint hajtottak végre. Büntetési eszközként alkalmazták, mindig látványos, fájdalmas volt és halállal végződött. Ezt tették a mártírhalált halt Istvánnal is, aki imádkozással tűrte a kövezést, nem szidalmazta kődobáló ellenségeit, és ki tudta mondani: „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bünt!”

Kedves Testvéreim! Felteszem a kérdést, melyre a választ nem nekem kell megadni. Ha minket köveznek, tudunk-e úgy nyilatkozni, úgy reagálni, mint ahogy István tette annak idején?

A válaszadásnál vegyük figyelembe, amit a Jel 2,10-ben olvashatunk: „tudom a te dolgaidat”. Isten nagyon jól ismer bennünket.

A másik fajta kövezés már a mi életünkben, napjainkban, szemünk előtt valósul meg. Ez nem mindig látványosan történik, de fájdalmas tud lenni. A fájdalom lehet rövid ideig tartó, néhány perces, néhány órás, de lehet hosszú, éves, évtizedes, akár egy életen át tartó is. Ma már más időket élünk, mint István, és másként dobáljuk a köveket egymásra, de a mai modernnek mondott világunkban, a kifinomult módszerekkel is lehet mély, nagyon nehezen gyógyuló sebeket okozni egymásnak. El lehet mondani, hogy szinte mindnyájan kővel megdobált emberek vagyunk.

A kövek, melyek naponta röpködnek felénk, szállhatnak családon belül, családtagoktól, férjtől feleség, feleségtől férj felé, gyermekektől szülő, szülőtől gyermek felé. Nagyon sok szomorú példával lehet találkozni, sokszor még a mások által jónak tartott családok esetében is. Munkahelyen munkatársainktól, akinek van munkahelye, vannak főnökei, munkatársai, szinte naponként tanúja és szenvedő alanya lehet a napi közáporoknak.

Utazásnál utastársainktól, naponta a tömegközlekedési eszközökön, járműveken közlekedve láthatjuk, tapasztalhatjuk, hogy az emberek milyen békétlenek, türelmetlenek egymással, milyen súlyos köveket dobálnak egymás felé. Sajnos még a gyülekezetbe rendszeresen járó testvérek egymás közti kődobálásával is találkozhatunk. Mi is röpítjük ezeket a súlyos

köveket naponta vissza, mások felé. Sokszor a békességünkön múlik, hogy hogyan reagálunk, hogyan fogadjuk: visszadobjuk azonnal, vagy elteesszük és gyűjtögetjük alkalmas időre várva, hogy visszaadhassuk. A bibliai és hívő emberhez méltó magatartás az, hogy nem veszünk tudomást róla vagy kenyérrel dobunk vissza.

A mai modern világban a ködobálás állhat: sértésből, durva szóból, gyanúsításból, elszólásból, de lehet pletyka, megbélyegzés, mellőzés, lenézés és nagyon sok egyéb.

A ködobálásra adott válasz háromféle lehet.

Az első csoportba tartoznak azok, akik visszadobják a követ: Ha valaki megbántott engem, várom azt a percet, azt az alkalmat, mikor többszörösen visszaadhatom neki. Becslések szerint az emberek 80%-a visszadobja a kapott követ. Én vajon hová tartozom? A 80%-hoz, akik visszadobják, vagy a 20%-hoz, akik nem dobják vissza? De mivel emberek vagyunk, és erősnek is érezzük magunkat, nem akkorát dobunk vissza, mint amekkorát kaptunk, hanem lehetőleg minél nagyobbat, hadd fájjon! Mivel emberek vagyunk, mértéket sem tudunk tartani, a Biblia pedig azt írja, hogy a bosszúállás nem ránk, emberekre tartozik, el kellene felejtünk mindenféle dobálást! Az Úr azt mondja a Róm 12,19-ben: „Magatokakért bosszút ne álljatok. Enyém a bosszúállás, én megfizetek”. Jézus Krisztus pedig soha nem bűneink szerint szokott fizetni!

A második csoportban vannak azok, akik nem dobják vissza, de összegyűjtik, és jól elteszik a kapott köveket. Ide azok a személyek tartoznak, akiket valamikor megsértettek. A sértéseket, a köveket nem dobták vissza, de elfelejteni sem tudják, lehet, hogy nem is akarják. Testvérek, ilyenkor a kapott köveket, sértéseket nem adtuk vissza, de el sem dobtuk azokat, visszük, cipeljük magunkkal, a visszaadást későbbre tartogatjuk. Az összegyűjtött köveket dédelgetjük, rendezgetjük, nem tudjuk meddig, lehet hogy egy életen át. A minket bántók neveit, köveit címkézzük! Reményik Sándor ezt a következőkben foglalta össze: „Mindent felírtunk: a gúnyszót, a szitkot és hordozzuk, mint fájó, büszke titkot. Mindent felírtunk, sebet, lelkit, testit, s a szégyen bélyegét, mely rajtunk vereslik.” Sajnos, az ellenünk elkövetett sérelmeket sokszor felírjuk, még kőbe is véssük, hogy jól megmaradjanak. És szenvedünk, s ezáltal szenvednek mások is!

Harmadikként említem azokat, akik a kapott köveket egyáltalán nem dobják vissza, a sértéseket nem torolják meg és nem is gyűjtik össze, hanem eltűrik, s nem vesznek tudomást róluk. Nekik is fáj a dobálás, fáj minden hozzájuk dobott sértés, kő, de nem akarják visszadobni, nem akarják összegyűjteni, egyet szeretnének: örökre elfelejteni!

Más jellegű, a kerttulajdonosok által jól ismert, a kertben talált kövek egymás közti átdobálásáról szeretnék említést tenni, melynek csapdájába én is beleestem. Kezdő telektulajdonosként, a kert ásása, kapálása közben talált köveket kosárba-vödörbe összegyűjtöttem és járdaalapozásnál jól hasznosítottam. A kertben talált kövek a kerti munkáknál nagyon sok kellemetlenséget tudnak okozni. Az ásó, a kapa éle könnyen kicsorbul, még el is törhet.

Én a köveket szorgalmasan gyűjtögettem, és vittem ki a kertből. Egyszer csak rájöttem, hogy már régen nem az én köveimet szedegetem, hanem a szomszédaim tisztelték meg velem, átdobálták hozzám. Ezután még egy darabig gyűjtögettem, de hamar elfogyott a türelmem, és visszadobáltam a szomszédaimnak. Látszólag elfogytak a kövek, örültem, hogy most már nincs kő a kertben. Örömöm csak a következő ásásig, kapálásig tartott. Akkor láttam, előjöttek azok a bizonyos kövek, melyeket én szomszédaimnak ajándékoztam. Sőt, nemcsak azok kerültek vissza, hanem jóval több, jóval nagyobbak is. Csak megjegyzem: szomszédaimnál és nálam is a kert helyén korábban pince volt, és elég sok kötörmelék maradt vissza. Testvérek, ekkor beláttam, hogy köveimet nem dobálhatom át a szomszédaim kertjébe, mert azok megsokszorozva térnek vissza hozzám. Visszatértem az összegyűjtéshez és a hasznos felhasználáshoz. A kövek így fogytak el a saját és a szomszédaim kertjéből is.

1Kor 13,5-ben az olvasható, hogy a szeretet kivédi a kőzaporokat, az igevers így hangzik:

„Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.” A szeretet soha nem rója fel a gonoszt. Én a kertben talált köveket már rég nem dobálom vissza a szomszédaimnak. De a nem fizikai kövek dobálásáról még van mit tanulnom, a bűneim miatt, a sok kődobálástól oly sokat szenvedett Megváltó Krisztustól, a Krisztusért mártírhalált halt Istvántól. Nagyon sok ige szól arról, hogy hogyan térjük meg, hogyan készüljünk fel az Úr Napjának eljövetelére. Jóel 2,12–13-ban azt mondja az Úr: „Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint: böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is, és a szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez...” Úgy érzem, hogy mindezek mellett még a kődobálásoktól is mentesnek kell lennünk, ha Istenünk akarata szerint akarunk élni, és ha be akarunk jutni Isten országába. Testvérek, a szeretet a legjobb fegyver minden ellen, a kövek ellen is bevált! Egy idézettel szeretném bizonyosságomat befejezni: „Hiába az ellenem való ütés vagy átok, szörnyű fegyverem van, a végén megbocsátok.” Ilyen fegyvert kívánok minden kedves testvéremnek 2000. év küszöbén. Adja az Úr, hogy így legyen!

BIZONYSÁGUL

Teológiai főiskolás hallgatók bizonyágai

Biztos támaszpont lett az életemben • Mihály János

{k2000102}

1975. január 27-én, Cegléden láttam meg a napvilágot. Anyukám 43 éves volt, amikor ez a nagy esemény történt velem, amely Sárahoz képest nem olyan élemedett kor, de a mai tendenciákhoz viszonyítva egy „nem hívő” családban „nem semmi”. Abból kifolyólag, hogy ilyen késői „férfi” gyerek voltam, elég sokat babusgatott a családom, beleértve a nővéreimet is, aki sokkal idősebb nálam.

Az általános iskola akadályát Nagykátán küzdöttem le nyolc év alatt, elég jól. Ezek után Újszászra kerültem egy közlekedési szakközépiskolába, kollégista voltam. Szerettem a nyüzsgést, szerettem az életet. Sokat bolondoztunk a barátaimmal, úgy gondoltam 16 évesen, hogy boldog vagyok.

Osztályfőnököm egyben irodalmat is tanított nekünk, s egyszer az egyik órán, amikor a Bibliáról tanultunk, elmondta, hogy ő mindennap szokta olvasni, és azt a személyt is ismeri, akiről ez az egész történet szól. Nagyon ki voltam akadva, mert azt hittem, hogy egy világi iskolában tanulok, és nem kell olyan dolgokról hallanom, ami igazán nem érdekel. Ránézésre normálisnak tűnt nekem ez a tanár, de ezek után csak sajnálni tudtam, hogy ilyen dolgokat mond a XX. században. Szüleim, főképpen édesapám mindig azt mondta, hogy nekem vezetőnek kellennem, ilyen tudatban is nevelt. A kollégiumban szép kis csapatot alakítottam ki magam körül, sok hiábavaló dolog szervezésének főkolomposa voltam. Iskolánkban ósrégi gyűlés volt a közutasok és a vasutasok között. Egyszer a kollégiumi szobánkban éppen a többiek fejét kábítottam, amikor egy vasutas belépett – hozzáteszem, hogy a vasutasok között is a legutáltabb. – Én, mint falkavezér, felszólítottam a távozásra, aminek nem tett eleget. Szavamnak nagyobb súlyt adva, fogtam kitömött tornazsákomat és hozzávágtam igen nagy erővel. Úgy látszik, emberemre akadtam, mert a zsák visszarepült és eltalált. Ezek után elkerülhetetlenné vált a sérelmek manuális rendezése. A meccset, ha nem is kiütéssel, de a jelenlevők egyhangú pontozásával, fölényesen megnyertem. Az eredménynek nagyon örültem, az ellenfelem kevésbé, és megígérte, hogy eljön még az ő napja. Egy év múlva el is jött az ő napja, mert egy kollégiumi szobába kerültünk. Találkozásunk számomra drámai volt,

mert amikor megláttam, rám mosolygott, a szeme csillogott, a haja le volt vágva, normális ruhában volt, és azt mondta, hogy szeret engem, mert megismerte Jézust és megtért. Tisztában voltam vele, hogy ütésem kemények, de maradandó agykárosodást senkinek sem akartam okozni. A helyzet átláthatatlanabb lett, mert egyre több ilyen ember akadt a kollégiumban, aki, úgymond, megtért, pedig én egy ujjal sem nyúltam hozzájuk. Mondanom sem kell, hogy barátunkat sokat teszteltem, de úgy nézett ki, hogy tényleg nem ugyanaz az ember, aki volt, és úgy beszélt Jézusról, amit nem lehetett betanulni. Ezek a dolgok egyre jobban piszkáltak és idegesítettek. Amikor ilyen emberek társaságába kerültem, ironikus módon sokat kritizáltam őket, és mindig mindenben ellent akartam mondani.

1991. december 18-án este a kollégiumi szobánkban feküdtem, mindenki aludt már – kivéve engem – a függönyök el voltak húzva, a holdfény földöntúlian világított be. Ekkor szemeim előtt elkezdődött egy film – mai fejjel tudom, hogy ezt úgy nevezik: látomás. A film főszereplője én voltam, lepörgött előttem az egész életem kiskoromtól fogva. A legnagyobb poén pedig az volt, hogy a jövőm is lejátszódott. Láttam, hogy elvégzem a középiskolát, szerzek egy főiskolai diplomát. Láttam az elfogyasztott alkoholt rekeszekben, áthúzott vonásokat láttam a falon, elfogyasztott barátnők voltak. Láttam, hogy megnősülök, lenne két gyerekem, több nem nagyon, mert a gazdasági helyzet meg egyéb dolgok úgyse nagyon engednék. Aztán hajtának, hogy legyen egy saját házam, autóm, a gyerekeim tanultak legyenek. Az álom vagy látomás végén pedig egy szociális otthon. Szívemből felkiáltottam: ennyi az egész? Ekkor egy hangot hallottam, ami azt mondta, hogy: „Akié a Fiú, azé az élet, és akiben nincs meg a Fiú, abban az élet sincs meg”! Leesett a tantusz, megvilágosodott előttem ekkor, hogy Jézus az élet, és ha bennem lesz Ő, akkor az élet is bennem lesz. (Megjegyezni kívánom, hogy nem voltam berúgva, kábítószerrel életemben nem szedtem, és gyengeelméjűségben sem szenvedtem, az osztály legjobb tanulója voltam.) Ennek nagyon megörültem, sőt egészen tűzbe jöttem. Rögtön felébresztettem vasutas barátunkat, illetve felrugdostam, mert stílusom a csiszolatlan gyémántéhoz volt hasonló akkor még. Szóltam neki, hogy csináljon velem valamit, hogy ez a Jézus bennem legyen. Lehet, hogy a késői időpontnak és a régebbi helytelen viselkedésemnek köszönhetően azt mondta, hogy aludjak rá még egy éjszakát, aztán majd megbeszéljük.

Szerintem azt hitte, hogy szórakozok vele megint. Másnap már biztosra mentem és odamentem egy másik emberhez, akinek szintén előadtam kérésemet, azt mondta, hogy menjek el vele az imaházba, és ott majd imádkoznak velem. Ezek után este elindultunk az újszászi református gyülekezet imaházába, ahonnan élő, egyenes adásban közvetítették a mennybe a megtérésemet.

Azóta tudom, hogy mennyei állampolgár vagyok. Ez a tény olyan biztos támaszpont lett az életemben, hogy amikor problémákkal szembesülök, tanácsot kérek az „anyaországtól”, és a problémák vagy eltörpülnek vagy megoldódnak. Az értelmi világom kiteljesedett, tudok sírni, tudok nevetni, a szeretetemet ki tudom mutatni az emberek iránt. Az életcélom egyre inkább bővül azáltal, hogy Isten mindig mutat újabb és újabb dolgokat. Ha valami elkedvetlenít, kezembe veszem a gitárom, és elkezdem dicsérni Istent. A szerető Isten megismerése több mint egy vallás, mint egy liturgia. Ez a legnagyobb kaland, amit el tudsz képzelni ezen a földön, van benne győzelem, néha egy kis vereség, megszégyenülés, de a végén ott vár Isten bennünket. Nem szerettem sohasem vesztes lenni, te se legyél az! Állj be a győztes csapatba és járjunk együtt Isten útján!

Egy törött pohár • Kérészi Attila

{k2000103}

Nevem Kérészi Attila, 24 éves vagyok, és immáron 9 éve az Úr Jézus szolgálatában állok. Az, hogy Isten gyermekének vallhatom magam, életem legnagyobb kegyelmi ajándéka. Hogy ez hogyan történt? Ezt szeretném veletek megosztani. Borsod-Abaúj-Zemplén megyében

születtem egy kis faluban, Járdánházán. Szüleim 14 éves koromban elváltak édesanyám félrelépése miatt, ami engem lelkiileg összetört. A házasságtörést édesapám tőlem tudta meg, ezért édesanyám engem hibáztatott, amit gyermeki ésszel nehezen tudtam feldolgozni. Édesanyám, amellet, hogy húgomat elszakította tőlem, a házunkban csupán egy törött poharat hagyott. Ezután édesapám és nagyszüleim neveltek, akik mellett szeretetben nem volt hiányom, de a belső fájdalom egyre erősödött az idő múlásával. A csoda édesapám élettársának lányával érkezett el hozzám, aki evangélikus teológiára járt. Ő beszélt nekem Istenről és Jézus Krisztusról, aki hordozta az én fájdalmaimat is. Ettől a naptól fogva életem felszabadult a nehéz terhek alól, és Isten békessége és öröme járt át. Ezt az örömet ma is őrzöm a szívemben, és életem egyetlen célja: Istennek tetsző életet élni, és segíteni a hozzám hasonlóan sérült embereken.

Ahogy az édesanyám és közöttem levő kapcsolatot Isten csodálatosan helyreállította, éppúgy más kapcsolatok is megújulhatnak Isten kegyelméből.

„Ha mások megfélekednének is, én nem féledkezem meg rólad! Íme, tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vannak falaid.”

Az Úr ad választ • Dombi György, Szigetszentmiklós

A nevem Dombi György. 1959-ben születtem Miskolcon. Szüleim egyetlen gyermeke vagyok. Sajnos, ők két éves koromban elváltak. Én édesanyámnál maradtam. Ezt Isten akaratának tekintethetem, mert édesapám elfordult a hívő élettől, és úgy is halt meg. Anyu és családja gyülekezetbe járó keresztények voltak. Nagyapám első között lett tagja a gyülekezetnek. Így, szinte mióta eszemet tudom, Isten ismeretében, igéjében, a gyülekezet tanításában nőttem fel: először a vasárnapi iskolában, majd az ifjúsági csoportban fejlődött lelki életem. Nekem Isten valóság volt. Letagadhatatlan VALAKI, akit még az iskolában tanultak sem tudtak megkérdőjelezni. Hálás vagyok, hogy ez az istenfélelem megőrzött mindattól a sok problémától, amelyek egy tinédzser életére jellemzők. Édesanyám gyakran volt beteg, ilyenkor a lelkipásztor megkenete olajjal és jobban lett. Jómagam is hat éves koromban gyógyíthatatlan szívbetegségből gyógyultam meg olajjal való megkenés és imádkozás által. 13 éves koromban döntöttem a bemerítkezés mellett, és az egyik imaórán betöltött a Szentlélek. Nagyon boldog voltam. Később középiskolás éveim alatt ez az élmény megfakult, lecsengett bennem. Időközben édesanyám is meghalt, az Úrhoz költözött, én inkább a magány, magamra utaltság felé hajoltam. 1980-ban megházasodtam. Szigetszentmiklósrá kerültem. Különös hatások értek, úgy annyira, hogy terhes lett a bibliaolvasás, az imádkozás. Volt hogy hónapokig nem néztem bele az igébe. Imaházba jártunk rendszeresen, de lelki eledelként, felfrissülésként nem igen éltem meg az összejöveteleket.

Éltem a megszokott családi életet, dolgoztam, tervezgettünk stb... Belül éreztem, tudtam, több kell. Rászántam magam az ige olvasására. Próbáltam arra koncentrálni, amit olvastam, és nem arra, amit hallottam, vagy mások mondtak. Először nagyon nehezen ment, de végül is sikerült minél többet meglátnom az igéből. Időközben ifi-vezetőnek választottak, és ez is vonzott az Úrhoz. Majd megismertem más keresztényeket, keresztény csoportokat. Sok gátat, nehézséget kellett emiatt leküzdenem a környezetemben, mert eléggé bezárkózott gyülekezetben éltem. Nem nézték néha jó szemmel vándorlásaimat. Emlékszem egy szilveszteri összejövételre Csepelen, a munkásotthon kultúrtermében. Az ott elhangzott üzenet maradandóan belém vésődött: „Ha gyümölcsöt akarsz teremni, akkor neked azért tenni kell valamit”. Nem lesz magától, fel kell venni a terheket, vállalni a nehézségeket, és úgy követni Krisztust. Megértettem, hogy ez hiányzik az életemből. A Jézusnak való feltétlen odaszánás. Elhatároztam, hogy megteszem. Kerüljön bármibe. Meg kell tennem, ha nem akarom életemet elpocsékolni haszontalanul, üresen. A következő időszakokban volt alkalmam, hogy a döntésemet gyakoroljam. Volt, hogy értetlenség fogadott. Némely döntést csakis az Úr

erejével tehettem meg, Ő tett alkalmassá a szolgálatra. Tudom, ellenségem, e világ fejedelme mindent megmozgat, hogy elvegye hitemet, hitbeli látásomat és megfordulásra készítessen. Állandóan sugallja: „Megérte? Hagyd abba! Úgy sem sikerül!” A kísértések idején az Úrhoz fordulok, hisz Ő adott bűnbocsánatot, újjászületést, örökéletet, gyülekezetet, testvéreket, és Fiát, Jézus Krisztust. Mindezek a kincsek Benne lettek valósággá és megfoghatóvá számomra. Szeretném ezeket másokkal is megosztani, vagy ha birtokukban van, akkor megerősíteni bennük.

A depressziót lecserélte életkedvre • Hajdú Judit

{k2000104}

Pár évvel ezelőtt hazafelé menet a buszon, a tömegben mellém sodródott egy lány, akit látásból ismertem. Beszélgetésbe kezdtünk erről, arról s néhány perc elteltével kiderült rólam, hogy keresztény vagyok. Végignézett rajtam, felhúzta a szemöldökét, azt mondta: „Tényleg keresztény vagy? És farmerban járhatsz?” Valamelyikünk hamarosan leszállt, így nem tudtunk elmélyülni a hit dolgaiban, csupán annyit sikerült elmondanom, hogy nem a külső forma teszi a hívőt.

Időnként csodabogárnak, vallásos fanatistának, a föld felett két vagy három centivel járónak titulálnak, ami egyesek részéről hordoz némi elismerést, más részről megvetést, de ez nem befolyásol abban, hogy elmondjam ki az, aki az életemet gyökerestül megváltoztatta. Átlagos, sőt időnként némely tanárom szerint nem különösebb képességű nebulóként tartottak számon az általános- és középiskolában. Nemhogy a föld felett, de inkább vakondszerűen a föld alá rejtőzve, gondolataimban tartottam hosszú, depressziós alkalmakat magamnak, no, és persze másoknak is. Gyakran birkóztam kisebbrendűségi érzéssel, mindig én maradtam alul.

Folyamatos csatát vívtam önmagam elfogadásáért, főleg, amikor tükörbe néztem. Ahogy szemlélődtem és láttam a körülöttem élők napjait, kapcsolataikat, kudarcaikat, vizsályaikat, a válásokat, a szeretetlenséget, keserűség és félelmek lopóztak mellém, felajánlva társaságukat. Védekezésül, hogy csalódás, sérülés ne érjen, azonosulva hangoztattam e tan elméleteit. Közben a cinizmus álarcát felöltve játszottam a kemény, néha bolondos lányt, azonban azt már senki nem látta, amikor esténként arcomat párnámba temetve zokogtam a sötétben, s egyedül a depresszió ölelt át.

Hosszú éveken át jártam hittanra, templomba, sőt még gimnáziumi éveimet is vallásos iskolában töltöttem. A hit és Isten valamilyen szintű ismerete nem állt távol tőlem. Sőt, mindamelllett, amit átéltem, a Teremtő mindig is jelen volt az életemben. Ötéves koromtól kezdve tudtam, hogy létezik. Anyai nagymamám bibliai történetei révén hallottam a Mennyei Atyáról, és mély szeretet született meg bennem iránta. Gondolataimban ott volt, beszélgettem Vele, imádkoztam Hozzá, amit komolyan gondoltam. Ragaszkodás élt bennem Isten iránt, igyekeztem életemet úgy formálni, hogy beleilleszkedjen a templomban elmondott formába, bár már akkor is inkább a szívemre figyeltem jobban, mint a külsőségekre.

Hithű tagként vettem részt plébániánk életében, és aktív résztvevője, szervezője voltam alkalmaknak, találkozóknak, ifjúsági táboroknak, ezzel párhuzamosan viszont küszködtem mindazzal, amit elmondtam. Miért? Hogyan lehetséges az, hogy valaki tud Istenről, jár templomba, élete mégis depresszióval, félelmekkel, szorongásokkal teli? Külső formaságok, hagyományok, cselekedetek, egyenruha, különböző viselkedési formák, szokások nem változtatják meg az embert. A változás belül kell, hogy történjen, ott, a szíved legmélyén. Azonban ez nem megy magától, sem pedig a te pusztá emberi erőfeszítéseidtől. 23 éves voltam, amikor megismerkedtem azzal a Személlyel, aki ebben a tökéletes megoldást nyújtotta.

Teljesen új világ nyílt ki előttem. Elmondta nekem, hogyan gondolkodik rólam a Mennyei Atya és az általa adott könyv, a Biblia az egyetlen viszonyítási alap, amihez mérnem, és amin keresztül látnom kell magam. Elmondta, hogy nagyon szeret, és rámutatott azokra, amik ott

lapultak a gondolataimban, szívemben. Mulasztások, mások bántása, irigység, féltékenység, testi vágyak, lustaság, álmodozás, engedetlenség, lázadás, önsajnálát, önzés. Bűnöknek nevezte ezeket, és kért, hogy szabaduljak meg tőlük. Elmondta, hogy Ő Isten Fia. Jézus Krisztusnak hívják, és mindazért, amivel megbántottam, megsértettem a Mennyei Atyát, Ő már elhordozta a büntetést, meghalt egy kereszten, és nekem már nem kell tovább szenvednem ezek miatt. Miután feltámadt, mert halálával nem ért véget a pályafutása, odaköltözött Atyja mellé, mindent tud rólam, mi több, tökéletesen ismer, azt kérte, hogy fogadjam el, amit tett, és engedjem meg, hogy kezébe vegye életem teljes irányítását. Megengedtem, Ő pedig hozzáfogott az átalakításhoz. A depressziót lecserélte életkedvre, jövőm felől való bizakodásra. Szorongásaimat elvette, félelmeimtől megszabadított és cserébe örömmel, békességgel töltötte el szívemet. Reménytelen helyzeteimből kihozott, és új célt adott. A keserűség kiáltozva menekült, amikor bizalmat, hitet és reménységet öntött belém. Megtanított feltétel nélkül, bátran szeretni. Segített elfogadni magam olyannak, amilyen vagyok, bátorított, hogy kedves vagyok neki, értékes és fontos. Megtudtam, hogy nem véletlenül születtem nőnek, ez ajándék. Felfedeztem a női mivoltban rejlő kincseket, lehetőségeket, pozitívumokat, és azt a tervet, amit Isten készített a nők számára. Kapcsolatunk épít engem, és arra ösztönöz, hogy elmondjam másoknak is, mit tett velem az Úr Jézus Krisztus. Kívánom, minél többen tapasztalják meg azt, amit én átéltem és megélek folyamatosan, napról-napra az Ő szeretetében, vezetése, útmutatása alatt. Vannak számunkra kedves, szeretett emberek, barátok, férj, feleség, akikhez ragaszkodunk, szeretünk, szívesen beszélünk róluk, és arra törekszünk, hogy sok időt együtt tölthessünk velük. Ez természetes és senki nem mondja fanatizmusnak. Az Úr Jézus barát, testvér egy személyben, nem tudom, és nem is akarom magamba tartani, mit jelent nekem, hogy Őt ismerhetem.

Egyedül Isten tart, de Ő elég erősen • Piri Judit

{k2000105}

Mikor hét évvel ezelőtt túsarokban, hosszú, festett körmeimmel, elegánsan előresiettem az egyik keresztény összejövetel végét követő felhívásra, nem tudtam igazán, kihez is térek meg. Sikeres voltam a munkámban, jó anyagi előmenetelem volt. Sokan szerencsésnek és tehetségesnek tartottak. Mégis, valami egészen lényegi, külső szemmel nem látható hiányzott: az elégedettség, a nyugalom. Az előbb említett istentiszteleten abból, amit az előadó Istenről mondott, megsejtettem, hogy Ő az, aki ezt a hiányt képes betölteni.

Évekkel korábban, egy súlyos baleset folytán úgy tértem vissza az életbe, hogy már tudtam: Isten van, és Nála jó lenni. Csupán kisgyermekem miatt akartam továbbélni. Ezen az összejövetelen azonban már többet akartam, tehát kiléptem Jézus elé. Vártam Tőle valamit. Pontosan tudtam, hogy mit. Az említett elégedettséget és nyugalmat. Három éven keresztül azonban még tovább éltem a magam sikeres életét.

Ekkor szólított meg Isten újra, ráébresztett arra, hogy semmi sem volt áldott, amit csináltam. Választás elé kerültem: Kinek akarok tetszeni? Istennek vagy a világnak? Így született meg az a döntés, amely egy egészen új, más életformába és létformába vitt át. Tudtam, hogy mindent oda akarok adni Istenért és Istennek.

Azóta két színtéren alakul az életem. Látható módon nem tudok sikereket felmutatni. A hajdani magamból semmi nem látható már. Előzőleg kívülről voltam sikeres. Bensőmben ellenkezőleg: nyomorult voltam, amiről nagyon kevesen tudtak. Most fordított a helyzet. Az elmúlt négy év alatt rengeteg nehézségen és nyomorúságon mentem át. Többször megjártam a halál völgyét. Egyedül Isten tart, de Ő éppen elég erősen. Másik világot épít bennem az Úr. Ez szabad szemmel nem látható. Sőt, többen, mivel nem kézzelfogható, nem is értékeli, jóllehet kimondhatatlan kincsek ezek. Tudok együtt sírni a síróval, és együtt szenvedni a szenvedővel. Kaptam irgalmas szívet, hogy együttérezzek. Most már nem én állok a

középpontban, hanem Krisztus és az embertársaim. Van reménységem és hitem. Tudom, hogy Isten, aki megengedte ezt a mérhetetlen fizikai és lelki szenvedést, azért tette, mert ezen keresztül tud másoknak is segíteni. Megígérte, hogy nem így élem végig a földi életemet, hanem hoz még fizikai körülményeimben is pozitív változást. Ezt várom is. Azonban nem emiatt élek. Azért élek, mert szeretem Krisztust, az én Istenemet és szeretem az embereket.

Erőt adott a küzdelmekben • Takács Attila

Szeretnék bemutatkozni azoknak, akik még nem ismernek. Takács Attila vagyok. 1975-ben születtem Budapesten, és Pest környékén nevelkedtem. Pár szót említenék a családomról és a múltamról. Szüleim kb. tíz éves koromban elváltak. Édesapámhoz kerültem a nővéremmel. Édesanyám, sajnos, alkoholista volt. Így történt az, hogy új élettársával (aki még jobban belevitte az ivászatba) a pszichiátriai betegek intézetébe került testileg és értelmileg megrokknva, és ott halt meg két éve. Édesapámmal – a válás után – élettársához költöztünk a testvéremmel. Apám élettársa és gyerekei nem fogadtak jó szívvel minket, ez persze kölcsönös volt. Két év után elköltöztem onnan apám hűgához. Mivel a családuk nem élt vallásos életet, ezért senkitől nem hallottam Istenről. Kb. hetedikes voltam, amikor elkezdtek érdekelni a természetfölötti jelenségek, a megfoghatatlan. Ilyen témájú könyvek foglalkoztattak. Ez olyan volt, mintha nem is a valóságban élnék, annyira bele tudtam képzelni magam a fantasztikus könyvekbe. Kisebrendűségi komplexusom is volt, és érzékiséggel védekeztem minden fájdalommal szemben. Ezen kívül nagyon csúnyán tudtam káromkodni. 18 éves koromig egyre mélyebbre kerültem. Miért kerültem mélyebbre? Mert senki sem volt, akivel meg tudtam volna beszélni dolgomat. Se otthon, se az iskolában. Az osztálytársaim is csak kirekesztettek, mert nem csináltam azt, amit ők. Mindenki szemében ugyan becsületes, jó fiúnak tűntem ugyan, de én éreztem, hogy ez nem igaz. Mikor a mostohatestvéreim el kezdtek foglalkozni Istennel, és átadták az életüket Neki, akkor hallottam először Róla, és elég sok vitát folytattunk. De láttam, hogy ők biztosabb talajon állnak, mint én, ezért elkezdtem velük együtt járni abba a gyülekezetbe, ahova jártak. Itt egyre többet éreztem és láttam meg Istenből és a magam életéből. Bár Istenben még nem hittem, de az igehirdetések, amiket hallottam, mintha csak nekem szóltak volna. Először csak azt láttam meg, hogy milyen vagyok. Nagyon fáj a szívem, mikor azt mutatta meg, hogy ahogy élek, amit nap mint nap teszek, az bűn és rossz dolog. Emiatt kétségbeestem. Mintha lelepleződött és kitudódott volna, milyen a bensőm. Utána keserűség emésztett amiatt, hogy nem tudok szabadulni a bennem levő bűnöktől.

Az igehirdetésben rámutattak, ez azért van, mert Isten nélkül éltem. Ő nem szeretné, hogy így legyen, mert ha Tőle elszakítva maradok, az szörnyű dolog. Sajnos, Isten létezésében még kételkedtem, de kezdtem megtapasztalni, hogy Ő van. Néhány dologban, pl. szakmunkásvizsgámon segített, kértem szabadítson meg a káromkodástól, és pár nap alatt elfelejtettem káromkodni. Igen, de az álmvilág és az érzékiség bűnétől nem tudtam megszabadulni, még nem tudtam, hogy ahhoz el kellene fogadnom Jézus Krisztust. Odáig jutottam, hogy a kínlődások miatt meg akartam halni. Ekkor értettem meg, hogy minden bűnömért Jézusnak kellett meghalnia. Isten Jézus Krisztus áldozatát elégnek mondta ki, ezért megbocsátott nekem. Mikor ezt megláttam és elfogadtam, átadtam az életem irányítását Istennek.

Azóta sok jó és rossz dolog történt az életemben, de egyet biztosan tudok. Isten mindig velem volt és segített, erőt adott a küzdelmekben, a nyugodt időszakokban pedig örömet és békességet.

Már nincs halálfélelmem • Páli Richárd

{k2000106}

Arról az időről szeretnék beszélni, amikor még Krisztus nélkül éltem. Mivel gyermekkorom

óta járok gyülekezetbe, sokat hallottam Istenről. Édesanyám hívő asszony, szinte minden alkalomra elvitt a testvéreimmel együtt. Nagyon korán elkezdtem lázadni, mert úgy éreztem, kötelességem az imaházba járás, és nem tehettem azt, amit a velem egykorú fiatalok. Nem járhatok moziba, discóba, nem csinálhatom azt, amit akarok. Igyekeztem én is hasonló életet élni, ami az iskolában nagyon könnyen ment. Alkalmazkodtam osztálytársaimhoz a verekedésben, káromkodásban. Volt ebben valami jó: úgy éreztem, ez az, amit akarok tenni. Különböző újságok, magazinok nézésével egyre mélyebbre kerültem. Nem akartam lemaradni a többiektől. Mivel lázadtam szüleim ellen is, nem akartam otthon megmaradni, engedetlen voltam, elkezdtem elmaradozni otthonról. Sokat voltam akkor együtt unokatestvéremmel, akivel jártuk az erdőket, mezőket, barangoltunk mindenfelé. Akkoriban kellett valaki, akit követhetek életpéldájában. A bátyám volt az, aki 14 éves korában elhagyta a gyülekezetet, Istent. Elkezdett inni, dohányozni, moziba, discóba járni. Úgy gondoltam, én is követni fogom ebben.

Egyszer egy táborból érkeztem haza, és az a hír és látvány várt otthon, hogy a bátyám, akire én felnéztem és követni akartam a példáját, szétverte a lakást. A mentő vitte el. Teljesen úgy viselkedett, mint egy megszállott ember. Egy világ omlott bennem össze. Rádöbbsentem, hogy addigi életem nagy hazugság. Teljesen kétségbeestem. Ezt akarom én követni? Kétségkívül ugyanaz lettem volna én is vagy még rosszabb. Isten meg akart óvni attól, hogy ezt az életet éljem. Felhasznált embereket, figyelmeztetett események által. Később egy ifjúsági alkalmon átadtam életemet Krisztusnak.

Mivel az életünket a bűn uralja, így Isten nem tud elérni bennünket. A bűnök következménye az, hogy életünk Isten nélküli lesz. De Jézus Krisztus megfizette a bűnök büntetését azáltal, hogy kiszolgáltatta önmagát önként Isten haragjának minden emberért. Ha befogadod Jézus Krisztust az életedbe, ezzel elismered bűnösségedet, és elfogadod Isten bűnbocsánatát, behívod az életedbe, mint Uradat és Megváltódat, és teljesen Rá bízod magad.

Mióta befogadtam Jézust a szívembe, sokkal több tisztelet, engedelmesség van bennem a szüleim iránt. Régebben nem volt különösebb célkitűzésem, most reménykedve nézek a jövőre, mert Istenre bíztam azt. Kiskoromban sokat sírtam éjjelente, mi lesz, ha a szüleim idősek lesznek, és én is idős leszek és meghalunk. Már nincs halálfélelmem, mert Jézus legyőzte azt. A problémák nem szűntek meg, de tudom, hogy Néki gondja van rám. Ha kudarcok érnek, nem adom fel. Előveszem a gitárom, mialatt játszom és keresem Őt, Isten biztatását hallom.

Jézus átvette az irányítást • Károlyi Orsolya

{k2000107}

Isten áldjon meg benneteket! Szeretném elmondani, hogy Isten mit tett az életemben.

Kiskorom óta hallottam már Jézusról, mert a családom keresztény, és rendszeresen jártunk gyülekezetbe. Szerettem odajárni, mert rengeteg barátom volt, jól éreztem magam velük, s érdekelt is, amit Istenről tanítottak, de a Róla szóló információ sokáig csak az értelmemig ért el, és nem a szívemig. Istent elég hosszú ideig csak mint egy híres valakit ismertem, és nem úgy, mint a barátomat. 1990-ben elmentem egy ifjúsági konferenciára, ahol nekünk szegezték a kérdést: „Mi történne veled, ha ma Isten elé kéne állnod? Hogy fogadna téged?”

Mivel tudtam, hogy a Biblia tanítása szerint csak az mehet a mennybe, aki Isten gyermeke és Jézust behívta a szívébe, elég világos volt számomra, hogy én szégyent vallanék Isten előtt. Ott, azon a helyen, megszületett bennem a döntés: akarok Jézushoz tartozni, behívom az életembe, kérem, hogy tisztítson meg. Megtettem!

Jézus átvette az irányítást az életemben. Előtte félelmek gyötörtek több ok miatt. Testi épség, házasság, pályaválasztás stb. Ő ezeket elvette, és reményt adott a szívembe, amely arra buzdít, hogy bízzak Istenben minden körülményben, mert érdemes, hisz Jézus az Isten Fia, a világ ura, aki szeret engem. Csodálatos nap mint nap kapcsolatban lenni vele, rábízni életem apró

ügyeit is. Kaptam örömet, mely a gondokkal sem tűnik el, békét és szeretetet, melyet a körülöttem élők is észrevesznek.

Nagyon jó Jézussal élni, s tudni, hogy a mennyben helyem van. Elvette a bűneimet, szabaddá tett. Válaszd te is Jézust, s Vele együtt a szabadságot!

A legnagyobb bűn, hogy nem ismerjük Istent • Feltóti Sándor

{k2000108}

Kedves Barátom! Kérlek, engedd meg, hogy most elbeszéljem neked annak a történetét, hogy miként sikerült meggyógyulnom abból a fásultságból és depresszióból, amitől hosszú éveken át szenvedtem. Ott kezdem, hogy 1972-ben születtem Erdélyben, Nagyváradon. Nem volt rendhagyó gyermekkorom. Nagyon szerettem tanulni, az újabb és újabb információk vonzottak. Rengeteg időt töltöttem a televízió előtt, és már egész kis koromtól fogva ez volt az első számú információforrásom. Tehettem mindezt, hiszen szüleim rengeteget dolgoztak, hogy húgomnak és nekem előteremtsék a legfontosabbakat. Talán nem mondok valótlan, ha azt mondom, hogy nem voltam rossz gyermek, és nem volt sok gondja velem a szüleimnek. Még kamaszkorom idején sem, bár ebben, azt hiszem, szülői szeretetük komoly szerepet játszott, ugyanis elég feleselős voltam.

Tizennégy-tizenöt éves lehettem, amikor észrevettem, hogy valami nincs rendben. Én is, mint a legtöbb fiatal, eljártam a bulikra, a diszkóba, de valahogy nagyon üresnek találtam az életemet. Ahogy teltek a hónapok, egyre fásultabb lettem. Nem láttam az életem célját, és el sem tudtam képzelni, mi lesz velem, mit fogok csinálni. Ez a gondolat már kicsiny gyermekkoromtól kísérte az életemet. Ha megbántottak vagy megfenyítették, akkor azzal vigasztaltam magam, hogy majd megtudnák, ha meghalnék, vagy valami nagy baj történne velem. Szóval ebben a helyzetben történt meg az, hogy „beleszerelmesedtem” a számítástechnikába. De a szó legszorosabb értelmében. Minden gondolatomat kitöltötte. Csak úgy szívtam magamba minden új ismeretanyagot. Ez elég hosszú időn át hozzájárult ahhoz, hogy elfeledjem a már előbb részletezett problémáimat. Nem volt nehéz eldöntennem, hogy ezzel szeretnék foglalkozni, és minél több időt szentelni a tudásom elmélyítésére. Aztán eltelt egy-két év, és bár a számítástechnika iránti rajongásom egyre csak nőtt, ismét visszatértek a negatív gondolatok. Újból kilátástalannak tűnt egész életem. Tovább akartam tanulni, de azután mi lesz? Egyszer talán megházasodom, lesznek gyermekeim, sokat dolgozom majd, és lesz lakásunk meg kocink is, de vajon csak ennyi az egész? Ezért élek? Ennyiből áll majd az a néhány tíz év, ami a földön rám vár? Elég kiábrándítóan hangzott. Egyszerűen nem tudtam semmiért sem lelkesedni. Talán csak a számítógépek vittek egy kis színt a mindennapok szürkeségébe.

Nagyjából ez volt a helyzet, amikor is kipattant a szikra: szerencsét próbálok

Magyarországon, megpróbálok munka mellett továbbtanulni. Éppen abban az évben települtek át keresztszüleim Dunaújvárosba családosul, tehát adta magát a dolog, miszerint nekem is valahol a közelben kell majd munkahelyet keresni. Ekképpen kerültem a Dunai Vasmű számítástechnikai részlegébe mint operátor. Nagyon boldog voltam, főleg eleinte. Azzal foglalkozhattam, amit a legjobban szeretek, és még fizetnek is érte. Persze, kezdeti lelkesedésem néhány hónap múlva alábbhagyott. Próbáltam hát valami olyasmi után nézni, ami kitölthetné a bennem levő ürességet. Abban az időben egyre jelentek meg a tudományos módon nem magyarázható jelenségekkel foglalkozó könyvek. Ekkor találtam rá az agykontrollra, ami már első hallásra is nagyon megtetszett. Valami, ami természetfeletti és tulajdonképpen mi magunk irányíthatjuk az agyunkat, csak megfelelően kell használni... Nagyon kecsegtetően hangzott. Aztán, ahogy egyre jobban beleástam magam a jelenség tanulmányozásába és gyakorlásába, kezdtem rájönni, hogy vannak benne igen csak homályos dolgok. Egy nap, valamikor 1991 tavaszán keresztszüleim lakásán összefutottam egy lánnyal, aki Jézusról kezdett beszélni. Nem nagyon örültem a dolognak, mert azt tartottam, hogy nincs

Isten, vagy ha mégis létezik, akkor nagyon messze van, és nem törődik az emberekkel. Leginkább arra voksoltam, hogy nincs. Mivel hajlamos vagyok a vitatkozásra, azonnal elkezdtem vele vitatkozni, és mint egy sokkal jobb megoldást, az agykontrollt kezdtem előtérbe állítani. A legnagyobb megdöbbenés akkor ért, amikor két idősebb unokatestvérem bejelentette, hogy elfogadták Jézust. Nem igazán értettem, mit jelent a kifejezés, de sejtettem, hogy ők a másik oldalon állnak. Vitánk végén ez a lány meghívott az otthonukba egy amolyan családi istentiszteletre. Ígéretet kaptam arra nézve is, hogy nem esznek embert, szabadidőm is volt bőven, hát elfogadtam a meghívást. Lélekben már nagyon készültem a dologra, és elhatároztam, hogy nem hagyom magam belerángatni semmibe. Én amolyan magányos farkas módjára fogok élni.

Eljött a megbeszélés napja, és én elmentem. Tulajdonképpen máig is furcsa számomra, hogy nem is emlékszem, miről volt szó, és milyen volt a náluk töltött egy-két óra, arra viszont kristálytisztán visszaemlékszem, mennyire megdöbbenett az a légkör, ami náluk fogadott. Mély nyugalom áradt még a falakból is, valami olyasmi, amiről eddig csak álmodoztam. Az is megdöbbenett, ahogy Istennel beszéltek. Olyan közvetlen módon szóltak hozzá. Szóval, nem tudom, hogyan történt, de úgy távoztam el arról a helyről, hogy teljes mértékig meg voltam róla győződve: Isten igen is létezik. Most már csak az a kérdés, hogy én magam mit kezdek ezzel az új felfedezéssel. Kaptam tőlük egy pár oldalas füzetecskét, amit többször átlapoztam. Olyan logikus volt minden, amiről beszélgettek, az is, ami a füzetben volt, és én mégsem tudtam, mit kezdjek vele. Életemben először egy reggel munkába menet elmondtam Istennek őszintén, ha tényleg létezik, akkor ezt tudassa velem egyértelműen, mert én meg akarok ismerkedni vele. Teltek a napok, és vártam, hogy hátha megértem, miért is halt meg Jézus Krisztus a kereszten. A legnagyobb gondom a bűnnel volt, mert akárhogyan is néztem, nem találtam magamat bűnösnek, hiszen nem loptam, csaltam, öltem, ittam, dohányoztam. Nem voltak alkalmi partnerkapcsolataim lányokkal. Szóval nem találtam magamban bűnt. Márpedig a megismertek szerint nekem bűnösnek kell lenni, hisz Jézusról azt hallottam, hogy a bűnös embereket jött megmenteni, és a kereszthalála volt mindannyiunk számára a szabadulás. De hát akkor hogyan is van ez? Ha én nem vagyok bűnös, akkor nem is menthetett meg! Értetlenül álltam a kérdés előtt, miközben állandóan azzal próbálkoztam, hogy elképzeljem magam előtt Őt, aki ott függ a keresztfán.

Egy nap, amikor éppen erről gondolkodtam a szobámban, a munkásszállón, ahol laktam, egyszer csak valami olyan történt, ami még az életemben sohasem. Egyik pillanatról a másikra valami furcsa jelenségre lettem figyelmes. Valami megmagyarázhatatlan érzés tört fel belőlem. A szoba levegője mintha megtelt volna feszültséggel. Nem láttam és nem hallottam semmit és senkit, mégis tudtam, abban a pillanatban az élő Isten jelenlétében vagyok. Isten meglátogatott engem. Ez volt a válasza az imádságomra. Csak mi ketten voltunk jelen a szobában. Nem tudom, mennyi idő telhetett el, hisz a gondolataim csak úgy röpködtek, de azt hiszem, néhány másodperc lehetett csupán, amikor azt kezdtem érezni, mintha mázsás súlyok nehezednének rám. Nem tudom honnan, de tudtam, hogy a bűn az, amit érzek az Ő jelenlétében. És egy nagyon fontos dologra jöttem rá ott, abban a néhány másodpercben. Nem az a bűnünk, hogy rossz dolgokat teszünk vagy mondunk! Ezek csupán ránk rakódnak az idők folyamán, a *legnagyobb bűn* az életünkben az, *hogy nem ismerjük Istent, nem élünk Vele közösségben, és nem is akarjuk megismerni Őt*. Minden más csak azért van, mert ebben a dologban makacsul ellenállunk Neki. Bennem akkor megszületett a végleges döntés: nem akarok tovább így élni. Kértem, hogy bocsásson meg nekem, és változtasson ezen a helyzeten, mert ezután már nem akarok nélküle élni. Emlékszem, nagyon sírtam. Már évek óta nem tudtam sírni. A fásultságommal együttjárt ez: méla közönnyel tekintettem mindenre és mindenkire. Most valahonnan az énem legmélyéről tört fel a sírás. Először azért sírtam, mert iszonyatosan megterheltek és elesettnek éreztem magam, aztán Valaki levette a vállaimra nehezedő súlyt. Megkönnyebbültem és valami addig, számomra ismeretlen érzés töltötte el

egész lényemet: mérhetetlen béke vette át a keserű fásultság helyét. Tovább sírtam. Szinte nem tudtam abbahagyni. De most már nem azért, mint előtte. Nagyon hálás voltam Istennek azért, hogy hosszú éveken át hajlandó volt várni rám, és most adott lehetőséget a megváltozásra.

Attól a naptól kezdve minden megváltozott. A döntés egy pillanat műve volt, de a változás éveig tartott, és még ma is tart. Isten állandó társává vált az életemnek. Mindenben igyekszem kikérni a véleményét, és a tanácsait napról napra igyekszem megfogadni. A legtöbbször a Biblián keresztül tanít arra, hogy miként tartsam magamat távol olyan dolgoktól, amik károsak az ember számára. A változás valószínűleg látható volt, mert amikor a legközelebbi alkalommal elmentem ahhoz a családhoz, valahogy egyből rájöttek, mi történt velem. Nem azt mondom, hogy most már nem közelít hozzám probléma és gond. De ma már egészen másként látom a probléma és a gond kérdését. Azzal, hogy Jézus megígérte, hogy velem lesz mindennap, és ezt meg is tapasztalom, tulajdonképpen már úgy tűnik, hogy a problémák és a gondok nem is annyira azok, hanem nagyszerű lehetőségek az Ő jobb megismerésére. Egyre újabb és újabb oldalról ismerhetem meg, miközben magam is arra törekszem, hogy mind jobban hasonlítsak Hozzá. Most már bátran elmondhatom, hogy az elmúlt jó néhány esztendőben nem kellett a depresszióval, a fásultsággal és a kilátástalansággal együttélnem. Mindez a múlté. Nem is gondolnád, milyen nagyszerű dolgok és emberek vesznek körül Téged is, csak nem látod még őket, mert valami eltakarja őket a szemeid elől. Ha szeretnél ezen változtatni, és ezt komolyan is gondold, akkor nem kell mást tenned, mint eldönteni, hogy őszintén keresni fogod Istent, és megragadsz minden olyan találkozási lehetőséget, amelyet neked kínál. Lehet, hogy hozzád más módon közeledik majd, mint hozzám, de ha tiszta szívből keresed Őt, akkor biztosan téged is meghallgat, amikor elmondod ezt az imát: „Istenem, rájöttem, hogy eddig nélküled éltem, és hogy emiatt életemben igen nagy terheket hordoztam. Most már tudom, hogy ezekért a bűnökért halt meg a Te fiad, Jézus Krisztus, hogy kiváltson engem is ebből a nyomorúságos állapotomból. Elfogadom, hogy csak ez az egy igazi megoldás létezik mostani helyzetemre, ha Veled meg akarok békélni, és együtt akarok Veled élni mindennap. Köszönöm neked Jézus Krisztus, amit értem tettél! Kérlek, hogy mostantól fogva légy Te az én életem irányítója, és segíts megszabadulni mindabból, amit helytelennek tartasz. Köszönöm, hogy elfogadsz engem is gyermekednek, és mostantól Veled közösségben élhetem életem minden napját. Köszönöm, hogy meghallgattál, és hogy így szeretted. Ámen.”

Tudom, hogy ha valaki ezt az imát szívből elmondja, azt Isten elfogadja és újjászüli az örök életre. Ha ezt megtetted, kérlek, keress olyan embereket, akik szintén így gondolkodnak Istenről, Jézus Krisztusról, a bűnről és az életről. Kérd ki Isten véleményét arról, melyik közösségben szeretne látni téged. De ne csak erről, hanem minden dologról kérdezd meg, hogy mi a véleménye. Olvasd a Bibliát, mert abból ismerheted meg Őt a legjobban, és meglátod, veled lesz egész életedben, mindig készen áll arra, hogy segítsen neked. Az Úr áldjon meg Téged!

Megnyugtat, hogy Ő gondoskodik rólam • Szász Ramóna

Mindannyian ebben a világban élünk, és hasonló kérdések foglalkoztatnak bennünket, amelyekre mindenki a maga módján próbál választ keresni. Én is ezt tettem. Munkás családból származom, amelyben mindenért maguknak kellett keményen megküzdenünk. De én jobban akartam élni, mint a szüleim. Arra a kérdésre kerestem a választ: Miért élünk? Több van annál, hogy holmi holtig tartó munka, és aztán semmi! Középiszkolás koromban indult el bennem a keresés. A természetgyógyászattal kezdtem, azonban a dolog ennél sokkal bonyolultabb volt. Elvont filozófiákban és letűnt civilizációkban néztem utána e kérdésnek, de nem találtam a választ. Kerestem más vallásokban, de a reinkarnációt és a karmát igazságtalanságnak találtam. Jelentkeztem a buddhista főiskolára – de a „Semmi”, a Nirvána

nem motivált. Jött a New Age, a szellemvilág – de attól csak depressziós, alkohol és nikotinfüggő lettem.

Kimentem Észak-Írországra, hogy majd az angol nyelvvel itthon jól kereshessek, és nem lesz gondom. Ott találkoztam egy nénivel, elmondtam neki is, hogy szeretném megtudni az élet célját, de eddig még nem találtam meg. És őszintén bevallottam, hogy belül már fel is adtam a reményt. Akkor Ő azt mondta, hogy egyvalakit még nem kérdeztem meg, aki tudná a választ, ISTEN-t. Vasárnap el is mentünk egy templomba, ahol felvilágosítottak arról, hogy Jézus él, ma is köztünk van, és megfelel minden kérdésünkre, szeret, sőt megmentett minket.

Jézusban megtaláltam, akit kerestem. De akkor miért nem kerülhettem a közelébe már korábban? Mert bűnös voltam, és ez az egyetlen dolog, ami elválaszt minket Istentől és az Ő szeretetétől. A bűn miatt nem halljuk meg, amit mond. A bűn miatt nem ér el minket áldása, és a bűn miatt nem működhet gyógyító ereje. Én is bűnös voltam. És ha akkor nem válaszoltam volna Isten hívására, ma is el lennék választva tőle, és bolyonganék tovább válaszra várva. Pedig a válasz mindvégig ott volt Jézusban. A bűnért büntetés jár, ez a halál. De Krisztus meghalt helyettem, bűnömért vállalta a halált. Az Isten szent, mi pedig bűnösök vagyunk. A kettő nem találkozhat másképp, csak ha a bűnért kifizetik a váltságdíjat. Ezt tette Jézus Krisztus. Ha ezt elfogadom, nyitott az út Istenhez. Rávetődtem erre az útra, mint egy megtalált kincsre. Én akkor elfogadtam Jézust, mint Megváltómat és Uramat, és azóta új élet kezdődött számomra.

Egy igevers jut mindig eszembe, amelyet először hallottam abban a gyülekezetben: „Nem hagylak el, sem el nem távozom”, ez mindig, mindenén átsegít. A problémák nem tűntek el, hiszen ezen a földön élek, viszont most már van, aki kisegítsen a bajból. Már van, aki meggyógyítson, ha beteg vagyok. Van, aki megvédjen, ha igazságtalanul bánnak velem. Most már tudom, hogy Jézus az, aki halálom után is velem lesz. Nincs többé bizonytalanság. Sohasem hagy el. Az élő Isten az én Uram, akiért élek. És ez boldoggá tesz. Megnyugtat engem, hogy Ő gondoskodik rólam, és örömet ad az, hogy szeret és válaszol minden kérdésemre.

Az életem nem várt fordulatot vett • Szabó Attila

{k2000109}

Mielőtt megismertem volna Istent, az életem olyan volt, mint a ma élő legtöbb fiatal élete. A diszkó, a bulik, a szórakozás és a lányok társasága jelentette az élet értelmét. Bár gyermekkoromban hittem Istenben, ez kamaszkoromra már teljesen elhalványult. Mivel nagyon érdekelt az ősi magyar kultúra és hitvilág, ezért az egyistenhitből átváltottam a többistenhitbe, vagyis elkezdtem ősi magyar isteneket tisztelni. Számomra ez a fajta vallás azt jelentette, hogy egy férfi legyen kemény, agresszív, amilyenek harcos őseink is voltak. Ez a fajta életfelfogás aztán magával hozta a nacionalizmus szélsőséges formáját, tagja lettem a Szabó Albert által vezetett neonáci pártnak.

Érdekes dolog volt az, hogy míg játszottam a nagyfiút, sokszor ültem otthon depressziósan. Éreztem, hogy valami nincs rendben nálam, a szívem üres volt, és sokszor fájt ez az üresség. Ezt persze gondosan titkoltam. Ebben az állapotomban történt, hogy az egyik osztálytársam bizonyosságot tett nekem a Názáreti Jézusról. Elmondtá, hogy Ő szeret engem, hogy értem is meghalt. Elmondtá, hogy feltámadt, és hogy lehet vele találkozni. Amiket mondott, az nem nagyon érdekelt, de szerencsére ez a lány kitartó volt, így egy év után elmentem vele a gyülekezetébe. Az itt tapasztaltak, főleg az, hogy Istennek énekeltek, nagyon megérintett. A szívemben éreztem, hogy ez az, amire szükségem van. Láttam az emberek örömtől ragyogó arcát, láttam rajtuk a boldogságot, ami bennem nem volt meg, és nem tudtam ezt az egészet mire vélni. Az elmém hadakozott ellene, de végül is a szívem győzött. Rádöbbsentem arra, hogy bűnös vagyok. Odamentem az egyik lelkészhez, mondván, hogy megtérek, de hitem nem volt igazán. Úgy gondoltam lesz, ami lesz, megtérek, ezzel nem vesztek semmit. A

lelkész elmondott velem egy imát, amiben kértem, hogy Isten bocsásson meg nekem. Ezek után az életem nem várt fordulatot vett. Először is éreztem, hogy Isten elfogad, és azok a terhek, amik belül nyomtak, eltűntek. Szinte éreztem Jézus szerető tekintetét, és tudtam, hogy kibékültem Istennel. A depresszió, ami sötét felhőként a lelkeimen ült, hirtelen eltűnt a gyűlölettel együtt, amit más emberek iránt éreztem. Egyszer csak más szemszögből kezdtem el nézni a világot. Többé már nem kellett a cigaretta, többé már nem vágyakoztam a füstös házibulik után, hanem csak Isten jelenlétét sóvárogtam.

Életem új értelme és erőforrása Jézus Krisztus lett. Nélküle addig csak bolyongtam, s minden probléma és kudarc miatt elestem, de már tudom, ennek nem kell így lennie. Most is vannak problémáim, gondjaim, de Őt kérem, és átvisz a bajokon.

Erre minden embernek szüksége van, neked is. Gondoltál már arra, hogy meg kéne békülnöd Istennel? Nem érzed, hogy üres a szíved, Isten békessége nélkül élsz? Fogadd el te is a megváltást! Bűnös ember vagy, és ezek a bűnök választanak el Istentől! De ha elfogadod Jézust uradnak, megbocsát neked, és beköltözik a szívedbe.

Rádöbbsentem, hogy Isten létezik • Tatarek Csaba

{k2000110}

Materialista neveltetésben részesültem, s Istentől annyit mondtam mindig, hogy én vagyok az. Sikeres középiskolás korom volt. Sokat szerepeltem a „publikum” előtt, emberek tömegeit vonzottam, sokat csavarogtam. Szüleimet lehetőleg kijátszottam. A rock és a metál zene volt a szerelmem. A kemény és laza életet vallottam. Félttem a veszteségektől. Ital által próbáltam vagány lenni. Az emberek szerették a velem való barátkozást, bár ezt a kétszínűségemnek „köszönhettem”. Ami kellett, mindent megszereztem: biciklit, motort, autót, magnót. Boldognak kellett volna lennem a körülményeimet illetően, de nem voltam az. Erős halálfélelemmel küzdöttem. Álomvilágban éltem, és fájt, hogy nem vagyok milliomos. Egy hatalmas úr volt bennem. Kitűztem egy célt, amikor azt elértem, csalódtam. Bármit tettem, hiányérzetem volt. Felnőttként ismertem meg unokanővéremet és férjét, ők beszéltek először Istentől, Jézusról, megváltásról, megtérésről nekem. Nagyon ellenálltam. Mégis egyszer csak térdreestem összetettem kezeimet, ahogy a filmekben láttam. Azt kérdeztem Istentől, hogy van-e, ha van, segítsen. De ezek után még inkább ellenálltam. Szégyelltem a valóságot. Hiszen én vagány fiú vagyok.

Egyik karácsonyra kaptam egy könyvet, Mahesh Chavda: A szeretet csodákra képes című művét. Olvasása közben egyszerre éreztem fájdalmat, ugyanakkor örömet, sírást és nevetést, hideget és meleget. Valami megváltozott bennem. Elmentem egy videókölcsönzőbe és földbe gyökerezett a lábam egy film láttán. Jézus Krisztus élete volt. Megnéztem és végigsírtam az egészet. Úgy éreztem, minden igaz. Pár nap múlva elmentem istentiszteletre egy gyülekezetbe, és ott behívtam Jézust a szívembe, kértem, legyen az én Uram.

Akkor döbbsentem rá, hogy Isten létezik, és mindig is létezett, csak számomra nem, mert a szívemben nem volt hely számára, csak a magam szeretete töltötte azt be. Beláttam, hogy minden problémám megoldása és megoldója Jézus.

Jézussal minden más. A pénz már nem cél, hanem eszköz. Elmúlt a halálfélelmem, hiszen üdvösségem van. A szüleim élete nem teher már. Nehézségek, gondok vannak, de hozzá kiáltok, és megsegít, hitet ad, akaratát megmutatja, és békessége betölti a szívemet. Tudom, hogy Ő velem van, mert megígérte: „én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 29).

És tebenned él az Úr?

A rosszból mindig a legjobbat hozza ki • Nyirő Zoltán

{k2000111}

Szent Szellemmel betöltött hívő családban éltem négy testvéremmel együtt. Igyekeztem

engedelmes és szófogadó gyerek lenni. Jóllehet voltak események az életemben, amikor rossz fát tettem a tűzre, igyekeztem elpalástolni, elrejtteni, nehogy tudomást vegyenek róla. Próbáltam mindig úgy helyezkedni a családban, a testvéreim közt, hogy mindenből én kapjam a jobbat, a többet. A vitás eseményeket pedig úgy állítottam be, hogy nekem legyen igazam. Szüleim pénztárcájából kisebb pénzösszegeket vettem ki, hogy ne legyen feltűnő, és a szőnyeg alá dugtam, hogy belőle lovat vehessek. Sokat álmodoztam arról, hogy lovam legyen. A titok egyszer napvilágra került. Édesanyám egyik takarításnál megtalálta a pénzt, lebuktam. Hogyan jöttem rá, hogy Isten beszél velem? Elkezdtem azon gondolkodni, hogy szeretnék jó lenni. Volt, amikor sikerült is, de volt, amikor beleestem hibákba, bűnökbe, tudva azt, hogy ezt Isten nem szereti, ezekkel megszomorítom őt. Állandóan kudarcot vallottam. Tudtam azt, hogy ez így nem mehet tovább. A gyülekezetben az igehirdetés után a pásztor beszélgetett velem. Kérdezte, jó vagyok-e. Én erre azt mondtam, jó is meg nem is, mikor hogy sikerül. Csak annyit kérdezett: Zoli, ha az Úr Jézus holnap eljön, Őhózzá kerülsz-e a mennybe vagy a külső sötétségre, a pokolba? Azt mondtam: nem tudom. A lelkipásztor erre így szólt: gondolkozz el, Zoli, mert nem mindegy, hogy hova kerülsz. Ugye, ezt te is tudod? Ezek után úgy éreztem, hogy Jézushoz kell mennem, és elmondani Neki mindazt, ami a szívemben van. Nyugtalan és zaklatott lettem, mi lesz velem, ha az Úr visszajön. Hogyan lettem kereszténnyé? A lelkipástorral történt beszélgetés után elhatároztam, hogy elmondom Jézusnak, hogy milyen vagyok, bocsássa meg a bűneimet és fogadjon el engem. Volt egy ének, ami spontán jött, és elkezdtem dúdolni. „Amint vagyok sok bűn alatt...” Három szó ragadott meg: „úgy, amint vagyok”. Nem az volt a lényeges, hogy mekkorák a bűneim, hanem az, hogy Jézus minden bűnömet a keresztfára vitte, megbocsátott nekem, kértem, jöjjön az életembe és legyen életem Ura, királya, hogy jó dolga legyen életemnek. Ez boldoggá tett, és nagy örömet kaptam, hogy örök életem van Őbenne. Mit jelent nekem, hogy keresztény vagyok? Azt mondhatnám, hogy Jézussal csodálatos, és minden jó: „rózsaszínben látom az életemet.” Benne örömet, békességet és társat találtam, aki mindenben segít. Most is vannak problémáim, érek kudarcok, betegségek, nehézségek, de van kihez jönnöm, és ez olyan erős bizonyosság, amit ember nem vehet el tőlem. Volt, amikor gombatermesztéssel foglalkoztam, nagy tételben, fóliasátorban. Egyik este, ez télen volt, mentem éjszakára dolgozni, megkértem az öcsémet, gyűjtson be a fóliasátorba, ne a feleségemnek kelljen ezzel foglalkoznia. Begyűjtött, de hamar otthagya a tüzet, az kialudt, és reggelre, mire hazamentem, minden lefagyott. Feleségemmel kimentünk és láttuk, hogy milyen veszteség ért minket. Ott sírtunk, és az Úrnak azt mondtuk: nem hibáztatunk senkit. Jött a tavasz, el is felejtettük a gombát. Azt gondoltuk, majd jön a jó idő, és kihordjuk a trágyára. Egyik nap a feleségem kinézett a fóliasátorba és azt látta, hogy a zsákok telis tele vannak gyönyörű gombával. Többet kerestünk velük akkor, mint az egész szezonban. Az Úr bőségesen kipótolta a téli veszteséget. Ilyen az én Uram. A rosszból mindig jót, a legjobbat hozza ki.

KÖRKÉP

Amerikaiak a Pepsi-szigeten • Ó-Varga Judit, Miskolc

„Valódi szükséglet kell betölteni”

A feketehajú Belkis Lehman (belkasznak ejtik a nevét) kubai származású, vékony, barna fiatalasszony. A Kelet-Michigan egyetemről érkeztek jónéhányan, hogy együtt hirdessük az evangéliumot a Szigeten. A komoly Belkis a vezetőjük, csoportjuk a Chi Alpha Campus Ministries az Assemblies of God (amerikai pünkösdi felekezet) támogatásával működik. Tengerentúli missziós utakat is szerveznek keresztény egyetemistáknak a nyárra. Sokszor

jártak külföldön. Belkis szerint rossz, ha a pénzt úgy költi a csoport, hogy csak a missziózás „kipróbálása” a cél.

A szigeten egyébként külön színpoltot jelentettek (természetesen a mi gyönyörű buszunk mellett!) az amerikai egyetemisták. Egyikük – egy kedves néger lány – például ingyen portrékat készített a Meghallgatlak – busz előtt. (Ott egy kis tea mellett felszines és kevésbé felszines beszélgetéseket lehetett folytatni életről, világról, Istenről, mindenről, ami szóba került. Persze mi, „új generációsok” azért imádkoztunk, és azon igyekeztünk, hogy minél több bizonyosság hangozzék el: a megváltásra szükség van, Jézus él és megment.) Szóval a buszt idén beljebb parancsolták az út szélétől, a fák alatt állt az öreg Bedford. Nem is tudták a szervezők, milyen szolgálatot tettek ezzel: a busz előtt felszabadult helyen padok, időnként pedig egy hatalmas tarka pokróc (inkább tarka óriáskendőre hasonlított) várta az arra járókat. Sokan éltek a lehetőséggel. Csak Isten tudja, mennyien hallhattak itt a kegyelemről.

(Számításaink szerint legalább 800 embernek hirdettük személyesen az evangéliumot. Külön érték, hogy közletről, élőben, személyre szabottan lehetett beszélni.)

Szóval: a csörgődobok, afrikai hangszerek, a fűznivaló gyöngy, a portrékészítés, a hatalmas dekorációk nélkül sokkal nehezebb lett volna. De az Úr előre gondoskodott a részletekről. Ő a Fej! A test egy része Kelet-Michigan-ben, az egyetemen készült a Pepsi-szigetre. A hit lépése volt, hogy idejöttünk – magyarázta Belkis. Isten eddig általában sok mindent előre tanácsolt, mielőtt misszióra mentünk. Most nem így történt. Csak annyit tudtam: jönnünk kell a Pepsi-szigetre (bár a terv korábban Litvánia volt), és hoznunk kell ezeket a holmikát: hangszereket és a kézművességhez szükséges eszközöket.

Tavaly, mielőtt Franciaországba mentünk, az Úr sok mindent mondott az út előtt. Most nem. Le is akartam fűjni a programot emiatt. De Ő figyelmeztetett: amit szellemben kezdtetek, azt most testben fejeznétek be? (Gal 3,3)

Tehát a Chi Alpha Campus Ministries tagjai végül szellemben maradtak, s eljöttek Budapestre, augusztus elejére. „Célunk, hogy valódi szükségletet töltsük be – hangsúlyozta Belkis. Itt, Budapesten sok a külföldi, az angolul beszélő. Velük talán nehezebb egy helyinek foglalkozni, itt igazán hiányt pótolunk. És hát ők a mi korosztályunk, huszonévesek, egyetemisták sokan. A hangulat hasonlít a mi campusainkéhoz. Így ez valódi szolgálat nekünk.”

Mindig nagy örömet szerez tapasztalni: az Úr él, a teste is. A Fej kiadja a parancsot (mint az agy a testrészeknek), ha pedig a tagok végrehajtják, akkor újra meg újra megláthatja a világ: Jézus él. Itt is ez történt. Az „új generációsok” Magyarországon, az amerikaiak odahaza hallották meg Isten hangját. Engedelmeskedtek a vezetésnek, így több száz ember ismerhette meg az Urat általunk. De jó!

Két felekezet egy családban • Ó-Varga Judit, Miskolc

– Tóth Lóránt megváltozott –

Lóri alezredes. Azért csak így „Lóri”, mert az ősz hajú, jámbor férfit mindnyájan így szólítottuk a táborban nyáron a Pepsi-szigeten. Pedig mind a gyerekei lehettünk volna. Bemutatkozásakor azzal kezdte: szereti a nehéz eseteket, azért is jött ide a züllésről ismert Szigetre. Tóth Lóránt igazi katonatisztként nem hitt Istenben. A Bibliát, ha megtalálta, elvette katonáitól annak idején. Öt éve azonban valami megváltozott.

Hatalmas fák alatt ülünk, körülöttünk sátrak, zöld műanyaghálo húzódik korlátként az alkalmi lakóhelyek védelméül. Lóri vezetésével építették a fiúk a fák alatt álló sátrak köré. Szükség is van rá: a Pepsi-szigeten vagyunk (év közben csak Óbudai Hajógyári sziget...), itt sok minden előfordul. Az asztalról már elpakoltuk a reggeli maradékait. Most Lóri mesél.

–Szilárd ateista, marxista voltam, az evolúció és az ősrobbanás evidencia volt számomra. Nemigen türtem a vallásost, a Bibliát elvettem a katonáktól. Aztán a hiúsággal fogott meg

az Úr. Öt éve történt, hogy Egerben, ahol a felderítő zászlóaljnál szolgáltam, elkezdünk ismeretterjesztő előadásokra járni a feleségemmel. (Ő sem hitt). Meg akartuk ismerni az elavult, kispolgári, klerikális vallásosságot, hogy még szilárdabban álljunk ellene. Végül egy év után a sok ott hallott ige hatott: elkezdtem kételkedni, „nincs-e mégis Isten?”

–Azonban valami közbejött, ami megakadályozott az újjászülésben. Mi volt az?

–A tized. Nagyon megbotránkoztam rajta. Úgy gondolkodtam, „az én pénzemem ugyan senki ne gazdagodjon meg!” A feleségem akkoriban már eljárt a Hit gyülekezetébe, s folyamatosan imádkozott értem. A tiltásom ellenére fizette a tizedet. S csoda történt, a hó végén jobban álltunk, mint előzőleg. Erre én – mint a szerencsejátékos – mindent egy lapra tettem fel. Odaadtam Teréznek egyhavi tizedemet: „itt van, hadd gazdagodjanak meg rajta!” – tettem hozzá kíséreléssel. A következő hónapban kétszer kaptam jutalmat (máskor egy évben egyszer). Azóta fizetem rendszeresen a tizedet. A sors fintora, hogy a gyülekezetben most én vagyok a pénztáros.

–Lóri! A ti életetekben az a különös, hogy te katolikus vagy, a feleséged pedig a Hit gyülekezetébe jár. Manapság, sajnos, házasságok mennek tönkre ilyen helyzetben. Nálatok viszont másként van.

–A családom katolikus volt. Amikor a megtérésre eljutottam – Teréz már a Hit gyülekezetébe járt, ahogy említettem. Egy évvel előttem született újjá. Azt gondoltam, túl könnyű lenne beülni a Hit gyülekezetébe. A katolikusokat ma senki sem tudja megszólítani az újjászületéssel, a Szent Szellemmel kapcsolatban. Így jutottam el először Inárcsra, az Emánuel Közösség táborába. Tetszett a testvérek „fanatizmusa” a tűz, a szeretet, amivel készek voltak éjjel is, nappal is szolgálni. Szóval lassan beépültem a katolikus közösségbe. A budai Új Jeruzsálem Közösséghez tartozom. A feleségemnek sem, nekem sem volt könnyű. Az első év azzal telt, hogy megpróbáltuk egymást megtéríteni, meggyőzni a másikat, hogy az egyetlen üdvözítő út az a gyülekezet, amibe „én” járok. Aztán rá kellett jönnünk, hogy mindkettőnknek szilárd a hite. (24 éve vagyunk házasságban, de ez a tapasztalat természetesen új volt). Lassan elfogadtuk a másik másságát. Aztán megszűntek a gyengéd célzások is. Később, az Úr kegyelméből (még vagy fél év telt el) már tudtunk együtt imádkozni is. A feleségem sokáig megítélte minket azzal, hogy nálunk nem működik a Szellem. Az áttörést az jelentette, amikor a pásztora eljött az egyik „Tűz”-re (ez karizmatikus katolikus összejövetel). Ő is betöltekezett Szent Szellemmel ott, aztán többször eljött.

–Tehát mára szent a béke?

–Igen, mondhatom. Fontos megjegyezni még, én katolikus vagyok, de nem imádkozom szentekhez, Máriához, csak az Úrhoz. Rendszeresen részt veszünk a két gyülekezet ima- és böjtláncaiban.

–Civilben?

–Lórival a megismerkedésem is humoros volt. A szigeti szolgálatra felkészítő napon, a teológiai főiskolán beszélgettünk. Éppen túlestünk a megismerkedés formáiban, kiderült, hogy ki kicsoda, honnan jött, és főleg, mi végett!

Lóri már akkor feltűnt nekem, az ősz hajú, végtelenül udvarias és bátorítóan mosolygó férfi katolikus volt, a bemutatkozáskor azt mondta, hogy vonzzák a nehéz esetek, szereti az emberpróbáló feladatokat. (Barta Zsolt, a misszióvezető, az egyik utolsó éjszakai szolgálaton mosolyogva mondta: „Nézzétek Lórit, a hit emberét! Ő még a legdurvább pontot is kedvesen testvérnek szólította, úgy hívta fel a buszra beszélgetni.”)

Szóval, az elején nem tudtam, ki lehet Lóri, így aztán meg is kérdeztem tőle, ahogy először beszélgetni kezdtünk: Te civilben egyébként mi vagy, Lóri? Katona, – volt a sommás válasz.

Aki végig élte a huszadik századot • Bernhardt Gyula

Úgy gondolom, hogy a legidősebb férfitestvérünktől vehettünk búcsút az 1999-es esztendő

végén, amikor a gyászoló jelenlévők megálltak a Sarkadon élt *Halász Lajos* testvérünk koporsója előtt.

Kilencvennyolc esztendővel ajándékozta meg őt a jó Isten. Ő ezt a hosszú életet igyekezett jól kihasználni, úgy, hogy az Úr áldása megnyugodhasson az életén. Kora ifjúságában fogadta el Jézust személyes megváltójának. 1944-től, mintegy negyven éven át, a sarkadi gyülekezet vezetője volt, tanítva őket, hogy megtagadva a világ csábításait, igyekezzenek megszentelt, tiszta életre. Három fiúgyermekkel ajándékozta meg őt és hűséges feleségét a jó Isten. Miután 12 évvel ezelőtt feleségét az Úr hazahívta, egyedül élt. Minden idejét arra használta, hogy készüljön a nagy útra. Közösségünk drága veteránját veszítette el. Távozása nekünk veszteség, a mennyei seregnek nyereség. Testvérünk reménysége valóra vált. Ő már látja, hogy Akit szeretett és hosszú életen át szolgált, beváltotta ígését. Emléke legyen mindnyájunk számára áldott!

Idősek napja, Dudar • Csaplár Antal, Dudar

1999. december 12-e délután 4 óra. Már egy órája lázas készülődés folyt, mert különleges alkalom kezdődött a Dudari Pünkösdi Gyülekezetben. A padok elfordítva, az asztalok hangulatos, ünnepi terítéssel díszítve. Gyülekeznek a meghívottak, kedves idős testvéreink. Milyen értékesek ők nekünk! Különös szeretettel és a szívünkben hálával néztük őket, ahogyan elfoglalták helyüket, s üdvözölték egymást. Mennyivel szegényebbek lennénk nélkülkük, ezt a szívünk mélyén mindannyian éreztük. Erről árulkodott az az izgalom, ami ott volt a gyermekekben, a fiatalokban, hogy olyan jó legyen majd a szolgálat, amivel készültek, mint még soha! Mert mindenki szerette volna a legjobbat nyújtani, amit csak lehet! Így voltak ezzel a konyhában ügyeskedők is, akik finom virslit, teát főztek, süteményeket, kolbászos „katonákat” raktak tálcákra a lehető legszebben.

Még játszani is hajlandóak voltak a „nagyik” a kicsik nagy örömeire, hiszen ők lehettek a zsűri-tagok. Lelkesen osztogatták a pontokat mind a négy csapatnak: hangszeren játszott dallamról énekelismerés, a legkisebbek mutogatós éneket adtak elő, hang nélkül. Ki kellett találni, melyik gyermekénekről van szó. Ha megvolt, együtt énekeltük kicsik és nagyok. A tányérok alján is lapultak betűk, amik különböző feladatokat jelentettek, mondhatom, igazán nagyon izgultak a csapattagok, hogy mikor hangzik el az ő betűjük, s majd tudni fogják-e a feladatot.

Majd személyes bizonyágok, versek és rég nem énekelt énekek kerültek elő. Befejezésül egymás felé fordulva énekeltük el: ott messze túl a Jordánon mi biztosan találkozunk. A családi kis ünnepegről senki nem távozott üresen. Nemcsak a szívünk volt telve örömmel, hanem a Samaritánus Alapítvány osztott az időseknek értékes kis csomagot. Hálát adunk az Úrnak a kedves alkalomért, idős testvéreinkért, akik hűséggel szolgáltak hosszú éveken át, példát és biztatást nyújtva nekünk. Kívánjuk, hogy az Úr Jézus nagyon áldja meg őket életük hátralevő idejében a cél előtti komoly küzdelemben, hogy az Ő országában, ahol már nem öregszenek meg, nem lesz senki beteg, együtt csodálhassuk a mi drága Megváltónkat!

Arról ismer meg benneteket a világ, ha egymást szeretni fogjátok • Paizs József, Mórighida

Jézus Krisztusnak ez a felhívása mindazokon az embereken érezhető és látható, akik benne újjászülettek, második felhívása pedig így szól: maradjatok meg ebben az én szeretetemben. Az elmúlt időben több ízben ülőhely hiány volt az imaházban. Ezért úgy döntött a gyülekezet, hogy székeket kell vásárolnunk. Már ki is választottuk a székeket, de közben Tatabányán

jártak testvéreink, és találkoztak a rédei születésű Németh Attila testvérrel, akivel nagyon régóta összeköt bennünket Isten szeretete. Ő nyilatkozott testvéreinknek, hogy az általa vezetett Samaritanus Alapítvány meg tud ajándékozni minket székekkel, s ezeket Móríchidára fogja szállítani advent utolsó vasárnapján. Húsz darab széket ígért, de 21-et kaptunk, hogy a „gyülekezetvezető lelkipásztornak is legyen ülőhelye”. Csillogott a szeme, amikor átadott még egy ajándékot, egy gyönyörű hangszer, egy orgonát. A gyermekeknek karácsonyi szeretetsomagot hozott. A kiosztásnál meglepődtek a felnőttek, mert Attila testvér őket is megörvendeztette egy-egy csomaggal.

Móríchida után következett a messzebbre nyúló szeretetszolgálat. Megajándékozta csornai testvéreinket, és a hazalátogató Őri László testvéren keresztül a tapolcafői, a keszthelyi, hévízi, zalaegerszegi testvéreket is.

Hála a jó Istennek, hogy lehet Fiában, a Jézus Krisztusban megmaradni abban a szeretetben, amely nem szavakban, hanem cselekedetben nyilvánul meg. Ez az, amely napjainkban egyre kevesebb.

Attila testvérünk említette, hogy a kisebb gyülekezetekben lévő, szegényebb sorsú testvéreket szívesen támogatná ruhafélével. (Levélcím: Németh Attila, 2800 Tatabánya, Sárberki u. 48.) Ezúton is köszönetet mondunk Attila testvérnek és munkatársainak, a rédei és dudari testvéreknek, mindazoknak, akik részt vettek ebben a szolgálatban.

Elnyeletett a halál diadala (Temetkezési szokások) – Harmadik rész • Durkó Sándor László

%A sorozat utolsó részében a különböző korok, valamint a zsidók temetkezési szokásait ismerhetjük meg.

A milánói rendelet (Kr. u. 313) után megváltoztak a keresztények temetkezési szokásai. Újra az utak mentén temetkezhetek.

Ám sokan a vértanúk közelébe akartak temetkezni. A nevezetesebb vértanúk sírja fölé emléktemplomokat, bazilikákat emeltek. Az ereklyéket is felhozták ezekbe a templomokba. A katakombák így lassan elnéptelenedtek. A hanyatlás korát a VII. századi bizánci befolyás szakítja meg.

Ekkor özönlik rengeteg zarándok keletről a vértanúk sírjához. Ezek emlékét őrzik a falba vésett, karcolt felírások, jelképek. Ezek a korabeli graffityk.

A középkor emberének készülete és találkozása a halállal

*„Ítéletnek végső napja
E világot lángba dobja,
Prófétáknak szava mondja.
Reszket akkor holt meg élő,
Ha megjön a nagy Ítéző
Mindeneket számonkérő.
Uram nekik adj jó véget,
Kegyess Jézus, kérünk téged,
Add meg nekik békességed.”*

A középkor emberét nem annyira az „élet művészete” foglalkoztatja, mint a „szép halálé” (ars moriendi). A halál fogadására, köszöntésére tanított ez a kor: Memento mori! – emlékezz, hogy meg fogsz halni!

Az öregedés jelei, a gyógyíthatatlan betegségek, a járványok arra intették az embert, hogy szálljon magába, gondoljon bűneire, és tartson bűnbánatot, hogy méltóképpen felkészülhessen a túlvilágra.

Sokan kolostorba vonultak életük utolsó idejére (többek között Leonardo da Vinci is), hogy ott tisztítsák meg magukat mindattól a szennytől, amely viharos életük folyamán rájuk tapadt.

Mások beléptek valamilyen vallásos testvériség tagjai közé, s ha nem is hagyták el családjukat, környezetüket, e vallási közösség szabályai szerint igyekeztek élni. Ezek a konfraternitások biztosították a jól megszervezett temetést, és a halál utáni örökös imádság kötelességét. A szegények – ha lehetett – kórházba vitették magukat, itt ápolást, ellátást kaptak, s emellett bűnbánatot is gyakoroltak.

Midőn közeledett a halál órája, mindenki igyekezett rendbe hozni vagyoni ügyeit, végrendelezni. A végrendeletekben mindenki hagyott valamit az egyházra, mert ennek fejében misét, imákat mondtak lelke üdvéért. Az egyház tanítása szerint ezek megkönnyítették, megrövidítették a tisztítóűzbeli szenvedéseket. Azt gondolták, hogy az elhunytért mondott szentmisék annál üdvözítőbbek, minél közelebb éneklik a halott porhüvelyéhez. Ezért a leghatékonyabb elrendezésnek az tűnt, hogy egyazon helyre vonták össze a sírt, az oltárt és a celebráló papokat, akik majd az idők végezetéig ott mutatják be a szentáldozatot.

A saját és hozzátartozók lelkiüdvéről gondoskodni akaró keresztény tehát kápolnát alapított, mihelyt képesnek érezte magát egy ilyen költséges kiadás elviselésére. Ez pedig nem volt könnyű. Meg kellett vásárolnia a temetkezési helyet, s úgy kialakítani és berendezni, hogy hangsúlyozódjék speciális rendeltetése, végül pedig járadékot alapítani az alapítványhoz kapcsolódó káplán vagy káplánok állandó fenntartására. Az egyik gascogne-i nagyúr, Buch kapitány a halála évében elmondandó ötvenezer misén kívül végrendeletében 61 állandó évfordulót és 18 kápláni javadalmat jelölt meg.

A haldokló, ha valamelyik szerzetesrend tagja volt, felöltötte szerzetesi ruháját, gyertyát szorított a kezébe, meggyónt, megáldozott és felvette az utolsó kenetet.

Királyok, pápák halála után hosszú ideig az a szokás járta, hogy kíséretük minden ingóságot elvitt, a halott szinte mezítelenül hevert kifosztott házában. Ez történt többek között Hódító Vilmostal is, aki 1087-ben halt meg. Az orvosai és a környezetéhez tartozó urak mind elmenekültek, a cselédség pedig elrabolt minden fegyvert, edényt, ruhát, vászonneműt, a királyi háztartás minden tartozékát, és szétfutott; a király ott feküdt holtan. A XI–XII. századbeli királysírok nélkülöznek mindenféle földi pompát.

Később vált általános szokássá (XV. sz.), hogy miután az előkelő úr tetemét bevonták balzsammal, és megtöltötték erős illatot árasztó fűszerekkel vagy pedig sóval, szoroson drága selyembe burkolták, felöltöztették díszruhájába, kezére kesztyűt húztak, lábára cipőt, erre felkötötték lovagi sarkantyúját, derekára pedig fölövezték kedvenc kardját.

Sok idő elteltével – mire a rokonok, barátok messzi földről megérkeztek, és a temetési szertartást megszervezték – elérkezett a temetés napja. A szertartásnak szigorú rendje volt: meghatározták, milyen útvonalon viszik a tetemet; kik, milyen sorrendben kísérik; milyen templomi szertartások közepette helyezik a sírba.

A szegények, koldusok bátran sereglettek össze egy előkelő ember temetésére, hiszen úgy illett, hogy a gyászoló család bőven osszon alamizsnát: kenyeret, sajtot, húst és pénzt. Ebben a korban az emberek különös fontosságot tulajdonítottak annak, hogy hol, melyik szent relikvia védelmében, kiknek a szomszédságában, társaságában nyugszanak holtuk után. Igen sokan arra vágytak, hogy őseik, rokonaik körében pihenjenek, olyan templomban vagy kolostorban, amelyet valamelyik ősük alapított, és gazdag adományokkal látott el. Így aztán nemegyszer messzire kellett szállítani a holttestet. Például, amikor Habsburg Rudolf felesége Bécsben meghalt, fakoporsóba fektették, a szarkofágot vasveretekkel zárták le, címeres takarókkal borítva szekerre helyezték. Majd Bazelba vitték két dominikánus, két ferences barát, három kocsit megtöltő gyászoló hölgy és még négyszáz ember kíséretében. A halotti menetben a koporsó előtt balzsammal töltött lámpákat vittek, hogy ellensúlyozzák a holttestből áradó kellemetlen szagot.

A lovagok temetésekor a koporsó előtt egy apród vezette a halott úr kedvenc harci ménjét; címerét pedig lefelé fordították a menetben.

A középkor embere mai szemmel nézve szélsőséges és fegyelmezetlen volt. Öröme, bánata nagyobb erővel és leplezetlenebbül tört ki. Temetésekkor visszhangzott a sírástól a templom és a halottasház. A gyászolók a hajukat tépték, megszagatták ruhájukat, összekarmolták arcukat, a legközelebbi rokonok pedig ájultak.

A temetés után viszont bőséges, pazar lakomához ültek a gyászolók. Poharukat az elhunyt emlékére ürítették.

A nők sírlapjaira rendszerint ollót, edényt s egyéb rájuk jellemző tárgyat faragtak. A lovagokéra kardot. A felirat többnyire latin nyelvű, és általában csak a nevet, rangot és a halálozás idejét tartalmazza.

Noha általában hiányoznak a sírkő alakjaiból az egyéni vonások, mégis különös erő és nyugalom árad belőlük: mélyen, megrázóan éreztetik az élet és a halál, a harc és nyugalom örök ellentétét.

Barokk

„Zarándokságomnak jelire meghidegült testem köz és mindent cifra nélkül való ruhában tétessék le nyugalmára, az örök boldogság feltámadására.”

Nádasdy Ferenc országbíró rendelkezett ekképp 1633. július 10-én megfogalmazott végrendeletében. A nádor végakarátát teljesítették, temetése a kortársak szerint botránnyosan egyszerű volt. Mégis e korban a katolikus főurak egy rétegére jellemző volt ez a fajta ravatali „reprezentáció”. Pálffy Pál nádor kapucinus rendű, Wesselényi Ferenc nádor ferences ruhában kívánta magát eltemettetni.

Mi volt az oka ennek a szokásosnál is szigorúbb aszkézisnek? A XVII. századi jezsuita irodalom a földi hívságokkal, hiábavalóságokkal szemben a holttest kiábrándító látványát és Jézus személyét állítja. A keresztény ember tekintsen Jézus Krisztusra, és utána lelkiismerete szerint cselekedjék. Pázmány Péter ezt így fogalmazta meg:

„Jaj, mely mocskosnak látszik a mi tisztaságunk!

Mely haragosnak a mi szelídségünk!

Mely felfuvalkodottnak a mi alázatosságunk!

Mely kegyetlennek a mi irgalmasságunk!

Mely gyarlónak a mi erősségünk,

ha a Christus tükörébe nézünk!”

Ahogy az emberi tulajdonságok „Christus tükörében nézve” mérlegelődnek, úgy az ember „jó halála” is krisztusi mércétől függött. Ezért megszorodtak a jezsuita irodalomban a „jó halálra való készüllet” forrásai. Az igazi aszkézis tehát – a jezsuita megítélés szerint – nem látványos, attraktív formában nyilatkozik meg, hanem a halálra való készüllet szakadatlan lelki művelésében.

E pompaellenes halálkultusz óta I. Miksa Habsburg császártól kezdve igen sok uralkodó azon munkálkodott, hogy megváltoztassa elődje gyászünnepségi szokásait.

I. Miksa császár végrendeletében fogai kitörését, haja lenyíratását kérte, és önmagát egyszerű ingben kívánta felravataloztatni. II. Rudolf császárt végakaratahoz híven egyszerű fekete ruhában helyezték közszemlére, noha elődjeinél a bíboröltözet volt a szokás.

A XVII. század ravatalozási szokásait két fő irány jellemezte: az egyik a mindennapi öltözet halotti ravatalnál való használata. Ez egységes viseletre vall, mind a protestánsoknál, mind a katolikusoknál, mindössze annyi kivétellel, hogy az utóbbiaknál a megholt kezébe adják az olvasóját.

A másik típus a fentebb tárgyalt pompaellenes, aszketikus ravatali öltözet.

Tanulságos lehet megismernünk az ősi, zsidó temetkezési szokásokat, melyek évezredekön keresztül szinte változatlanul maradtak.

Zsidó szertartás

Az örökkévaló törvényei

Vigasztaljátok, vigasztaljátok meg népemet – így szól az Örökkévaló. A névtelen babilóniai próféta jól ismert szavai nem csupán annak idején a fogságba hurcoltakhoz szóltak, hanem mindazok számára figyelmeztetésül szolgálnak, akik megvigasztalhatják a gyász miatt lesújtott barátaikat, hozzátartozóikat. Nem véletlen, hogy a zsidó hagyományban az egyik legfontosabb parancsolat a *nichum avélim*, vagyis a gyászolók megvigasztalása.

A zsidóság az élet vallása. „Ezek az Örökkévaló törvényei, amelyeket gyakoroljon az ember és éljen velük” – olvassuk Mózes tanításai között. S a hagyomány ehhez hozzáteszi: „éljen velük, s ne haljon meg általuk”. A törvény az életet szolgálja, ám nem feledkezik meg azokról sem, akik már nem lehetnek az élők között. Az élethez ugyanis hozzátartozik a halál.

Akiket szeretnek, nem felejtik el soha, még akkor sem, ha többé már nem is találkozhatnak velük. Ahogyan Dávid király énekelte híres gyászdalában (legjobb barátja, Jonatán elvesztésekor): „Akik szerették egymást életükben, akik kedvesek voltak egymás számára, míg ajkuk mosolyra nyílt, halálukban sem válhatnak el.”

Különöseik gyászszokásaik, mintha pszichológusok és szakértő antropológusok állították volna össze azokat. Hiszen a zsidó vallás szertartásai elkísérik a gyászolót a legmélyebb fájdalom szakadékaiba, majd fokozatosan visszaszoktatják az életbe, az élők világába.

A szomorú halálhírt nem szeretik közölni egymással az emberek, nehogy fájdalmat okozzanak vele. Az ókorban sófárhangot szólaltattak meg ilyenkor, később a ház előtt kiöntötték a fürdővizet.

Manapság letakarnak minden tükröt a lakásban: aki oda belép, nem kell kérdeznie semmit...

Temetkezési szokások és kegyeleti gyakorlat

Hagyományos szokás szerint minél előbb el kell temetni a halottat, addig a gyászoló fel van mentve még az imádság elmondása alól is. (Halálhír hallatán – mintegy belenyugvásuk jeléül – három ősi héber szót mondanak: *Baruch dajan haemet*, vagyis „Áldott legyen az igazságos bíró”.) A halálesetről a rabbi vagy az illetékes hitközség *Chevra Kadisa* (Szentegylet) osztályát kell értesíteni: az okmányok alapján ők intéznek mindent, így azt is, hogy kórházi boncolásra – vallási előírásaik szerint – lehetőleg ne kerüljön sor.

A temetés napján a közvetlen hozzátartozók (az úgynevezett hét rokon: apa, anya, fivér, nővér, házastárs, fiú vagy leány) böjtölnek, s a szertartás előtt bevágják ruhájukat. (A gyászoló ilyenkor a bibliai Jób által megfogalmazott szavakkal szól: „Az Örökkévaló adta őt, az Örökkévaló vette el, legyen az Ő neve áldott, mostantól mindörökké.”)

A rituális fürdetést (héberül *tahará* = megfürdetés) a temető külön helyiségében az arra illetékesek végzik. A halottat ősi zsidó szokás szerint egyszerű, fehér gyolcsruhába (héberül *tachrichim*) öltöztetik: a halálban nincs különbség gazdag és szegény között. Ezt a halotti ruhát sokan már életükben előre elkészítetik, a *Chevra Kadisa* irodájában utólag is megvásárolható.

Ezért semmilyen „sírmelléklet” sem kerülhet a sírba, legfeljebb két lepedőt adnak a *Chevra* megbízottainak. Ha az elhunyt férfinak imaköpenye (*tálisza*) volt, azt eltemetik, egyik rojtját leszakítják: így teszik alkalmatlanná, nehogy „megsértsék vele”, hogy használni nem tudja már.

Az imaköpeny díszait visszaadják a családnak, mert neki nem lesz szüksége rájuk: Isten előtt csak tetteit tartják számon...

A búcsúztató szertartás (héberül *ciduk hadin*) alatt a férfi hozzátartozók a ravatal jobb oldalán, a nők baloldalt helyezkednek el. A rabbi beszéde előtt a kántor egy szép gyászimát énekel.

Magyar fordítása így hangzik:

„Örökkévaló Istenem, mi az ember,
hogy számba veszed őt,
a halandó, hogy gondját viseled!
Az ember a lehelethez hasonló,

*napjai, mint a tűnő árnyék;
reggel rügyet hajt és virágozik,
este letépvé fonnyad.
Te viszed, Istenem, az embert az alázat felé,
és szólsz: térjete meg, embernek fia!
Ha bölcsök volnánk, megértenők ezt,
ha figyelnenk szavára, tanulnánk belőle.
Mert halálával nem vész el az ember,
nem száll le vele az ő tisztelete.
Őrizd meg jószágodat,
leked tisztaságára vigyázz,
mert az emberre béke, végső nyugalom vár.
Megváltja Isten az Ő szolgálóinak lelkét,
meg nem csalatkoznak, akik Benne bíznak.”*

A gyászbeszéd elhangzása után a kántor ismét egy héber gyászdalt énekel, amelybe belefoglalja az elhunyt héber és magyar nevét. A sírhoz a 91. Zsoltár hangjai mellett kísérik az elhunytat, ez az egyik legfontosabb része a búcsúztatásnak. (Ezért nevezik az egész temetési szertartást héberül levájának, vagyis a halott elkísérésének.)

Közöljük ennek a zsoltárnak egy új, magyar fordítását:

*„Aki a magasság rejtekében honol,
a Mindenható árnyékában időzik.
Így szólítom az Örökkévalót:
menedékem és erődöm,
Istenem, akiben megbízhatom.
Bizony, Ő megment a leselkedő csapdától,
a pusztító veszedelemtől.
Föléd borulva eltakar, szárnya alá rejt el téged.
Ne félj az éj rettenetétől,
nappal a feléd szárnyaló nyíltól,
sem a homályban bűvő bajtól,
sem a délben támadó kórtól!
Elhullhat mellőled ezer is,
jobbodon akár tízezer,
hozzád nem érhet senki sem,
csak nézni fogsz szemeddel,
s a gonoszok büntetését láthatod,
mert Te, Örökkévaló, vagy a menedékem,
a Legfelsőbbet választottad védelmedül.
Bizony, nem érhet utol semmi vész,
a csapás elkerüli sátradat,
mert angyalait rendelte melléd,
hogy megőrizzenek minden utadon.
Tenyerükön hordoznak majd,
nehogy kőbe botoljon lábad.
Oroszlánt, viperát fogsz eltaposni,
oroszlánkölyök és krokodil hever lábad előtt.
Bizony, engem szeret, ezért megmentem őt,
magasba emelem, mert elismeri nevem.
Engem szólít, s én válaszolok neki,
vele maradok minden bajban,*

*megszabadítom és dicsőséget szerzek neki.
Hosszú életem át táplálom őt,
s megmutatom neki segítségemet.”*

A nyitott sírba, a rabbi és a kántor után, mindenki – kis lapáttal vagy kifordított tenyérrel – háromszor földet szór, közben egy bibliai idézetekből álló, a feltámadást hirdető szöveget mond. (Szülőre, nagyszülőre – tisztelet jeléül – egyáltalán nem szabad földet hányni.)

*„Hiszen por vagy te, és visszatérsz a porba.
S visszatér a por a földbe, melyből vétetett,
ám a lélek Istenéhez tér, aki adta azt.
Menj hát, pihenj meg, s támadj fel egykor
sorsod szerint az idők végén.”*

A temetés után a zsidó szokások már egyértelműen a gyászolók vigasztalását szolgálják. Mindenekelőtt el kell szakadniuk a sírtól, ezért a sírhoz vezető úton kétoldalt sorfalat (héberül *surá*) állnak, közöttük kell elvonulniuk, miközben egy ősi, hagyományos szöveggel szólnak hozzájuk:

*„A Mindenható vigasztaljon meg Cion
és Jeruzsálem minden gyászolójával együtt!”*

Ha később a gyászházban meglátogatják őket, vagy ha az első péntek este – szombaton ugyanis szünetel a gyász – elmennek a zsinagógába, részvétüket ugyanezekkel a szavakkal fejezik ki. Helyenként az a szokás, hogy ilyenkor, péntek este, a szombati zsoltár elmondása előtt a rabbi és a kántor (vagy a hitközség elnöke) ünnepélyesen fogadja a gyászolót a zsinagógában.

A szigorú gyász hét napig tart (héberül *sivá*, jiddisül *süve*): a gyászoló cipőt nem visel, szék helyett sámlira ül, és – szombat kivételével – el sem hagyhatja a házát. Ha meglátogatják, a vigasztaló szavak mellett, ételt-italt is visznek magukkal.

A Szentegylet emberei régebben már a temetés után kaláccsal és hamuval meghintett tojással (ez a feltámadás jelképe) várták lakásánál a hozzátartozót. (Ezt hagyományosan, héber szóval *szeudat havraának*, azaz felépülési lakomának nevezik.)

A rabbi – külön kérésre, a gyász hét idején – otthonukban is megszervezheti a közös istentiszteletet, hogy az elhunyt emlékére gyászimát, kaddist mondhassanak.

A kevésbé szigorú gyász harminc napig (héberül *slosim*, jiddisül *slajsim*) tart. Ekkor tilos haját vágatni, borotválkozni és az elhunyt sírját meglátogatni. Izraelben a harmincadik napon a sírnál emlékező ünnepséget (héberül *azkarát*) tartanak, s ott ilyenkor már a sírköavatásra is sor kerül. (Máshol csak mintegy egy esztendő elmúltával állítják fel a sírkövet)

A gyászidő tehát általában egy hónapig tart, kivéve a szülők utáni gyászt, amely egy esztendő jelent. Az özvegyasszony – férje halálát követően – három hónapig nem mehet újra férjhez. A gyászidő elteltével, továbbá az őszi nagyünnepek előtt és az évforduló napján kötelesek felkeresni hozzátartozóik sírjait. Szüleik elvesztése esetén tizenegy hónapon át kell *kaddist*, gyászimát mondaniuk, tíz felnőtt férfi jelenlétében. Tíz felnőtt (13 éven felüli) férfi ugyanis már közösségnek tekinthető.

A legismertebb zsidó gyászima, a *kaddis* nem a fájdalomról szól, hanem Isten dicsóságáról: „*noha gyász ért minket, nem feledkezünk meg az Örökkévaló nevének hirdetéséről*”.

Ugyanakkor ez az imádság megnyugtatja a gyász miatt megkeseredett szíveket. Az időszámításunk szerinti I. században élt híres rabbihoz eljött egy fiatal tanítványa, és segítségét kérte. Elmondta, hogy váratlanul elhunyt édesapja halála óta nem tud megvigasztalódni. A rabbi azt tanácsolta neki, menjen el naponta a zsinagógába, s ott mondja el a *kaddis* imát. A fiú elment, és vigaszra talált. Ezt az imát, nem véletlenül, csak közösségben lehet elmondani: a gyászt ugyanis csupán a többiekkel megosztva enyhíthetik... A temetőből távozva füvet szakítanak, és a hátuk mögé dobják: így jelzik az élők és a holtak különválását. Ilyenkor egy bibliai idézetet is szokás mondani, amely arról szól, hogy az

eltávoztak úgy virágozzanak, úgy támadjanak fel, mint „*a mező füve*”.

A zsidó vallás az élet és nem a holtak vallása. A gyászszokások célja, hogy mélyen átérezzék fájdalmukat, ám utána visszatérjenek az élők kötelékébe. Mindezt jól kifejezi Dávid zsoltárainak egyik ismert verse: „*Nem a holtak dicsérik az Örökkévalót, sem a néma világ lakói, hanem mi, élők áldjuk az Urat, a mai naptól mindörökké.*”

Minden zsidó születésekor (pontosabban a zsidó hagyomány által előírt névadáskor) zsinagógai, héber nevet is kap. Ezt a nevet a temetés vagy az évforduló alkalmával a rabbi vagy a kántor el szokta kérni a hozzátartozóktól.

Az ősi Izraelben a *sófár* (kosszarvból készült ősi kürt) hangjával jelezték a halálhírt. Ha meghalt valaki, a hozzátartozó megszólaltatta a sófárt, a rokonok és a szomszédok ilyenkor egybesereglettek, hogy segítsenek: a halottat a földre terítették, fejénél mécesst gyújtottak, s főként vigasztalták a hozzá közelállókat.

A magyarországi zsidó hagyomány – bibliai eredetű elvek és érzelmi okok miatt – általában nem engedi meg a halott elhamvasztását (a hamvasztásos temetést).

Bár a születés, élet, szeretet megtestesítőjeként ünneplik sokan karácsonyt, Jézus születése napját, azt sem szabad elfelejteni, hogy az élet mindig magában hordozza az elmúlás csíráját is. Jó viszont tudni, hogy az örök élet reménye enyhíti, ellensúlyozza az elmúlás miatti szorongást, fájdalmat. „*Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít*” (2Kor 4,14).

A parlamentben vita folyik arról, hogy az elhunytakra való emlékezés munkaszüneti napja november 1-je vagy 2-a legyen. A zsidó temetési szokásokban volt olvasható, hogy az élők az évforduló napján és az őszi nagyünnepek előtt kötelesek felkeresni hozzátartozójuk sírját.

A tisztelet, az emlékezés hozzátartozik mindennapjainkhoz, még akkor is, ha az a már elhunyt hozzátartozóinkkal kapcsolatos. Tudjuk, hogy erre nekünk van szükségünk, hisz a halállal minden életkapcsolat lezárult.

Szeressük, becsüljük, értékeljük a környezetünkben élő szeretteinket, és tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy életük, a miénkkel együtt már a Krisztusban folytatódó örök élet kezdete legyen.

Kadarkúti életképek • Nagy Hajnalka

A két pokróc

%, „*Az öreg életben is van napsütés. Az őszi nap nem olyan heves, de feladata a gyümölcsök megérlelésében sajátos és pótolhatatlan.*”

Élt valaha egy nagyon fősvény ember a még fősvényebb feleségével. Velük élt a férfi idős édesapja. Már olyan öreg volt, hogy semmi haszna nem volt a ház körül. A fősvény ember felesége megelégtelt az öreg haszontalanságát, és összebeszéltek a férjével, hogy lesz, ami lesz, elküldik a háztól. Elmentek, vettek két pokrócot, hogy odaadják az öregnek, és majd ha ráesteledik, az egyik pokrócot maga alá teríti a másikkal betakarózik.

Igen ám, de nem volt bátorságuk az öregember szemébe mondani, hogy menjen el a háztól, ezért megbízták a kisfiukat, hogy amikor ők kimennek a földre, küldje el a papát, hogy már nincs rá szükség, és adja oda neki a két pokrócot.

A fősvény házaspár elment reggel dolgozni, a kisfiú pedig elküldte a nagyapját, de csak az egyik pokrócot adta neki. Este aztán jönnek a szülők, s látják, hogy az öreg nincs már otthon, de az egyik pléd meg ott hevert a kemence mellett.

Kérdi az apa a fiát:

– Hát miért nem adtad oda mindkét pokrócot a nagyapának?

– Édesapám, úgy gondoltam, hogy ha majd maguk is megöregszenek, akkor magukat is elküldöm, és hogy maguknak is jusson pokróc, hát így csak egyet adtam a nagyapónak.

Nos, igen csak elröstellték magukat. A férfi gyorsan befogta a leggyorsabb lovát és útnak eredt, megkeresni az édesapját. A szomszéd falu végén utol is érte. Felültette a lovára, s a lovat hazavezette, és attól kezdve a legnagyobb becsben tartották idős apjukat. Azóta akárhányszor a pokrócra néztek, könnybe lábadt a szemük a szégyentől. (magyar népmese)

„Megöregedni annyi, mint lassan belesimulni az Istennel való egyedüllétbe, hozzákapcsolódni a lényegeshez, szabadnak lenni a csalódásoktól és a hiú foglalatosságoktól, egy veszélyes utazás végén kikötni Istenben.” (W. Verkade)

Szabó Lajosné, Ica néni november végén került az otthonunkba. Feltűnő a mosolya, szolgálatkészsége s az a hála, szeretet, amit a Jóisten iránt érez. Fehér haja kontyba tűzve, szeme melegséget sugároz. Ha le szeretném festeni az olvasóknak, akkor azt mondanám, olyan igazi nagymamás. Költözködés közben sem feledkezett meg arról, hogy az itt élő időseknek süteményekkel kedveskedjen. Az élete a szolgálatról szól. Pedig tudomásom szerint nem volt könnyű az élete.

– *Ica néni, ossza meg Élő Víz olvasóival élete rövid történetét, beszéljen arról, ami átsegítette a nehéz, próbákkal teli időszakon!*

– 38 éves koromban fogadtam el a Megváltómat. Ennek komoly előzménye, hogy anyósom hívő asszony volt, én a katolikus vallásban éltem, védőszentem volt, zarándokoltam, gyóntam, áldoztam. Két gyermekem van: Zsuzsa és Tibor, őket is ebben a vallásban neveltem.

Egy nap kórházba kerültem, nagy műtéten estem át, életemhez nem volt remény, amit utólag tudtam meg. Teljesen tudatomnál voltam, és tudtam, hogy vége a földi életemnek. Egyik este bűnbánatot tartottam, hogy Istenem, ha volna valami bűnöm, bocsásd meg nekem! (Szeretek mindenkinek bizonyoságot tenni arról, hogy a bűnök meg tudnak lapulni a sötétben, a szívben. Nagyon sok katolikus megtért erre a bizonyoságomra.)

S akkor, mint egy film, pergett le életemnek minden mozzanata. Egészen hétéves koromig vezette vissza Isten lelke. Habár hűséges feleség voltam, családszerető, de hogy a szívben és az elmében mennyit vétkeztem, azt Isten tudta, és mind megmutatta nekem, ekkor rámszállt a bűnbánat lelke, tisztában lettem bűnöm súlyosságával, s nagyon bűnösnek éreztem magam. Csoda történt, mert másnap hajnalban, a bűnbánat után meggyógyultam, s három nap múlva egészségesen elhagytam a kórházat. Ekkor mondtam Istennek: meggyógyítottál, ezért átadom életemet teneked, Úr Jézus. Szeretnék egyszerű szolgáló leányod lenni. Amikor egy édesanya őszintén átadja életét Jézusnak, ott Isten csodákat tesz. Egy vágyam volt, hogy családom minél előbb megváltott legyen. Zsuzsi lányom 21, fiam 20, férjem 44 évesen – három hónapon belül –, befogadták a drága Megváltót. Nem beszélve testvéreimről, rokonságomról. Azóta férjemmel Isten szolgálói lettünk. Sok ima meghallgattatást éltünk át, sokfelé jártunk, és sok áldásban volt részünk.

A viharfelhő 1995. szeptember 3-án érte el családunkat: férjem súlyos agyvérzést kapott, amiből kissé felgyógyult, de teljes gondozásra, ápolásra szorult. Ez év júniusában újra bekerült a kórházba agyi infarktussal. A főorvos azt mondta, már nem jöhet ki a kórházból, de kijött, és öthónapnyi gondos ápolás után az Úrhoz költözött 1999. november 12-én.

Öt éve ismertem meg Kadarkútát (figyelemmel kísértem az otthon életét az Élő Vízből), és Isten segítségével négy testvért el tudtam itt helyezni. Akkor már éreztem a szívemben, hogy én is ide fogok kerülni, s ezért férjemet is idetemetük. Egy belső indítást éreztem, s kértem mielőbbi felvételemet.

Nagy öröm számomra, hogy édes, vér szerinti testvérem is itt él. Nagyon otthon érzem magam, és hálás vagyok Istennek.

– *Gyermekei mit szölkáltak ahhoz a döntéséhez, hogy itt szeretne élni az otthonban?*

– Két gyermekem furcsállotta, s azt mondták: „Anyukám, van két gyermeked, akik szívesen fogadnak téged”, de én ennek ellenére éreztem, hogy itt a helyem. Szeretnék bizonyoságot

tenni arról, hogy egy hete vagyok itt a szeretetotthonban, és másnap már úgy éreztem, mintha egy éve itt lennék. Teljesen az otthonomnak érzem ezt a helyet, és nem tudom megköszönni Istennek és a testvéreknek, az itteni személyzetnek, vezetőségnek azt a szeretetet, amivel körbevettek. Azóta érzem, hogy gyászom enyhül, szomorúságom kezd kedélyre válni, mert Jézus szolgálata mindent betölt.

– *Milyen szolgálattal bizta meg az Úr Ica nénit itt, az otthonban?*

– Lelkeket vigasztani, együttesen imádkozni az otthon békességéért, a megbocsátásért, a személyzetért, a vezetőségért, és titkos imánk együttesen, hogy ebből az otthonból senki el ne vesszen, és a vallások is igaz megtérésre jussanak.

– *Közeledik a karácsony. Ica néni számára mi a karácsony üzenete?*

– Az, hogy megszületett az Úr Jézus 25 éve a szívemben, és mindenki számára kívánom ezt az örömet, békességet és szeretetet.

– *Szolgálattal teli életére visszatekintve, lát-e tévedést, mulasztást, amit tévovázása, emberi gyarlósága vagy figyelmetlensége okozott?*

– Hát, bizonyára voltak hibák szolgálatom során, amit ma már másként tennék.

Alázatosabbnak kellett volna lennem, most már erre törekszem, hogy alázatosan kövessem Jézus lábnyomát. Férjem is ugyanígy látta élete végső szakaszán. Bizony, sok mindent másképp kellett volna tennünk.

– *Mit üzenne korosztályának és fiatal hittestvéreinek?*

– Szeressék az öregeket és a betegeket, ezt hiányolom a gyülekezetben, úgy érzem, hogy a betegségeket és az időseket nem veszik körül azzal a szeretettel, amit elvár tőlük az Úr. Pedig az idősektől sokat lehetne tanulni, ha egyáltalán meghallgatnánk őket.

– *Köszönöm őszinte válaszait, s kívánom, hogy sok év múlva is úgy érezze itt magát Ica néni, ahogy most. Ne fakuljon az öröme és lelkesedése, s ne bánja meg soha, hogy ezt az otthont választotta utolsó földi lakhelyének.*

Maradj velem! • Tóth Erzsébet, gondozott

%%Maradj velem, hisz már alkonyul.

Ha elhagysz, a sötét éj rám borul.

Hisz Te vagy az Élet, Te vagy a Fény,
Nélküled nincs fény a siralom völgyén.

Ha tombol a vihar az életem egén,
Úr Jézus Krisztus, Hozzád kiáltok én.

Szent helyedről segítségül jössz.

Szavadra a vihar szépen elcsendesül.

Ha véget ér földi vándorutam.

Teveled leszek mindig Jézusom.

Dicstrónod előtt pálmaágak lengenek

Szívből szeretlek, maradj mindig velem!/%%

„Mindig tud adni, akinek a szíve szeretettel

van tele. A szeretethez nem kell teli erszény” (Szt. Ágoston)

Szeretni...

Kislányommal a karácsonyra készülődtünk. Lázasan faggatózott, hogy mit szeretnék kapni, s közben diszkréten elmesélte, hogy ő bizony már nagyon régen szeretne egy Barbie házat, meg egy olyan karórát, amibe rágót lehet tenni és sorolta, sorolta vágyait. Próbáltam visszahozni a realitások talajára, hogy bizony a vágyai nincsenek szinkronban az én anyagi lehetőségeimmel.

Próbáltam elmagyarázni, hogy karácsony Jézus születésének, Isten emberek iránt tanúsított mérhetetlen szeretetének az ünnepe, s annak a szeretetnek az ünnepe kell, hogy legyen, amit

mi tanúsítunk a másik ember iránt.

De vajon tudjuk-e szeretni embertársainkat feltétel nélkül, vajon meg tudjuk-e bocsátani az elszenvedett sérelmeket, vajon be tudjuk-e gyógyítani azokat a sebeket, amit egymáson ütöttünk igazságérzetből, önzésből, gyűlöletből vagy netán véletlenül? Meg tudjuk-e gyújtani a karácsonyfán a gyertyát, s újra tudjuk-e élesztani a szeretet lángját a szívünkben?

Képesek vagyunk-e félretenni saját érdekünket, s észre vesszük-e környezetünkben a nélkülözőket: tudunk-e víz lenni a szomjazónak, étel lenni az éhezőknek, vigasztaló szó a bánatosnak, ruha lenni a fázóknak, szeretetet adni a gyűlölőnek, gyógyszer lenni a betegnek. Sorolhatnám még, hisz annyi, de annyi helyen van szükség rám és rád. De észre veszem-e, és te észre veszed-e? Amikor az otthonban lakó idősök panaszkodnak egymásra, vissza szoktam kérdezni, hogy ő hogyan viszonyul a másikhoz. Sok esetben az a válasz, hogy miért szeressem, mikor ő sem szeret, miért legyek csendben, mikor ő sem hallgat, miért én kezdjem a békülést, mikor ő haragszik rám, miért ő szedjen először az ételből, hisz én vagyok az öregebb.

De milyen jogon várom el a tiszteletet, ha nem tudok adni, milyen jogon várom el, hogy előzékenyek legyenek velem, ha én önző vagyok. Hogyan kaphatnék szeretetet, ha én gyűlölök? Valakinek el kell kezdeni szeretni, valakinek el kell kezdeni adni, valakinek le kell mondani... Kétezer évvel ezelőtt Valaki ezt elkezdte... Nekünk csak folytatni kell... Képes vagyok-e folytatni és te képes vagy-e rá? Képes vagyok-e az ünnepek után is szeretni, képes vagyok-e akár februárban, szeptemberben „karácsonyt” csinálni?

A jó Isten mindannyiunk számára bőségesen osztott a javaiból. Kinek mit. Nem mindenkinek egyformán, de mindannyiunknak van bőven feleslege, amit tovább tud adni annak, akinek éppen abból nincs. Ne mondd, hogy neked nincs mit adnod. Ásd ki a rejtegetett talentumodat, és kamatoztasd! Ha nyelv vagy, mondd, ha kéz vagy, tedd, ha láb vagy, menj, ha jó szó vagy, vigasztalj, ha gazdag vagy, adakozz, ha úgy érzed, nem tudsz tenni semmit, imádkozz! De egyik sem ér semmit, ha nem szeretetből teszed.

A kilencéves kislányom egy este tollért rohant a tévé mellől, és kiabált értem, hogy segítek, mert címet kellett lejegyeznie gyorsan, ahová ajándékot lehet küldeni az árva gyerekeknek.

– Anyu, ugye küldhetek nekik a játékaimból? – sugárzott az arca az adakozás örömének a lehetőségétől.

Más alkalommal már sötétedett, és elkéredzkedett, engedjem el, mert fontos intéznivalója van. Nem akarta elmondani, hogy mi az a fontos dolog, de nem tudtam nemet mondani neki és elengedtem. Hamarosan hazajött, gyanúsán csillogott a szeme. Nem kérdeztem semmit, gondoltam jobb ha nem faggatom, majd elmondja, ha akarja. Este lefekvéskor aztán fény derült a titokra:

– Anya, tudod hol voltam? – kérdezte.

– Nem, kislányom, de szeretném, ha a bizalmadba avatnál.

– Tudod, anya, délután az iskolában nagyon utálatosak voltunk az Erzsikéhez, és elmentünk hozzá bocsánatot kérni, és én olyan boldog vagyok, hogy kibékültünk! Milyen egyszerű jót tenni, csak észre kell venni az alkalmat. Gyermeki szívet kell kérnünk a jó Istentől és gyermeki egyszerűséggel, hittel ragaszkodni a jóhoz, a széphez. Jó lenne, ha az idei és az elkövetkező karácsonyok nem a pénzről, drága és sokszor haszontalan ajándékokról, hanem a szeretetről szólnának. S ez csak rajtam és rajtad múlik. Kezdd el most az ajándékozást! Mindig bajban vagyok, ha valakit be kell mutatnom olyan embereknek, akik nem ismerik. Nehéz feladat, de megpróbálom. Szeretném bemutatni az itt élő idősök kedvencét, az örökké jókedvű szakácsnőket. A konyha gyakran hangos a konyhások jókedvétől, sokszor látunk az ajtóban egy-egy idős embert, aki „csak” beszélgetni akar a „mindenki Zsuzsikájával”, mert csak attól, hogy meghallgatja őket, már sokkal könnyebb minden. Az otthon, a család életében is mindig a konyha a középpont. Itt sincs ez másként. A konyhából kiszökő illatok mindenkinek az otthon melegét idézik föl. Olyan jó Zsuzsika fülébe sügni, hogy mit

szeretnénk enni, mert Zsuzsika veszi a kislábast, és bizony nem röstelli elkészíteni a Bözsi néni, Anna, Juliska néni, Margit néni vagy bárki kedvencét. Ezért is szereti mindenki, mert a Zsuzsika nem tud nemet mondani. Sokszor került emiatt összetűzésbe az ápolónővel, mert bizony a diétára fogott beteg mindig kap nassolnivalót a konyhán.

– Nyíri Lászlóné vagyok, de itt mindenki csak Zsuzsikámnak szólít. Kadarkúton élek, egy lányom van. 1995-ben jöttem az otthonba dolgozni Kincses József intézetvezető invitálására. Azelőtt a hedrehelyi óvodában dolgoztam, mint szakácsnő. Nagyon szeretem a gyerekeket, de az időseket is ugyanúgy. Szeretem kényeztetni őket, aminek a nővérek nem mindig örülnek, mert nehéz a betegeket mozgatni az ágyban, de én örülök, ha mindent megesznek, amit főzök, s örülök, ha kedvükre tehetek.

– *Milyen felekezethez tartozol Zsuzsika?*

– Református vagyok, szüleim ebben a hitben neveltek, de nagyon szeretem az itteni istentiszteletet, amikor csak tehetem, bemegyek az alkalmakra.

– *Szeretsz itt dolgozni?*

– Öröm számomra az idősek között dolgozni.

– *Mi az, amit nem szeretsz itt az otthonban?*

– Nagyon szeretem az ide bekerülő időseket, és nagyon a szívemhez nőnek az alatt az idő alatt, amíg itt élnek, és bizony fáj, amikor (végső) búcsút kell tőlök venni. Ezt nehezen viselem. Itt pedig ez igen gyakran előfordul.

Körkérdés az idősekhez. Milyen Zsuzsika?

Klári néni: Szuper, udvarias, háziasan főz.

Markóné, Gitta néni: Kedveljük őt, nagyon barátságos.

Horváthné, Mariska: Nagyon rendes, kedves és jókat főz. Nagyon barátságos, szeretjük őt. Egyetlen hibája, hogy ritkán főz gánicát.

Elefántiné, Joli néni: Nagyon szeretem, nagyon kedves és a főztjével is meg vagyok elégedve.

Szegváriné, Nelli mama: Szeretjük, szépen beszél velünk, kedves és jól főz. S mindig mosolyog.

Ónodiné, Erzszi néni: Nagyon finomakat főz, nagyon kedves. A szabadidejében még be is vásárol nekünk sokszor. Ha megkívánunk valamit, mindig megfőzi. Az Isten áldja meg őt!

Pintérné, Erzszi néni: Mindig a kedvünkre főz, nagyon aranyos.

Köttő mama: Nagyon szeretjük, csak az a baj, hogy nagyon ritkán tud feljönni hozzánk beszélgetni a betegszobába, de nagyon finomakat főz.

Kedves Zsuzsika! Köszönjük kedvességedet, s kívánjuk a jó Isten áldását életedre.

Lakók és dolgozók

Merre tart a hajó? – 3. EPK. HAJÓKIRÁNDULÁS 2000. MÁJUS

1.

%Május elsején – egy szép, tavaszi, hétfői napon – a Dunánál találkoznak az evangéliumi pünkösdiel és barátaikkal! Immár harmadik alkalommal rendezzük meg ezt a gyermekek, fiatalok és minden korosztály által kedvelt evangéliumi lelkületű programot. Legyen ez a dunai hajózás a mi szép majálisunk! Meghívunk, várunk, gyere el!

Ebben a tájékoztatóban megtalálod a jelentkezéshez szükséges, részletes, érthető információkat. Abban bízunk, hogy ha időben jelentkezel a helyi csoportszervezőnél, akkor nem fogsz lemaradni. Mivel a Mahartnak nincs akkora hajója, hogy mindnyájan elférjünk rajta, ezért ismét három hajót béreltünk ki.

Hajókirándulásunk úti célja most a Dunakanyar szép fekvésű kisvárosa, Vác lesz. Közel három órád lesz a parton arra, hogy ismerőseiddel együtt sétálj, beszélj, megebédelj, s hogy jól érezd magad. A további lehetőségekről majd akkor küldünk részletes tájékoztatást, amikor megérkezik a jelentkezésed.

A Budapest – Vigadó téri hajóállomáson, a Lánchíd pesti oldalánál reggel 9.00 órakor van a gyülekező. A csoportvezetők leadják a megérkezettek listáját, s 9.25-kor megkezdjük a hajóra szállást, majd 9.55-kor a hajók egymás után, szép rendben elindulnak. A váci kikötőbe kb. 12.30-ra érkezünk meg, – amikor mindenkinek ki kell szállni a hajóból.

A váci kikötőben 15.30-kor kezdjük meg a hajóra szállást és a hajók 16.00-kor pontosan indulnak visszafelé. Kb. 17.45-re érkezünk meg a Lánchídhöz, ahol természetesen még egy kis időt fog igényelni a partraszállás.

A hajón nagyszerű lehetőség van arra, hogy beszéljess, ismerkedj útitársaiddal, nézd a tovasuhanó partot, vagy a hullámokat (sajnos, nincs annyi ülőhely, hogy mindenkinek jusson...). Igénybe veheted a hajóbüfét, vagy a hazai elemőzsiádat fogyaszthatod. Tehát szabadságban, pihenéssel töltheted el a hajóút idejét.

De szívesen látunk a hajón rendezett programoknál is! Ha gyermek vagy, akkor keresd az odaúton a gyermekszarkot, ahol bábozás, éneklés, ajándékkészítés stb. vár rád! Ha szereted a fiatalok zenéjét, ezt a visszaúton hallgathatod! A nap folyamán még sok-sok program zajlik majd, melyekre nem lesz nehéz rátalálnod.

A Hunyadi, Táncsics és a Rákóczi nevű három nagy hajó közül választhatsz. Mind a három hajón tervezünk gyermekprogramot, ifjúsági, dicsőítő zenei alkalmat és a felnőtteknek szóló fórumot.

Fontos, hogy tudd:

A hajójegy árak a szervezői kiadásokat is tartalmazzák (posta, telefon, terepszemle, információs anyagok, sokszorosítás, programok, tárgyi ktg, jutalmak, ajándékok, technikai ktg.) De pl. egy felnőtt a menetrend szerinti hajón – több mint 1000 Ft-ot fizetne a retúr hajójegyért.

Tehát sok programmal, kedvezően tudjuk meghirdetni ezt a hajókirándulást is! Nem akármilyen hajókirándulás ez, hanem sok szervezői munkával járó, programokkal gazdagított testvéri találkozó a Duna habjain.

Viszont a jegyárak csak abban az esetben fedezik teljes költségeinket, ha mind a három hajón betöltjük a férőhely szerinti létszámot. Ezért újra arra kérünk téged, hogy ne csak a helyi csoport szervezője hívogasson erre a kirándulásra, hanem te is hívogasd azokat, akik szívesen eljönnek erre a hajós fesztiválra!

Jelentkezési információk

Nagyon fontos, hogy mindenütt legyen egy helyi csoportszervező. Ő fölírja a nevedet a jelentkezési segédlapra, neki add át a hajódíjat is.

Már most dönts el, hogy akarsz jönni, és még ma jelentkezz a szervezőnél! Ha mégsem lenne ilyen felelős szervező, akkor azonnal kérj telefonon vagy levélben jelentkezési lapot. Csak olvashatóan és pontosan kitöltött és időben elküldött jelentkezési lapot tudunk elfogadni. (a kitöltetlen lapból érdemes pótlapot másolni!)

Amikor a határidőn belül feladott jelentkezési lapot megkapjuk, előjegyezzük a jelentkezést. Csekket viszont egységesen március 13-án fogunk postára adni mindenkinek.

Csak az általunk küldött csekken befizetett összeget tudjuk figyelembe venni, amelyet legkésőbb március 25-ig postára kell adni, és a befizetést igazoló szelvényt egy külön borítékban szintén postázni kell a jelentkezési címre!

Ez nagyon fontos, mert csak így tudjuk a március utolsó munkanapján fizetendő teljes hajódíjat a Mahartnál befizetni, s számotokra a hajójegyvet egységesen, április 2-án postázni! Kérjük ezt a jelentkezési rendet fegyelmezetten vegyétek figyelembe, s akkor nem lesznek zavarok, félreértések.

A hajójegy árakról:

2 év alatti gyermek: 200 Ft

2 évet betöltött, de 7 év alatti gyermek: 500 Ft
7 évet betöltött, de 14 év alatti gyermek: 700 Ft
14 évet betöltött, felső korhatár nélkül: 900 Ft

Jelentkezési határidő:

2000. március 10. (De jobb előbb, mint később)

Jelentkezési cím:

EPK titkársága (Hova megy a hajó?) Balogh Sándor

1143 Budapest, Gizella u. 37. Tel/fax: 251-6987

Illetve érdeklődni: Balogh Sándor 2711 Tápiószentmárton, Katona J. u. 36/b. (29)423-627

Kadarkúti Olimpia Sporttábor – 2000

Gyermektáboroztatási szórólap részletes információkkal

A Táborkert Alapítvány EPK Országos Evangéliumi Gyermektábora

Kadarkúti Olimpia Sporttábor – 2000

Turnusok:

Táborépítő hét: július 3–7.

1. turnus: július 8–14.

2. turnus: július 15–21.

3. turnus: július 22–28.

Kedvezményes tábordíjak:

Gyermekeknek 12 évesig: 4500 Ft

Tinédzsereknek 15 évesig: 5000 Ft

Munkatársaknak (konyha nem!): 3000 Ft

Nyaraló felnőtteknek: 7000 Ft

Előjelentkezési határidő: március 31-ig!

Végleges jelentkezési határidő: május 1-ig!

Kedves Reménybeli Táborozó Barátom!

A Názáreti Jézus Krisztus nevében köszöntelek! Szeretném, ha tudnál arról, hogy 2000 nyarán már a tizenharmadik alkalommal szervezünk gyermektábort – mindeddig nagy sikerrel! – a szép fekvésű, Somogy megyei Kadarkúton. Nagy örömünkre szolgál, hogy az itt táborozók mindig feledhetetlen, életre szóló élményekkel térhetnek vissza szeretteik közé. Vajon így lesz ez ezen a nyáron is? Mi már tudjuk, hogy sok száz gyerek és felnőtt várja, hogy jelentkezessen a táborba. Közöttük leszel Te is? Mi szeretnénk, ha Te is eljönnél, mert ez a tábor neked való és érted van! Sporttáborunk programjaiban nem holmi, erőltetett edzések várnak Rád, hanem főképpen játékos pillanatok! Itt csodálatos felnőttekkel találkozhatsz, olyanokkal, akik szeretik a gyermekeket, s még Valakit, aki mindnyájunkat előbb szeretett... Hívd el barátaidat, iskolatársaidat, szomszéd pajtásaidat is. Ma már szerte az országban boldogan mennek a gyerekek bibliai táborokba, ahol testben és lélekben megerősödve tölthetnek el egy vakációs hetet! Tehát, szeretettel meghívunk táborunkba! Várjuk gyors, pontos jelentkezésed! Találkozzunk Kadarkúton!

ÍZELÍTŐ A PROGRAMOKBÓL:

Ünnepélyes zászló fel és levonás,

Táboréletről szóló vidám jelenet

Csapatok bemutatása

Csatakiáltó verseny

Éjszakai fáklyás felvonulás

Játékos vetélkedők

Akadályverseny
Szakkörök
Csoportjelenetek
Ki – mit – tud?
Reggeli vidám mozgás
Négyszeri étkezés
Ismerkedés sportági szabályokkal
Sportemberek élménybeszámolói
Lovas kocsikázás
Olimpiai láng – tábortűz
Bányai panoráma túra
Bibliai csoportfoglalkozások
Evangélizáció
Énekes este
Bábelőadás
Tinédzserek! Sok külön program!
Zsetongyűjtő tábori pontverseny
Eredményhirdetés – oklevél
És még sok meglepetés.
TÁBORUNK JELSZAVA: GYŐZTES LEHETSZ!

A tábordíjakról részletesen:

Mint látható, a tényleges tábordíjat csak a nyaraló felnőttektől kérjük. Minden többi táborozónak a címoldalon is feltüntetett, kedvezményes alapdíjat kínáljuk. Viszont a szociális kedvezményt mindenki igényelheti, aki erre valóban rászorul. A szociális kedvezményt, 500 Ft/fő, a jelentkezési lapon kérni kell! Ám ez a további kedvezmény csak abban az esetben igényelhető, azzal a feltétellel jár, amennyiben a jelentkezés határidőn belül került postára. Határidőn túli jelentkezés esetén ez a kedvezmény nem érvényes! Az előjelentkezési díj természetesen benne van a tábordíjban. A táborba érkezéskor a fennmaradó összeg fizetendő a regisztrációnál.

Nyaraló felnőtt 16 évtől, korhatár nélkül: tábordíj: 7000 Ft (500 Ft előleg).

Óvodás korú gyermek (külön kategória): tábordíj: 3500 Ft (500 Ft előleg).

6–12 évet betöltött iskolás gyermek: tábordíj: 4500 Ft (500 Ft előleg).

13–15 évet betöltött tinédzser gyermek: tábordíj: 5000 Ft (500 Ft előleg).

Munkatársak (konyhai szolg. Nem fizet!) tábordíj: 3000 Ft (500 Ft előleg).

Figyelem!

Faház szálláshelyek külön bérelhetők a faházzal rendelkező gyülekezetektől. Faházás címek a helyi csoportszervezőknél! Ajánlott ár: egy hét/egy fő/1000 Ft. De nyilván külön megegyezés szerint! Faház helyhiány esetén saját kempingsátrat kell hozni, mint ahogy ezt sokan meg is teszik!

FONTOS JELENTKEZÉSI TUDNIVALÓK!

A táborba gyermek-bibliakörös fiúkat és lányokat, osztálytársaikat, barátait, továbbá munkatársakat és nyaraló felnőtteket hívunk!

A 13–15 évüket betöltött fiatalokat külön tincsoportba osztjuk be. (ők már néhány tábori feladatot is fognak kapni, pl. akadályverseny állomásvezetés stb.)

Hat éven aluli gyermekekkel nyaraló felnőttnek is kötelező jönni!

Kérjük, hogy csecsemőkorú gyermekkel ne jelentkezünk!

Csoportonként legalább egy nyaraló felnőttnek javasolt jönni! De csoportonként maximum hat nyaraló jelentkezhet!

A táborozó több turnusba is jelentkezhet. (akkor is, ha a helyi csoportja csak egy turnusba

jön).

Egy turnus szombat déltől – péntek délig tart. (De előzetes bejelentkezés esetén, a péntektől – szombatig tartó időszak is ott tölthető, ha az étkezést önállóan meg tudják oldani!)

A gyermektábor ideje alatt a táborhelyen a táborban nem regisztrált, tábordíjat nem fizető személy nem táborozhat!

Napi vendégekre a következő díjak érvényesek: reggeli: 250 Ft, ebéd: 350 Ft, uzsonna: 100 Ft, vacsora: 250 Ft, rezszi: 200 Ft. (összesen 1200 Ft)

A táborépítés hetére kb. 15 testvér – női és férfi munkaező – segítségét várjuk.

Abban a pillanatban, amikor a tervezett tábori munkatársi létszám betelt, már csak korlátozott számban és a tinédzser tábordíj vállalása mellett tudunk plusz munkatársakat fogadni.

A végleges jelentkezéskor (május 1-ig) kell az 500 Ft-ot, előjelentkezési-regisztrációs díjat mindenkinek a megadott csekk számlára befizetni.

A befizetett csekk másolatát a jelentkezési címre feltétlenül el kell küldeni! Csak ebben az esetben tudjuk a tábori visszaigazolási és egészségügyi lapot küldeni.

A lakóhelyi önkormányzatnál meg kell próbálni táborozási támogatást igényelni a csoport számára!

Csoportos, gyors, határidős jelentkezéssel megkönnyíthető a tábor szervezés munkája!

A helyi bibliakör vezetőknél vagy a gyülekezet vezetőjénél lehet jelentkezni, aki összesítve beküldi a csoportos jelentkezést.

Természetesen, ahol ez nem működik, onnan elfogadunk egyéni jelentkezést is. (Ebben az esetben jelentkezési lapot kell kérni a jelentkezési címről.)

Jelentkezési cím:

Balogh Sándor, felelős táborvezető 2711 Tápiószentmárton, Katona J. u. 36/b

Telefonon csak alapinformáció kérhető: (29)423-627

A tábor megközelíthető: Kaposvártól kb. 25 km-re délre.

Istentisztelet a Kossuth Rádióban • Pataky Albert – Kiskőrös, 1999. december 12.

Az igehirdetés alapigéjét hallgassa meg a gyülekezet a Zsoltárok könyvéből! A 40. Zsoltár első hat versén keresztül így szól hozzánk az Úr:

„Várván vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünk dicséretét. Sokan látják ezt, félik az Urat, és bíznak benne. Boldog ember az, aki az Úrba veti bizodalját, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz. Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni.” Ámen.

Az adventi időszak a Krisztusra, az Istenre való várakozásra és az Ő keresésének fontosságára hívja fel a figyelmünket. Ézsaiás próféta így fogalmazta ezt meg:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!”

Jézus pedig így szólít fel mindannyiunkat:

„Kérjétek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, az talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”

Az Úrra való várakozás és az Ő keresése nem hiábavaló! A felolvasott alapigénkben Dávid is erről tesz bizonyosságot:

„Várván vártam az Urat, és Ő lehajolt hozzám.”

Életünk során nagyon sok megválaszolhatatlannak tűnő kérdés merül fel, és számtalanszor érezzük, hogy segítségre szorulunk. Keressük tehát a választ, és kutatjuk, hogy honnan jöhet a segítség. A zsoltáríró is ezt tette. Így vall erről:

„Tekintetemet a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az

eget és a földet alkotta. ”

Testvéreim! A mi életünk kérdéseire is Istentől kapunk választ, és a mi segítségünk is az Úrtól jön! Ha valamikor hozzá fordultál, megtapasztaltad ezt, ha még soha nem tetted, tedd meg most!

Isten úgy szerette és szereti ezt a világot, hogy egyszülött fiát adta érte, hogy aki hisz a Fiúban, örök élete legyen.

Krisztus kereszthaláláért a mennyei Atya kész megbocsátani minden bűnbánó bűnösnek, sőt még egy új élet lehetőségét is felkínálja azoknak, akik Hozzá fordulnak őszinte, gyermeki hittel.

Ha úgy gondoltad, hogy te fogod kormányozni az életedet, de ez mégsem sikerült, bízd bátran az egész életedet Isten kezére. Hiszen Jézus mondta:

„Aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt, és aki elveszti életét értem, megtalálja azt. ”

Ne félj tehát attól, ha a te irányításod alól Isten irányítása alá kerül az életed. Egyet ne felejts el! Isten szabad akaratra teremtett mindannyiunkat. Tehát neked van jogod megtenni, hogy átadd a vezetést az életedben Istennek. A te döntésedre vár, és azt tiszteletben tartja. Azt várja tőled is, hogy szívből elmondd: *„várván várom az Urat”*.

Amikor segítségül hívjuk Őt, sokszor megtapasztalhatjuk, hogy azonnal változás áll be életünkben vagy körülményeinkben.

Az őszinte bűnbánat legtöbbször azonnal a bűnbocsánat örömét eredményezi. Ha nehéz és kilátástalan körülmények között meghalljuk Isten igéjének biztató, bátorító üzenetét, hamar betölti szívünket a felülről kapott békesség. Hányszor tapasztaltunk már enyhülést vagy teljes gyógyulást, amikor betegségünkkel hozzá fordultunk?!

Így tanúskodik az imameghallgatásról Dávid, a zsoltáríró:

„Meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszaptól. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. ”

Vannak ugyanakkor olyan időszakok, amikor úgy tűnik, mintha Isten nem hallgatta volna meg imádságunkat, vagy elfelejtett volna válaszolni. Amikor Jézus barátja, Lázár, megbetegedett, az Úr nem sietett hozzá, hogy meggyógyítsa. Lázár meg is halt. Négy nap múlva érkezett meg Jézus. Lázár nővére, Márta szemrehányóan vagy némi csalódással jegyzi meg a mesternek:

„Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. ”

Néha az események alakulása és a mi elképzeléseink, elvárásaink teljesen ellentétesek.

Az emmausi tanítványok Jeruzsálemből hazafelé haladva a hozzájuk csatlakozó idegennek – akiben nem ismerték fel a Mestert – így panaszkodtak: *„a Názáreti Jézust elfogták, megfeszítették, pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izraelt. ”* Mennyire más elképzelésük volt a megváltásról, mint a mennyei Atyának!

Most pedig nézzünk meg egy olyan ószövetségi történetet, amely arról szól, hogy a szabadulás nem a segítségkérés pillanatában, hanem szinte az utolsó percben érkezett.

A Királyok 2. könyvében a 6. és 7. rész azt a történetet írja le, amikor Samáriában hatalmas éhínség keletkezett amiatt, hogy Arám királya ostrom alá vette a várost. A lakosságot az éhhalál fenyegette. Amikor Izrael királya szembesült a helyzettel, megszagatta ruháját. A nép ekkor látta meg, hogy a testén a királyi ruha alatt zsákruha van. Ez az Isten előtti megalázkodás és bűnbánat jele volt.

Érdemes megállnunk egy pillanatra itt. A király a zsákruhát a ruhája alatt hordta. Nem azért, hogy az emberek lássák! Vannak, akik úgynevezett alázatukkal kérkednek, belül a szívükben pedig egyáltalán nem alázatosak. Mi ne legyünk ilyenek!

Fontos megjegyeznünk, hogy Istenhez a bűnbánat és alázat útja vezet. Dávid bűnbánati zsoltárában ezt olvashatjuk:

„Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! ”

Jézus szintén erre hívja fel figyelmünket a farizeusról és a vámszedőről szóló következő példázatában (Lk 18,10–14).

„Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálaadok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, – szólt Jézus – ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Testvérem! Ha Istent keresed, tedd azt alázatosan! Isten nem az, aki előtt követelőzhetsz, vagy akit felelősségre vonhatsz!

De nézzük csak tovább a samáriai történetet! A helyzet úgy látszik nem változott meg egycsapásra, még annak ellenére sem, hogy a király alázata jeléül zsákruhát viselt. Ekkor elkeseredésében a helyzetért a prófétát kezdte okolni. Ezt mondta:

„Úgy segítsen az Isten most és ezután is, hogy ma nem marad a helyén Elizeusnak, Sáfát fiának a feje!”

Micsoda meggondolatlan beszéd! De hát, testvéreim, nem hasonlítunk mi is sokszor erre a királyra?! Ha nem jól mennek a dolgok, hamar megtaláljuk, hogy kit okoljunk érte. Sokszor alap nélkül vádaskodva.

Egy királyi küldöttel még ezt is üzenté az uralkodó a prófétának: *„Látod, ilyen baj származott az Úrtól! Miért várjak még tovább az Úrra?!”*

Az emberekkel szembeni vádaskodás után az Isten iránti vád következik! Sokan mondják: *„Miért engedi mindezt meg az Isten?!”* A következmény pedig a teljes reménytelenség: *„Miért várjak még tovább az Úrra?!”*

Milyen távol áll ez a zoltáríró reményteljes felkiáltásától:

„Várván vártam az Urat.”

Milyen messze van attól a hittől is, amit Márta vallott meg Jézusnak, testvére halála ellenére is. Ezt mondta:

„De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.” – Jézus pedig feltámasztotta Lázárt.

Döbbenetes, hogy a király a szabadulás előtti pillanatokban jutott ebbe a lelki állapotba. Ő még nem láthatta előre, de a próféta ezt üzenté a küldöttön keresztül:

„Halljátok meg az Úr igéjét! Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy szeá finomliszt egy sekelbe, meg két szeá árpa is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában.”

Testvéreim! A legszörnyűbb helyzetben is, a legmélyebb ponton is itt kezdődik a megoldás! Halljátok meg az Úr igéjét! Ha meghallod, sőt szívedbe rejted az Ő beszédét békességed, hited és reményed lesz! Csak ne reagálj úgy az Ő szavára, mint a királyi küldött!

Aki így szólt:

„Még ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem történhetik meg ez.”

Az ellenséget Isten természetfeletti úton riasztotta meg. Mert az Úr azt tette, hogy az Arám táborban harci kocsik, lovak és nagy haderő robogását hallották, és mindenüket otthagya elmenekültek. Így lett bőség a kiéhezett Samária körül egyik pillanatról a másikra! Ezt azok a leprások fedezték fel, akik a kapunál ültek. Az ő helyzetük teljesen kilátástalan volt, és pont ők tudhatták meg elsőnek a jó hírt. Ők részesültek először az otthagyt javakból.

Látjátok, ilyen az Isten! A legrászorultabbakon könyörül legelőször.

Amikor elkezdtek összeszedni az ellenséges táborban otthagyt dolgokat, ezt mondták egymásnak:

„Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnek a napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket. Gyertek azért, menjünk és mondjuk el ezt a királyi palotában.”

Testvérem! Ha megláttad, átélted az Úr szabadítását, felelősséged, hogy elmondd azt másoknak! Hiszen oly sokan várják! Dávid király is ezt tette! Várván várta az Urat, és miután kiemelte Isten a pusztulás verméből, így zengi tovább zsoltárát:

„Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az Urat, és bíznak benne.”

Akár Lázár története az Újszövetségben, akár a samáriai események arról tanúskodnak, hogy Isten, ha megpróbáltatásokat enged is életünkben, de soha nem késik el a szabadítással! Kedves testvérem! Ezen az adventi vasárnapon az Ige szavával, a Szentlélek erejével bátorítalak! Ha nehéz is a küzdelem, ne add fel! Higgy! Remélj és bízzál! Várjad az Urat és ő megsegít! Te pedig dicsőítsd Őt, és légy tanúja! Ámen.

NOVELLA

A novellapályázaton 2. helyezést elért írás

Csak gondolat(ok)? • Vadon Gyula, Pécs

Végre! Egy olyan szombat, amit mindig is kívántam magamnak. Pedig a holnap délutáni szolgálat az enyém. De ami pont ezért történt meg velem, az igen ritka eset. Így készülni egy álom. Ha mindig ilyen lenne, akkor sosem volna gombóc a gyomromban. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy ez az Ige kinyílt előttem. Tudom, VALAKI kinyitotta, és nem én voltam. Csak ültem a Bibliám mellett és nézegettem ezt az igeverset. Igen, úgy is mondhatom, hogy már régebb óta foglalkoztat. Szinte éreztem, hogy van ott mélyebb tartalom, csak hát ugye nem elérhető. És akkor jött a pillanat. Miközben imádkoztam: „Istenem, ez lenne az, vagy talán keressek tovább... talán más fontosabb a gyülekezetnek?” Egyszer csak hirtelen egy különös gondolat... A témához nagyon illett, és eddig ismeretlen összefüggést tárt fel. Ez nem lehet a saját kútfőm termése, az én gondolataim máshol jártak. Meg bizsergett is, ott belül. Valami kis izgalomszerű terjedt el rajtam, ami egyszerre kellemes meg olyan ismeretlen- ismerős is. Miközben gyorsan írom a lapra a mondatot... „Istenem, köszönöm, de szép...” persze, ha nem jön több, akkor majd egyszer, talán máskor, fel tudom használni. Olvassuk csak egybe: az igevers, röviden elmondom a történet egy részét, akkor rátérek erre a mondatra... és itt a következő, de jó... „Köszönöm, Istenem, köszönöm...” Mégis ez lesz az. Ha ezt hozzáteszem az előzőekhez... nem rossz, sőt, csak folytatódjon. És folytatódott. Amikor kimentem a szobából, a feleségem kérdően nézett rám. Nem is tudtam, hirtelen elárulhatok-e belőle valamit, vagy várjak még? Velem együtt örülne, de ha akkor megszakad a folyamat? Kitérő választ adva türelmét kértem, még most alakul. És alakult tovább. Egészen addig, amíg azt nem éreztem, hogy szinte sok lesz. Pedig tudtam, hogy eddig szól az Üzenet, ennyit kell elmondani. Természetesen még egyszer megköszöntem, vagy talán többször is Istennek, hogy ilyen kegyelmes volt hozzám. Hogy ilyen egyértelmű Igét és üzenetet adott a gyülekezetnek, és hogy pont én lehetek az eszköz, akin keresztül szólni tud és fog. De jó! Még lelkiismeretfurdalás nélkül leülhetek Híradót is nézni. Csak nehogy ott ragadjak. De talán csak lesz elegendő akaraterőm. Főleg ilyen előzmények után. Remélem. Már vasárnap reggel van. Az este majdnem olyanra sikeredett, ahogy számítottam. Egy kicsit tovább ott ragadtam ugyan, de hát végül is készen voltam mindennel. Nem is izgulok egy cseppet sem. Ugye, ilyenkor illik nagyon hálásnak lenni? Mindjárt félre is vonulok, csak még elkészítem a... és a szomszéd vajon mit fog megint kölcsön kérni? A legjobbkor sikerült betoppannia. Na, mindegy, hisz tudja, hogy sietek minden vasárnap reggel. Vajon mindig ennyit tud beszélni? Talán csak nekem nem tűnt fel eddig? Végül is érdekeseket mondott, hogy... na, de erre most nincs időm, már sietni kell. Amit meg arról mondott, végül is

megfontolhatnám... Már megint hol jár az eszem. Félrevonulni? Ugyan, indulás! Még jó, hogy imaóra következik: „Istenem, bocsásd meg, hogy szétfolyt ez a reggel”.

Bár pontosan tudom, hogy mindenért hálát kell adni, de ha még a vissza lévő három lámpánál is ilyen gyönyörű pirosat kapok, akkor... elkészünk. Mégiscsak túlzás, hogy minden pirosba belehajtsak, elvégre keresztény vagyok meg példamutatás meg miegymás. Ha elkészünk, az első énekvers kimarad, de az ajtónálló csípős fintora biztos nem. Azt kikerülni egyszerűen lehetetlen.

Mosolygós kézfogás, a lámpákra hivatkoztam múlt vasárnap is, akkor most más kell, a szomszéd pont jó lesz.

Délután végre időbe ideértünk. Hogy a család milyen nehézkesen készült, az persze más téma. Még egy ének és én következem. Még jó, hogy csak a kezem izzad, vagy talán mégsem csak a kezem? De hát mi van, hát én készültem, hát én imádkoztam, igaz, reggel volt egy kis kavarodás... a nevémet hallom: indulni kell. Hányszor végigmentem már itt a padok között, de most majdnem úgy érzem, mintha először mennék. Pont most? Mi van velem? Mindegy, megfordulni és kezdeni. Időt kell nyernem, újítok: közös ima. Legalább összeszedhetem magam. Na, most sem lesz nehéz áment mondani, szinte nem is mormol senki vagy csak én nem hallom? Sajnos, jól hallom. Mindig ez szokott lenni.

A mai Ige...

A történet ismerős részét vázoló – egyszerű, könnyen érthető, sokszor is hallottuk – és ahogy mondom, egyszer csak furcsa érzés kerít hatalmába. Mintha valahol messze beszélnek egy lélektelen teremben, és konganak a szavaim az ürességtől. Mi ez? Hol van a jól ismert, kellemes izgalom? „Istenem, most segíts”!

Most következik a..., de hisz ezt már elmondtam. Akkor hol is tartok? Nem ismerem ki magam a saját jegyzeteimben? Mióta van csönd? Másodpercek vagy órák? De hát ez már a következő oldalon van. Jaj, még mindjárt le is esik ez a lap. Végre! Tovább! De jó lenne már túl lenni az egészen, pedig még van vissza bőven. Folytatni! Mennyien sugdolóznak, ennyire sosem zavart. Még jó, hogy a bal hátsó padon a testvérnő – szokás szerint – odaadóan figyel. Jobb lesz, ha csak neki beszélek. Már csak az utolsó jegyzetlap van vissza.

...Ámen.

Legalább botlás nélkül sikerült visszaérni a helyemre. Ilyen rövid voltam? Hogy lehet ez?

Talán a téma? De nem, mert amikor készültem, minden vibrált! Igaz, most meg semmi. Végre meglazíthatom a nyakkendőmet. Az alkalmat vezető testvér majd ima után biztosan kiegészíti, kénytelen az idő miatt. Csak a végén ne tegyen megjegyzést, igyekezni kell, távozni. Istenem, hát mit rontottam el? Nézzük csak még egyszer! Talán nem figyeltem eléggé? Nem erről kellett volna beszélni? Az nem lehet, hisz olyan biztos voltam benne. Máskor, amikor nehéz készülni, akkor sokkal jobb a fogadtatás. Mi volt ez? Nem értek semmit.

Jobb a nehéz készülés? Hát nekem aztán nem!

Ez a te igehirdetésed volt, nem az Én üzenetem!

Hogy az én igehirdetésem? Na, ezt aztán végképp nem értem. Én a Bibliából készültem, nem másból, és azok a megállapítások, a csodálatos összefüggések feltárulása, az a találó képi megfogalmazás, azok biztos nem a saját agyam szüleményei voltak. Azokat Te adtad Istenem, ez biztos! Az én igehirdetésem? Hát a gyülekezet nem a Te tested? Csak nem beszéltem rossz helyen, és én egyébként is csak eszköz akartam lenni. Hol lehet a hiba? Várjunk csak!

Talán... amikor délben szoltam két testvérnek, hogy délután feltétlenül jöjjenek, mert jó a téma. Hát ez nem volt a leghelyesebb. Meg amikor kezdéskor megláttam azt a harmadikat, akinek ez a mondanivaló aztán nagyon fontos, és igen megörültem neki, mert hát most aztán hallhatja. Végül is az Ige ezért is van! Bár nem biztos, hogy ez az elsődleges cél. De szólni, így gondolkodni, semmiképpen nem lett volna szabad. Igen, csak ez lehet. Ha így nézem, ami ugye nem is egyszerű. Igen, én akartam irányítani, én akartam a Te Igéd hatásosságát

biztosítani. „Bocsáss meg, Istenem!” Valóban az én igehirdetésem volt. Hogy erre eddig soha nem gondoltam! „Köszönöm a leckét, köszönöm hogy nem volt nagyobb szégyen. Köszönöm, hogy megérthettem: nem az én igehirdetésem a cél. Bocsáss meg, mert el akartam venni a Tiédből, mert hagytam, hogy belekeveredjen az énem, a büszkeségem kinőtt, de segíts most azonnal letörni, és tűzre vele! Kérlek, segíts, hogy soha ne felejtsem el: egyedül Tied minden dicsőség. Egyedül Neked van jogod hívni az embereket, élővé tenni az Igét. Bocsásd meg balgaságomat! Köszönöm a felismerést. Köszönöm, hogy a Te végtelen szereteteddel rámutattál erre a hibámra. Segíts, hogy soha többé ne forduljon elő. Köszönöm kegyelmedet.” Most már értem Dánielt: ...miénk orcánk pirulása. Ő ugye, csak közbenjárt? De én...

Hazafelé, meg még otthon is, elég nagy volt a csend. Senki nem szólt semmit a délutánról. Jobb is. Eszerint családom elfogult, valamint a kemény kritikái oldal is, egyaránt érzett, tudott valamit. Érdekes, hogy a rövidség miatti megszólás nem is érintett olyan érzékenyen, mint máskor. Végül is igaz volt, és én voltam az oka, senki más. Ez a te igehirdetésed volt... Soha nem gondoltam volna, hogy örülni is lehet a helyreigazításnak. Pedig valahol ott belül, most olyan könnyű. Letettem, elrendezve! Micsoda kegyelem! Csak nehogy elfelejtsem! Lehet, hogy ki kellene írni az ajtófélfára, ahogy Isten mondta az izraelitáknak. Elég furcsán nézne ki. Mégis, lehet, hogy megérné?

Hálás vagyok Istennek ezért a délutánért. Érdekes, pedig valahogy megmagyarázhatatlanul így van. A bukásban érzem Isten szeretetét? Igen, igen, igen. „Édesatyám, köszönöm, köszönöm.” Talán senki sem épült ma délután rajtam kívül, de Neki én is fontos vagyok. Fontos, hogy neveljen. „Köszönöm, köszönöm.” Milyen jó, most nem kell bizonygatni az őszinteségemet, mert Ő látja, tudja. Végül is nem nehéz hálát adni ezért a napért. Na, de mintha olyan nagyon jelentős dolgokat vittem volna véghez, hanem egyszerűen azért, mert éreztem Isten szeretetét. Éreztem, tudtam, most csak velem foglalkozik és formál. Csak ne felejtsem el. Minden javamra van, bár néha ezt nem ilyen könnyű megérteni.

Ismét vasárnap délután van. Egy hete volt az a számomra szokatlansága miatt különös értékű szolgálat. Jó visszagondolni rá, mert Isten szeretetét érzem belőle, és ez elhomályosítja a kellemetlent. Talán nem is egyformán éreztük tragikusnak azt a délutánt. Sőt biztos!

A most szólni készülő testvért már régen nem hallottam. Korábban aktívabb volt. Hát igen, biztos úgy gondolja, hogy átadja a helyét másoknak, és inkább csak hallgat. Pedig annakidején mindig jókat mondott. Tehát figyelni!

„Amikor a múlt vasárnap délután az igeszolgálatot hallgattam, hirtelen rácsodálkoztam... és arra indított, hogy most mondjam el...”

Mit mondott? Hát múlt vasárnap délután és beszéltem. Akkor volt az a... De ezt tényleg én mondtam akkor, és abból következik, amit ő mond... És ezt is! És én még azt gondoltam, hogy Isten csak engem nevelt, tanított akkor délután. Mert ugye, én olyan fontos vagyok.

„Istenem, bocsásd meg ezt a balga gondolkodást! Bocsáss meg ezért a megátalkodott, önző gondolkodásért. Segíts megváltozni! Segíts meglátni, hogy a másik ember is fontos Számodra! Ő is drága véren vásárolt érték. Segíts, kérlek, hogy a gondolkodásom átalakuljon! Add, hogy Te legyél fontos. Köszönöm az újabb leckét!”

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

Új évezred küszöbén... • *Jakab Balázs*

Hányszor hallottuk ezt az elmúlt 10–15 évben, különösen az utolsó évek alatt, s az 1999-es

évben. Hányan mondtuk magunk is, jön a „21. század”. Hányan és hányan álmodtak a „jövőről”, ami szép, boldog, a tudomány vívmányai által szinte már tökéletes, utópikus lesz a 21. században. Hányan félve várták 2000-re a világvégét, tudva vagy csak érezve, hogy a világvége számukra nem sok jót jelent.

És eljött, itt van. Megérkezett. Átléptük a küszöböt, benne vagyunk. Nem olyan szép, boldog és utópikus, mint ahogyan sokan várták, annak ellenére, hogy követhetetlenek a tudomány nagy eredményei. Sok gyógyíthatatlan betegségre megtalálták a gyógyszereket, s tömegek halnak meg természeti katasztrófákban. A számítástechnikában és a technika egyéb területein el sem tudjuk gondolni, milyen eredmények születtek, ugyanakkor egy-egy kisebb-nagyobb háborúban száz- és százezrek halnak meg a technikai csodafegyverek alkalmazásának következtében.

És itt vagyunk mi, keresztények. Szemlélődünk, látjuk a jeleket (az utolsó idők jeleit), látjuk a káoszt a világban, a rengeteg kárhozatba rohanó embert. És? Teszünk valamit? Igen, lehet, ezt-azt, egy kicsit szánunk is arra, hogy dolgozzunk az Úrért, de ez kevés. „*Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.*” (Mt 9,37–38) Mit látunk ezután rögtön a Bibliában? Az Úr Jézus Krisztus a tanítványoknak mondja ezeket a szavakat, és azonnal ezután ezt olvassuk: „*És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget. Elmentén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.*” (Mt 10,1.7–8) Nem elég kérnünk az aratás Urát, hogy küldjön. Ha kérjük, Ő küld, de nem mást küld, ahogy mi gondoljuk. Minket küld, engem és téged. Küld, hogy menjek és menj, hirdessem és hirdesd. Elközelített a mennyeknek országa. Az emberek sóvárogva várják, hogy te és én, mint Istennek fiai, menjünk és adjunk megoldást számukra. Mindannyiunknak észre kell venni, hogy feladatunk van. Kinek-kinek, mi adatott. De oda kell szánni teljesen életünket a szolgálatra. Mutatkozzon ez meg abban, hogy nem a bankszámlára gyűjtögetsz, hanem adakozol az Úr munkájára, abban, hogy elmész, hirdeted, abban, hogy letérdelsz és imádkozol, abban, hogy mosolyogsz, abban, hogy „csak” megéled. Ki-ki, amit kapott. Felelősek vagyunk a minket körülvevő emberekért. Eljött az idő, hogy végre tegyünk valamit, itt és most, az új évezred küszöbét átlépve. Mozduljunk, induljunk egy célért, együtt!

Te mit vársz 2000-től? • Maros Eszter és Kutasi Rózsa

%Az újév mindig valami újat jelent. Kíváncsiak voltunk arra, hogy a Pünkösdi Teológiai Főiskola első évfolyamos hallgatóinak mit jelent ez az új. Néhány diákot faggattunk elképzeléseiről, terveiről, reményeiről, és bár mindannyiunknak ugyanazokat a kérdéseket tettük fel, mégis különböző, de annál színesebb válaszokat kaptunk.

– Számítottál olyan események bekövetkezésére, melyek felvetődtek a 2000. évvel kapcsolatban?

J. A.: Soha nem gondoltam, hogy valami megtörténik ezekből, bár az emberek egy része arra számított, hogy valamilyen katasztrófa vagy természeti csapás sújtja a Földet.

B. A.: A Biblia azt mondja, az Úr váratlanul jön el, ezért tudtam, hogy semmi különös nem fog történni, és nem lesz azoknak igaza, akik a legrosszabbtól tartottak.

B. I.: Nem vártam, hogy ez az évforduló más lesz, mint a többi.

N. T.: Tudtam, hogy nem mindenhol ugyanaz az időszámítás van, mint nálunk, és más népek életében a 2000 már elmúlt, ezért nem is félttem attól, hogy bármilyen katasztrófa bekövetkezhet.

M. E.: Elcsodálkoztam azon, hogy az emberek mennyire fel tudják nagyítani a dolgokat.

Számomra egyértelmű volt, hogy ez is egy átlagos új évbe való átlépés lesz.

H. P.: Isten még nem fejezte be a munkáját, és aki ismeri Őt, az tudja, hogy nem végez félmunkát. Éppen ezért tudtam, hogy nem kell félnem semmilyen szörnyűségtől.

K. R.: Nem számítottam semmi olyanra, amitől az emberiség nagy része tartott, és nem is értettem egyet azokkal a népnépelyekkel, melyeket világszerte rendeztek, hiszen ha egy évszámban három nulla van, nem jelenti azt, hogy az különlegesebb, mint a többi.

– *Mit vársz 2000-től?*

J. A.: Csak boldogságot. Legfőképpen azt, hogy felívelő legyen az Istennel való kapcsolatom, s hogy minél inkább el tudjak mélyülni Őbenne. El akarom érni, hogy a Sátán ne tudjon befolyásolni, és hogy akkor se essek kétségbe, ha „völgyben” járok, hanem jusson eszembe akkor is, hogy Isten velem van. Tudom, hogy 2000 lesz eddigi életem legboldogabb éve, hiszen nyáron férjhez megyek. Hálás vagyok az Úrnak, hogy átformálta a társamat, és nekem adta őt.

B. A.: Azt várom, hogy egyre több terület nyíljon meg mind a gyülekezetplántálás, mind a missziós tevékenységek területén. Szívesen szolgálnék akár bel- és külmisszióban is.

B. I.: 1998-ban letettem a dicsőítést, mert belefáradtam a szolgálatba, és már nem teljes szívből csináltam. Éreztem, hogy az Istennel való kapcsolatom nem olyan, mint amilyennek lennie kellene. Most már készen vagyok rá, hogy Isten felkészítsen és újra beállítson a dicsőítés szolgálatba, s ezt Ő több oldalról is megerősítette. Hiszem, hogy az Úr használni fog ebben az évben az emberek megmentésében, elsősorban a családomban.

N. T.: Szeretnék felkészülten szolgálatba állni, de az a legfontosabb, hogy az Úr minden területen használjon, már a felkészülés ideje alatt is. Az a vágyam, hogy nemzeti ébredés induljon el országunkban, és bízom benne, hogy Isten nekem is ad feladatot ebben.

M. E.: „Több erőt, több szeretetet.” Szeretnék erőt kapni, és szeretetet adni. Reménykedek abban, hogy ez az év lehetőséget nyújt arra, hogy néhány vágyam beteljesüljön. Sok ígéretet kaptam Istentől, és tudom, hogy Ő nem késik megtenni ezeket. Az a legfontosabb, hogy teljes erőmmel az Úrra koncentráljak. Úgy érzem, az életem egyes területein szükség van megújulásra.

H. P.: Bízom abban, hogy egyre többen fogják felfedezni, hogy a 2000-es év nem csodabogár. Szeretném, ha minél többen hinnének Istenben, és nem élnének kettős életet. Isten vezetését várom, hogy megmutassa, mi a terve velem, és mi az elhívásom.

K. R.: Azt várom ettől az évtől, hogy minél többet megtudjak az Úrról, az Ő munkájáról, kijelentéseiről. Várom az Istentől kapott próféciák beteljesedését, nemcsak a saját életemre, hanem az egész világra vonatkozóan. Szeretnék Istennel még személyesebb kapcsolatba kerülni és szeretném, ha az életem minden területén Ő lenne az úr.

– *Vannak konkrét terveid erre az évre?*

J. A.: Elsősorban a magyar tudásomat szeretném fejleszteni, hiszen ha kiállok szolgálni az emberek elé, biztosnak kell lennem a nyelvben, és fontos, hogy bő legyen a szókincsem. Ennek érdekében sokat kell olvasnom és tanulmányoznom az Igét magyarul.

B. A.: Szeretnék különféle szolgálatokban részt venni (missziós út, evangelizáció, igehirdetés). Vannak már konkrét terveim, de ezekről még nem mondanék semmit. Nagy álmom, hogy nyáron kimehessek Ukrajnába, missziós útra.

B. I.: Az iskolában szeretnék helytállni, de a legnagyobb hangsúly az életemben a dicsőítésen van.

N. T.: Szeretném a számítógépes ismereteimet fejleszteni, az angol-és énektudásomat magasabb szintre emelni. Otthoni gyülekezetem életében szeretnék még aktívabban részt venni.

M. E.: Szeretnék nyelveket tanulni, és szeretném az énektudásomat is elmélyíteni. Igazából még csak körvonalalaiban látom az évet, konkrét dolgok még nem fogalmazódtak meg bennem.

H. P.: Elsősorban az otthoni gyülekezetemnek szeretnék hasznos tagja lenni. Örülnék, ha

minél előbb felnőtt kereszténnyé válhatnék.

K. R.: Szeretném megtalálni azt a szolgálati területet, ahol Isten kamatoztatni tudja azokat az ajándékokat, melyeket Tőle kaptam.

Kívánjuk, hogy a PTF hallgatóinak reményei beteljesüljenek, s ezt kívánjuk az Élő Víz EXIT Ifjúsági Oldalak minden olvasójának is.

OIM újdonság!

Jó hír!

2000. januárjától az OIM iroda megkezdte működését hétköznaponként.

Keressetek Bennünket! Hétfőtől-péntekig: 9.00–15.00-ig. Személyesen vagy levélben: **OIM** 1143 Budapest, Gizella út 37. Telefonon/faxon: 251-6987, 222-0086 (Weigert Emesét) E-mailben: emese@epk.hu

Kaphattok információkat a fiataloknak szóló különböző programokról, rendezvényekről, képzésekről.

Nyugodtan keress meg bennünket bármilyen kérdéssel.

Felhívás (Nyílt levél) • Lázár Zoltán

Kedves Testvérem!

Az új évben tovább folytatódik a sátormissziós munka a többi missziós munkával együtt. Tudom, hogy minden missziós munka, amit végzünk, nem itt a földön, hanem a mennyben nyeri el jutalmát.

Ezt előrebocsájtva szólítalak meg Benneteket, hogy lehetőségeitekhez képest minél többen vállalkozzatok e feladat végzésére.

Tehát a sátormisszióban való részvételre buzdítok mindenkit, és hívom fel valamennyiőtök figyelmét.

Ettől az évtől kezdve átgondoltabban és alaposabban szeretnénk megszervezni a misszió fizikai, néha hálátlanabb részét is.

Olyan fiatal fiúk és lányok jelentkezését várjuk, akik részt szeretnének és tudnak vállalni a sátoros programsorozat lebonyolításában, vagy már korábban is részt vettek ebben a munkában valamilyen szinten.

Tehát olyan fiatalot keresünk, aki:

- „C” kategóriás jogosítvánnyal rendelkezik,
- Tudja, hogyan épül fel a finn sátor,
- Tudja, hogyan épül fel a német sátor,
- Tudja, hogyan kell a hangosítást összerakni, működtetni,
- Tudja, hogyan kell a világítást összerakni, működtetni,
- A nyári időszakban 1–2 hetet eltöltene a misszióban.

Természetesen elegendő, ha egy feltételnek meg tudsz felelni. Aki indíttatást érez, részt szeretne venni ebben a munkában, bátorítom, hívjon fel és beszéljünk a részletekről. Ami ösztönző és fontos lehet: nem társadalmi munkát kérünk. Bátorítom azokat, akik indíttatást éreznek, részt szeretnének venni ebben a munkában, telefonáljanak, beszéljünk a részletekről. Jelentkezzetek Lázár Zoltánnál, akinek irányítása alatt folyik a munka.

Levélben: 1143 Bp, Gizella út 37. E-mail: emese@epk.hu Telefon: 06 (1) 425-3251, 06-30-997-6414 Fax: 06 (1) 222-0086

Hiszem, hogy Isten gyümölcsözővé teszi együttműködésünket!

Testvéri szeretettel: **Lázár Zoltán**

VERS

*%%Nem érdekel. Leszek, mint rég
– gondolom én, mondja ő.
Elhalványul az álom
– érzem én, súgja ő.
Élnek, égnek a régi bűnök
- hasít engem, élteti őt.
De Uram!
Engem érdekel
tudom, hogy a kép is tiszta,
S ami él és ég, az Te vagy
– Bennem.
Add, hogy ne mondja.
Add, hogy ne súgja.
Add, hogy haljon meg
– Bennem.%%*

Dicsérd az Urat! • Nagy Dániel, EPK Bérea Zirc

*%%Jézus az én pásztorom, nem szűkölködöm.
Magas helyekre vezet engem, ezért dicsérem Őt.
Jézus Krisztus a Megváltóm, Halleluja!
Dicsérem és szolgálom őt hangos szóval.
Szentlélek ajándékát adja nekünk,
Hálával csak Őt dicsérjük!
Örök életet ad az Úr,
Hozzá megyek, ha eljön az Úr.
Imádkozzál az Úrhoz, és Ő rád figyel,
Amit kérsz Tőle, azt megadja neked.
A Sátánra, ha nem figyelsz,
Az Úrban örök életed lesz.%%*

ANGOL SAROK – WELCOME TO 2000! • Monik

Dear Friends,

In this January we entered to year 2000 and we started a new century.

The old year, the old century, the old millenium are gone. Let them go. You can also leave the sins and failures of this past year, past century and past millenium behind you.

Don't let the dark past shade your bright future. Ask and accept the Lord's forgiveness today, and press on to higher ground. The new year can reserve good opportunities, progress, success, new challenges for you. Look ahead and seek God's will in prayers and He will show the best way for you. Don't be discouraged, be brave and go for it. Trust in God and He will help you as He always does.

„He will be very gracious to you at the sound of your cry; when He hears it He will answer you.” (Isaiah 30:19)

All of my best wishes to you for the new century. May the Lord bless you.

Love, Monik

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Országos Imahálózat

Nyeste Ferenc testvér az elmúlt év végén visszaköltözött Ceglédre. Sopronba még egy finn misszionárius házaspár érkezett, ezért testvérünk szolgálata ott nélkülözhetővé vált. Ezután elsősorban az imaszolgálatban fog dolgozni.

Cím: Nyeste Ferenc, 2700 Cegléd, Szent Imre herceg út 13. 8/44. Tel: 06-53-320-256

ADÓSZÁMAINK

Az Élő Víz Alapítvány adószáma: 19674409-1-42

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség technikai száma: 0138

Pünkösdi egyházi félórák a Kossuth Rádióban

Március 3., május 5., július 7., szeptember 1., november 3.

(Keddi napokon 13.30-kor.)

SZERÁF ZENEI ALAPÍTVÁNY

Az Országos Dicsőítő Csoport (ODCS) munkájának során megfogalmazódott egy zenei tömörülés létrejöttének igénye, ennek eredményeképpen megalakult a Szeráf Zenei Alapítvány.

Az alapítók, a kuratórium tagjai és az alapítvány munkatársai egyaránt szükségesnek látjuk, hogy a magyar emberek modern, keresztény zenét hallhassanak, s a zenén keresztül megérezzék Isten szeretetét. Az ODCS munkájával és az alapítvány egyéb kulturális tevékenységeivel szeretnénk e zene színvonalának emeléséhez tehetségünk szerint hozzájárulni.

Magyarországon igen sok tehetséges, keresztény fiatal él, akik közül többen nem bontakozhatnak ki. A Szeráf Zenei Alapítvány másik, alapvető célja tehát ezeknek a fiataloknak a felkutatása és támogatása. Tervünk e fiatalok zenei továbbképzése, valamint több fiatal bevonása: dicsőítő szemináriumok szervezése, a témához tartozó írásos anyagok kiadása, zenei táborok szervezése.

Az ODCS keretein belül szeretnénk létrehozni egy kisebb létszámú csoportot, mely olyan emberekből áll majd, akik készek és képesek idejük nagy részét új zenei anyagok megtanulására és bemutatására fordítani, és szolgálni különböző rendezvényeken országshoz.

Alapítványunk fontos célkitűzése még, hogy időről időre új hanganyagokat jelentessen meg. E cél megvalósulásának egyik eredménye a tavaly megjelent „*Fúj a szél a mennyből*” című lemez, melyet az ODCS tagjainak közreműködésével készítettünk, valamint a hamarosan elkészülő „*Látni fogom*” című album, amelynek megjelenése március táján várható. Ha érdeklődsz tevékenységünk iránt, a **(28) 471-663-as**, vagy a **(20) 96-22-406-os** telefonszámon érthetsz el bennünket.

Segítsetek! • Kovács Zoltán

Segítsetek a Pünkösdi Teológiai Főiskolát fenntartani, az Élő Víz újság színvonalát emelni, a

gyermek és a sátoressziót támogatni! Tudom, eddig is sokan tették ezt, és most mondhatjátok, mire ez az újabb felhívás. Nagyon egyszerű: most úgy támogathatjátok az Úr ügyét, hogy ez nem kerül pénzbe! Hogyan? Adótok 1%-ának felajánlásával!

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány felhívja a kedves testvérek figyelmét, hogy éljetez azzal a lehetőséggel, hogy adótok 1%-át felajánlhatjátok a fenti célra az Alapítvány (adószám: 19674409-1-42, az adószám nyolcadik számjegye helyesen 9 nem pedig 3, mint az tévesen jelent meg az Élő Víz előző számában) további 1%-át pedig a Pünkösdi Közösségnek (az átutaláshoz szükséges kódszám: 0138)! Tájékoztatásul: tavaly az ÉVA 606.894 Ft-ot, a Közösség 2.401.469 Ft-ot kapott a felajánlott 1%-okból. Az adatokból kitűnik, hogy sok pénzről van szó, amit az állam visszaad missziós célra. Ugyanakkor vannak még tartalékok is, mivel ideális esetben, ha mindenki felajánlaná adója 1%-át a Közösségnek, másik 1%-át pedig az ÉVA-nak, akkor hozzávetőleg 4–4 millió (összesen 8 millió) jöhetne be a két számlán!

Hasznos tehát élni a 2×1% felajánlásának lehetőségével, hiszen így adónk 2%-a missziós célokat szolgál. „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak” (Jel 4,17). Kérjük tehát testvéreinket, használják ki az állam által felkínált adakozási lehetőséget.

Inkognitóját is megőrizheti mindenki, mivel egyedül az APEH fogja tudni, ki milyen szervezetnek ajánlotta fel az 1%-ot. Erről rendelkezni az adóbevallással együtt leadott lezárt borítékban lehet. A munkáltató tehát csak a kiválasztott szervezet (jelen esetben az Élő Víz Alapítvány) adószámát tartalmazó lezárt borítékot kapja meg.

Odafigyeléseket előre is köszönjük. Ha kérdésetek van, szívesen állunk rendelkezésetekre. Címünk: 8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18. Telefon: 06-88-474-018

Szenved-e valaki köztetek? Imádkozzék! (Jak 5,13)

Mi legtöbbször fordítva tesszük. Felhagyunk az imádkozással, mikor szívünk tele van fájdalommal. Erre az ellenség akar rávenni. Tudja, hogy az imádság az egyetlen segítség a legnagyobb szükségben. Csak az imádság tudja a szomorú szíveket és az egész nyomorúságos helyzetet bennünk és körülöttünk megváltoztatni. Ne az ellenség hangjára hallgass, amikor szenvedsz, hanem az Isten hívására – erősítsd magad az imádkozásra, Ő segíteni fog rajtad. A szenvedés különös áldást rejt számodra, mert több imádságra és ezzel együtt Istennel való belső közösségre vezet. Ez pedig a legnagyobb boldogságot hozza magával.

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Durkó Sándor László, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Fotó: Bernhardt Gyula

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábrián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1200 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000112}

VÍZSZINTES: 23. Zsidó. 24. Mostani. 25. Lüktetve fáj. 26. Hajfür. 27. Város Belgiumban. 29. Templomszolga, akinek leszármazottai Zorobábelrel együtt visszajöttek a fogságból (*Ezsd*). 31. „... szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismeresz engem” (*Lk*). 32. „... Istent szeretik, minden javokra van” (*Róm*). 34. Tömlöcbe vet. 36. Egy Borsod megyei községbe való. 37. Ifjúsági szervezet volt. 38. A lantán vegyjele. 40. Svájci folyó. 42. „o”. 43. Olasz utazási iroda. 44. Szemégyűjtő tartály. 45. Nesztelenül jön! 46. A jelenlegi hónap, röviden. 48. Baki. 50. Község Tolna megyében. 52. Jákob leánya (*IMóz*). 53. Szemrehányás. 54. Íróeszköz. 56. Város Simeon törzsi területén (*Józs*). 58. Fuvola. 59. Az egyik szlovén népcsoport tagja. 60. Népszerű, divatos. 61. Nem ahhoz. 63. Kajmán fia (*Lk*). 65. „A” kobalt vegyjele. 66. Kikötőhely. 67. „Csak légy ... és igen erős” (*Józs*). 68. Római 2-es. 69. Jelentősebb katolikus templom. 72. Káleb származását jelző szó (*4Móz*). 74. Belsőszél! 75. „A fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: ..., Atyám!” (*Róm*). 77. ...szerű; alkalomhoz illő. 78. Ellenérték. 80. Bájos, gyönyörű. 82. Az 1920 előtti Magyarország legdélibb területe. 84. A szén és a kálium vegyjele. 85. Izrael népének táborhelye a pusztai vándorlás során (*4Móz*). 87. Udvar. 88. B. G. Á. 90. Merít. 91. „É”. 93. „Intsétek egymást minden napon, míg ... a ma” (*Zsid*). 94. ...-Rimmon, lévítaváros Dán területén (*Józs*). 95. Eltűr, elvisel. 97. Jérahmél és Atára fia (*1Krón*). 99. Mózes öt könyve. 100. Magyar város. 101. Náhás (ammonita király) fia (*2Sám*). 102. „Ez a nép ajkaival ... engem” (*Mk*). 104. Iparkodik. 106. Béthel előző neve (*IMóz*). 107. Dél-afrikai autók jelzése. 108. Nyugat-borneói sziget. 109. Aradi vértanú (Ernö). 110. Város, ahonnan Áser törzse nem űzte el az ott lakókat (*Bír*). 112. Törpe. 114. Szovjet autójel volt. 115. Szicíliai város a róla elnevezett öböl partján. 116. London folyója. 117. Lopva figyelik. 119. Város, melyből Réczin, Siria királya kiirtotta a zsidókat (*2Kir*). 121. „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én ... a szőlőműves” (*Jn*). 123. Zsidó férfi, aki elbocsátotta idegen feleségét (*Ezsd*). 125. Demeter ezüst temploma (*ApCs*). 127. „Aki kezdettől fogva az egek ... ül” (*Zsolt*). 129. Az izraeliták táborhelye a pusztai vándorlás során (*4Móz*). 131. Munkahelyi bútor. 134. Európai állam.

FÜGGŐLEGES: 2. Belül izzik! 3. Szavazatok összegyűjtésére szolgáló láda. 4. Csavart szarvú juh. 5. Lévíta, kinek fiai hazatértek a babiloni fogságból (*Ezsd*). 6. Az alumínium vegyjele. 7. ...-Haréset; moábita város, melynek falán Méša király feláldozta a fiát (*2Kir*). 8. „Nap napnak mond beszédet; éj ... ad jelentést.” (*Zsolt*). 9. Megdorgál. 10. Gád törzséből Isten által kiválasztott vezető férfi (*4Móz*). 11. A fordítottja is igekötő. 12. Legfőbb pénzintézetünk rövidítése. 13. Tova. 14. Ir-Náhás atyja (*1Krón*). 15. Műanyag fajta. 16. Elhalálkozás miatt kesereg. 17. Páratlanul tunya! 18. Agykéreg! 19. Arcjáték. 20. Sáfán fia, aki Jeremiás levelét vitte el a babiloni száműzöttekhez (*Jer*). 21. Magyar vasgyáros (Ábrahám, 1814–1867). 22. Jeruzsálemben van! 28. Orosz folyó. 30. Téli sport. 33. Fűrészés élű maláji tőr. 35. Kossuth-díjas hegedűművész (János). 36. 1977-ben feloszlott ázsiai katonai szövetség. 37. A hét vezér egyike. 39. Eleázárnak, Dávid hősének nagyatyja (*2Sám*). 41. Egy Hajdú-Bihar megyei község lakója. 44. Gyötör. 45. Zebedeus fia (*Mt*). 47. Csak részben igazolható! 49. Egy mecseki községbe való. 51. A mocsarak gyúlékony légnemű anyaga. 52. Büntett elkövetője. 53. „Az emberektől való félelem tört ...” (*Péld*). 55. Fátylat eltávolít. 57. Város Indiában, Delhitől délkeletre. 59. Lénia. 60. „Kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a ...?” (*Jak*). 62. Lószerszám része. 64. Előfordult. 66. Álomszerű. 67. Színtelen, szagtalan gáz. 70. Biztonsági szerkezet. 71. ...-imid; nitrogén-hidrogénsav. 72. Rejtjel. 73. Könyörög. 79. A Duero spanyolországi mellékfolyója. 81. Jordániai város. 83. A mai napig. 84. Perzsa király

(Dán). **86.** Brazil és német autójel. **88.** Község a Villányi-hegység területén. **89.** „Kegyelemből tartattatok meg, hit ...” (Ef). **92.** Találat a futballban. **94.** Spanyol festő (Francisco, 1746–1828). **95.** Benjáminita férfi, Elidád apja (4Móz). **96.** Betakarta. **98.** Az egyik szó, amelyet Belsazar király látott a falon (Dán). **101.** Salmanassár nevének rövidített formája (Hós). **102.** Egy Szabolcs megyei községbe való. **103.** A Jeruzsálemben állomásozó római helyőrség parancsnoka (ApCs). **105.** Város Spanyolországban. **108.** Sidonbeli város (Józs). **109.** Szögletes, ferde öltésű hímzés. **111.** „Az Úrnak szava ... a városnak” (Mik). **113.** Jáfet fia (1Móz). **115.** Budapest környéki nagyközség. **116.** Személyes névmás. **118.** Néma kínai! **120.** Plánus. **122.** Tahiti hangzói. **123.** K. H. K. **124.** Elődje. **126.** Baradla páros betűi. **128.** Dávid Jairból való főembere (2Sám). **130.** A kiütés jele. **132.** Nyújt. **133.** A cink vegyjele. **135.** N. F.

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000113}

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k2000114}

VÍZSZINTES: **1.** „És lőn nagy hirtelenséggel az égből, mintegy ... zúgó szélnek zendülése” (ApCs 2). **8.** A szeretet: „mindent elfedez, mindent hiszen, mindent ...” (1Kor 13). **9.** „... a nap az, amelyet az Úr rendelt” (Zsolt 118). **11.** „Hitben járunk, ... látásban” (2Kor 5). **12.** „... a bíró az ajtó előtt áll” (*Jak 5). **13.** „Atyád áldásai meghaladják az ... hegyek áldásait” (1Móz 49). **15.** Józsué őse (1Krón 7). **17.** „A törvény ... Krisztus” (Róm 10). **19.** „Ma ... idvessége ennek a háznak” (Lk 19). **20.** „Megkötozván Jézust, elvivék és ... Pilátusnak” (Mk 15). **22.** „... az Isten, ki elhívott titeket” (1Kor 1). **23.** „Őrizd meg, ami ... van bízva” (1Tim 6). **24.** A rúbenita Semájá fia (*1Krón 5). **26.** Moábita helység (5Móz 2). **27.** Othniel fia (1Krón 4). **29.** „A ... hónapban pedig elküldeté (Máriához) Gábrriel angyal Istentől” (Lk 1). **FÜGGŐLEGES:** **2.** Júda unokája (1Krón 4). **3.** ...-Hinnom; völgy, ahol Tófet magaslati voltak (Jer 7). **4.** „A Mindenhatóban gyönyörködöl, és a te arcodat Istenhez ...” (Jób 22). **5.** Hebron fia (1Krón 2). **6.** „Jöjjön ... a te országod” (Mt 6). **7.** „Igazán és ... éljünk a jelenvaló világon” (Tit 2). **9.** Város, melytől II. Jeroboám a Sós-tengerig terjesztette ki Izráel határát (2Kir 14). **10.** „Áldott az Úr, az én ...” (Zsolt 144). **12.** „Aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ... s tova hany” (Jak 1). **14.** Persia és Média hét fejedelmének egyike (Esz 1). **16.** Isten neve (Ézs 43). **18.** Migdal-...; város Júda területén (Józs 15). **21.** „Izráel magasságos hegyén plántálom őt, és ... nevel és gyümölcsöt terem” (Ez 17). **25.** Áser édestestvére (1Móz 35). **27.** „... az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Róm 8). **28.** „Az Isten országa ... bennetek van” (Lk 17).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

A három rejtvényt mostantól nem számmal, hanem névvel különböztetjük meg. Az I. oldalon lesz a *hagyományos* és *tematikus* (régí fordítású); a II–III. oldalon a *skandináv* (új fordítású); a IV. oldalon a *mini* (régí fordítású) rejtvény.

A minirejtvény nagyon nehéznek ígérkezik, ezért plusz egy pontot kapnak azok, akik a 17 karikázott betűből össze tudják varázsolni, az egyébként – a szemfülesek számára – megkönnyített megfejtést.

Az idén **tollkészlet** lesz a fődíj, melyet *Városi Ferenc* testvér ajánlott fel. A három könyvjutalom helyett őt – a Sorsfordító könyvesbolt által felajánlott – ajándéksomagot

adunk. E csomag főként könyve(ke)t, de más, a boltban kapható ajándéktárgyakat is tartalmaz 1000 Ft értékben.

Sorsfordító könyvesbolt

Budapest, 1074. Rottenbiller u. 24. *Telefon:* 342-4429 *E-mail:* sorsford@interware.hu
Nyitvatartás: hétköznap 10–18 h-ig.

Bemutatkozik: Nagy-Ajtai Márta (Komló)

E számban bemutatkozik Nagy-Ajtai Márta, aki 31-szer küldött be megfejtést, és a pontversenyben még egyetlenegy pontot sem vesztett (188 pontja van). Nyert egy karórát, egy kazettát és egy könyvet, valamint kétszer Élő Víz előfizetést.

Hívő szülők második gyermekeként láttam meg a napvilágot, Komlón. 14 évesen tértem meg, és azóta is igyekszem az Urat hűséggel követni. Jelenleg főiskolás vagyok. Célom, hogy a megszerzett tudással, majd a munkámmal embertársaim segítségére legyek. Mindenféle rejtvényt szeretek fejtegetni – a hozzá tartozó keresgéeléssel együtt.

A pontverseny állása:

97 pont: Virág Róbert; **92 pont:** Takácsné Makkai Zita; **90 pont:** Györfi Eszter, Sógorka Ferencné, Vass Béláné; **88 pont:** Szalontai Mária Klára; **86 pont:** Csaplár Antalné; **83 pont:** Borbély Józsefné; **81 pont:** Balla Erzsébet, Tóth Terézia; **77 pont:** Mundrucz Istvánné; **74 pont:** D. Nagy Gáborné, Duszka Tiborné; **73 pont:** Bálint Miklósné; **72 pont:** Bordásné Váradi Krisztina; **70 pont:** Barna Frigyes, Berla Ferenc, Hegedűs Péterné, Nagy Kornél Gedeon, ifj. Tarr István; **69 pont:** Gróf Nándorné; **68 pont:** Murvai Lászlóné; **63 pont:** Bozsóky Ferencné, Szakács Györgyné; **61 pont:** Böszörményi Lászlóné; **60 pont:** Becző Győző, Édes Zsuzsanna, ifj. Horváth Istvánné, Török Ferencné; **58 pont:** Jócsákné Kurdi Sára; **57 pont:** Komócsi Józsefné, Weller József; **52 pont:** Balogh Katalin, Forgács András, Molnár Péterné, özv. Monos Mihályné, Nagy-Ajtai Márta, Plesa Jánosné, Sárík Róbert, Simák Erika, Simon Adrienn; **49 pont:** Kubis Ferencné; **46 pont:** Opóczki Magdolna; **44 pont:** Megyeri Béniné, Wilhelm Konrád; **43 pont:** Kállai Ibolya, Kaszta Imola, Sanda Mónika; **38 pont:** Csányiné Farkas Mária, D. Nagy Emma; **36 pont:** Molnár Anita, Szabó Endre; **34 pont:** Farkas János, Gyuricsek Evelin, Kállai József, Makkai István, Schäfer Ruben, Seprenyi Mihályné Pirka Andrea, Windisch Károly; **30 pont:** Perei Imre; **29 pont:** Kis Krisztián; **27 pont:** Szabó Zoltán; **25 pont:** Juhász Miklósné, Ónódi Andrea, Óvári András, Szabó Gizella; **18 pont:** Burai Imréné, Juhász Csilla; **16 pont:** Gáspár Jánosné, Nagy Mihályné, Kiss Katalin, Kriston Rózsa, Szabó Szilvia; **7 pont:** Baráth Emese, Durkó Lajosné, Farkas Gréti, Horváth Istvánné, Pintér Józsefné, Szerdi Hajnalka; **4 pont:** Kertész Angéla; **0 pont:** Városi Ibolya.

Elküldendő:

hagyományos rejtvény vízsz. 1., függ. 23. és vízsz. 76. soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; a *skandináv rejtvény* számozott soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; valamint a *minirejtvény* 17 bekarikázott betűjéből összerakott **szó**, mely Isten egyedülálló tulajdonságát fejezi ki (**2+1 pont**).

Megérkezési határidő: 2000. március 20.

Cím: ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. **E-mail cím:** nkornel@epk.hu
A '99/6. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

1. *keresztrejtvény:* *Mt 24,42 (**3 pont**);

2. *keresztrejtvény:* Róm 5,8 (**3 pont**);

minirejtvény: Akvila (**1 pont**).

A **karórát**, melyet Vadon Tamás óras testvérünk ajánlott fel, **Virág Róbert** (Makó) nyerte. A

tollkészletet nyerte: **Takácsné Makkai Zita** (Berhida). **Könyvet** nyert: **Győrfi Eszter** (Komló), **Sógorka Ferencné** (Zirc), **Vass Béláné** (Nekézseny).
{k2000101}

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

GYERMEKKERT

{k2000115}

{k2000116}

{k2000117}

{k2000118}

{k20001C}

{k20001D}